THE DISCIPLINE OF COMPASSION FOR ALL LIFE

Jeeva Karunya Ozhukkam

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்

Ramalinga Adigal (Vallalar)

Edition 0.9 (Review Draft)

THE DISCIPLINE OF COMPASSION FOR ALL LIFE

Jeeva Karunya Ozhukkam

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்

The Discipline of Compassion for All Life written by Ramalinga Adigal (Vallalar)

DISCLAIMER

This book presents translations and commentaries on the original Tamil works of Ramalinga Adigal (Vallalar). While every effort has been made to faithfully convey the meaning of these texts, the translation of spiritual scripture is inherently an act of interpretation. The original Tamil remains the sole authoritative source.

This is an open-source work. Readers are encouraged to participate in its improvement by suggesting revisions and voting on the suggestions of others. Visit the book online at https://sanmarkkamlife.org/books

The spiritual, dietary, and health-related content in this book is provided for educational purposes only and does not constitute medical advice. Always consult a qualified healthcare professional before making decisions about your health.

RIGHTS

The Tamil of Ramalinga Adigal is in the public domain. We claim no right in it.

This translation, commentary and glossary are released under Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0). Copy, print, sell, translate, alter, record, teach from it. No permission needed. No fee, ever.

One condition: name Sanmarkkam Life APS and sanmarkkamlife.org as the source, and say if you changed anything. That line is not for our credit. It lets a reader who meets a doubtful passage find their way back to this text.

creativecommons.org/licenses/by/4.0/

The name Sanmarkkam Life and the logo are reserved. Anyone may publish an altered version. No one may present it as the Sanmarkkam Life edition.

The audiobook edition is produced under separate platform terms and is not covered by this licence.

This book may contain errors. Write to international@sanmarkkamlife.org and we will correct it. You do not need our permission to correct it yourself, but tell us, so every reader gets the benefit and not only yours.

Edition 0.9 (Review Draft), October 2026. This edition is still being checked before its final release; corrections are welcome at international@sanmarkkamlife.org. Every printing, download and recording carries a version and date. A copy without one is not ours.

CONTENTS

DISCLAIMER 3

ABOUT THE AUTHOR 11

INTRODUCTION 13

PART I - JEEVAKARUNYAM IS THE WORSHIP OF GOD 15

1. THE SOUL'S TRUE GAIN MUST BE WON IN THIS BIRTH 15
2. WHAT THE SOUL'S TRUE GAIN IS 16
3. THE GREAT LIFE IS REACHED BY GRACE 17
4. GRACE COMES ONLY THROUGH JEEVAKARUNYAM 17
5. COMPASSION IS GAINED BY COMPASSION 18
6. MERIT AND SIN ARE MEASURED BY COMPASSION 19
7. THE LIGHT AND BLISS OF GOD IN COMPASSION 20
8. WHAT THE DISCIPLINE OF JEEVAKARUNYAM IS 20
9. WHEN THE SOUL MELTS 21
10. THE ANCIENT KINSHIP OF SOULS 21
11. WHY THE HARD-HEARTED DO NOT SEE 22
12. THE SOUL ALONE SUFFERS 23
13. THE MIND REFLECTS; THE SOUL FEELS 25
14. WHY LIVING BEINGS SUFFER 26
15. THE TENANT AND THE FORMER BODY 27
16. HOW SINFUL DEEDS FOLLOW THE LIVING BEING 28

17. FEEDING THE SUFFERER ACCORDS WITH GOD'S DECREE....29

18. COMPASSION HOLDS THIS WORLD IN ORDER....31

19. COMPASSION HOLDS THE WORLD BEYOND IN ORDER....32

20. WHERE HARD-HEARTEDNESS LEADS....33

21. COMPASSION IS A RAY OF GRACE....34

22. THE CHIEF AIM OF JEEVAKARUNYAM....35

23. WHY HUNGER AND MURDER COME FIRST....38

24. WHY HUNGER IS STRESSED AGAIN AND AGAIN..41

25. HUNGER OUTWEIGHS EVERY OTHER SUFFERING....42

26. WHOSE HUNGER WE MUST RELIEVE....44

27. FOOD OF DESTINY AND FOOD OF EFFORT....48

28. COMPASSION TOWARD ALL LIVING BEINGS....49

29. NO BEING MAY BE KILLED TO FEED ANOTHER...51

30. THE FALSE LIGHT OF FOOD GOT BY MURDER....52

31. HOW PLANT FOOD KEEPS JEEVAKARUNYAM....54

32. WHY SEEDS ARE INERT....56

33. WHY SPROUTS MUST NOT BE PLUCKED....57

34. NO IMPURITY IN SEEDS AND FRUITS....58

35. PLANT FOOD IS NOT CONTRARY TO JEEVAKARUNYAM....58

36. FLESH-EATING IS HABIT, NOT NATURE....59

37. NEVER MURDER ONE BEING TO FEED ANOTHER....60

38. THE TWO KINDS OF BLISS....60

39. LOWER BLISS: RELIEVING WANT....60
40. THE QUESTION OF ENVY....62
41. HIGHER BLISS: RELIEVING HUNGER....62
42. NO ONE CAN ENDURE HUNGER....63
43. WHAT HUNGER DOES TO A LIVING BEING....66
44. THE MERIT OF RELIEVING HUNGER....68
45. HUNGER, AN INSTRUMENT OF GOD....69
46. FOOD, A PORTION OF GRACE....70
47. THIS IS JEEVAKARUNYAM....71
48. THE KEY TO THE HOUSE OF LIBERATION....76
49. WITHOUT THE KEY, EVERY PATH TURNS BACK....77
50. THE HOUSEHOLDER FIT FOR GRACE....79
51. EACH ACCORDING TO MEANS....80
52. FEEDING THE HUNGRY AT WEDDINGS, AND AS MEDICINE....82
53. THE VOW THAT ANSWERS EVERY GRIEF....84
54. THE PROTECTION OF THE COMPASSIONATE HOUSEHOLD....85
55. GOD'S COMMAND TO ALL....87
56. LET NO ONE STOP YOU....87
57. THE GIVER AS YOGI, JÑĀNI AND LIBERATED ONE....88
58. WORTHY OF THE REVERENCE OF ALL....89
59. THE SAMARASA VEDA....90
PART II - THE LIFE OF THE SOUL'S BLISS....92
60. THE AIM OF HUMAN BIRTH....92
61. THREE KINDS OF THE SOUL'S BLISS....92

62. THE BLISS OF THIS LIFE 93

63. THE GAIN OF THE BLISS OF THIS LIFE 93

64. THE BLISS OF THE LIFE HEREAFTER 94

65. THE GAIN OF THE BLISS OF THE LIFE HEREAFTER 94

66. SUPREME BLISS 95

67. THE GAIN OF SUPREME BLISS 96

68. THE GREATNESS OF THOSE WITH THE BLISS OF THIS LIFE 96

69. THE GREATNESS OF THOSE WITH THE GAIN OF THE LIFE HEREAFTER 97

70. THE GREATNESS OF THOSE WHO GAIN SUPREME BLISS 97

71. THE MEANS TO THE THREE KINDS OF BLISS 103

72. A PORTION OF GRACE AND THE FULLNESS OF GRACE 103

73. THE NATURE OF GRACE 104

74. WHERE GRACE SHINES 105

75. GRACE IS GAINED BY JEEVAKARUNYAM 106

76. THE SMALL FIRE AND THE GREAT FIRE 106

77. MERIT IS JEEVAKARUNYAM ALONE 107

78. THE DEFINING MARK OF JEEVAKARUNYAM 108

79. HOW THE MELTING OF THE SOUL WORSHIPS GOD 109

80. BUTTER IN THE CURD, FIRE IN THE WOOD 109

81. GRACE KNOWN AS BLISS 110

82. WHEN THE MELTING OF THE SOUL ARISES 111

83. WHAT EACH AFFLICTION IS 111

84. THE ORDER OF THE OBSTACLES 113

85. THE POWER OF JEEVAKARUNYAM 114

86. THE FRUIT OF JEEVAKARUNYAM 114

87. PROMISE OF THE THIRD PART 114

PART III - THE NATURE OF JEEVAKARUNYAM 116

88. THE KINSHIP OF SOULS 116

89. WHY THE HARD OF UNDERSTANDING LACK COMPASSION 117

90. WHERE COMPASSION FINDS ITS STRENGTH 118

91. THE SOUL IS THE ONE WHO SUFFERS 119

92. SPECTACLES AND THE CRYSTAL HOUSE 120

93. THE LAMP IN THE HOUSE 121

94. PLEASURE AND PAIN BELONG TO THE SOUL 122

95. WHY MANY LIVING BEINGS SUFFER 122

96. THE TENANT AND THE RENT OF FOOD 123

97. THE MATERIALIST DENIAL 124

98. WHY BODIES DIFFER 125

99. THE SOUL IS NEVER MADE OR DESTROYED 127

100. THE TWINS 129

101. DREAMS AND YOGIC POWER 131

102. THE EGG AND THE WASP 132

103. MANY BODIES IN ONE BIRTH 132

104. CHANGES OF BODY WITHIN ONE LIFE 133

105. THE SAME IS TRUE AT DEATH 134

106. WHY THE FORMER LIFE IS FORGOTTEN 134

107. DEEDS FOLLOW THE DOER 135

108. FEEDING THE SUFFERER PLEASES GOD 136
109. NO ORDER WITHOUT JEEVAKARUNYAM 139
110. WHERE COMPASSION IS SCARCE 140
111. MEANS TO GRACE AND PORTION OF GRACE...... 142
112. THE AIM OF JEEVAKARUNYAM 142
113. WHY RELIEVING HUNGER AND MURDER IS THE FOREMOST COMPASSION 146
114. THE HIGHER AND THE LOWER JEEVAKARUNYAM 146
GLOSSARY 148
ABOUT SANMARKKAM LIFE 156
What we do: 156
Why our work matters 157
A New Earth 157
A New Humanity 159
How you can make a difference 160
Join as Volunteer 161
Support our mission 161
Continue your journey 162
Join the community 162

ABOUT THE AUTHOR

Ramalinga Adigal (1823–1874), lovingly known as Vallalar, was a Tamil poet, mystic, and spiritual teacher from southern India. Born in Chidambaram and raised in Chennai, he showed a profound sensitivity to the suffering of others from childhood. He fed the hungry without condition, grieved at the sight of a withering plant, and rejected meat eating because the pain of any living creatures was, to him, his own pain.

His central teaching was *Jeeva Karunyam* (active compassion for all living beings) as the only genuine foundation of spiritual life. Alongside this, he taught *Anma Neya Orumaipadu* (the Unity of Souls): that every living being shares the same spiritual essence and is owed the same dignity. Without these two, he said, no scripture, no ritual, and no devotion leads anywhere spiritually real.

He rejected caste, religious division, and sectarian hierarchy as barriers to a single recognition: that the same divine light, *Arutperunjothi*, dwells in every soul without exception.

At Vadalur in Tamil Nadu, he gave these teachings a living form. He established the Sathya Dharma Salai, a free dining hall where anyone could receive a meal without distinction of caste, religion, or social standing. This was a revolutionary form of charity at that time. Vallalar taught that the hunger of any living creature is the hunger of the Divine itself, and that no act of worship carries more weight than feeding another being. The doors were open to all; no one was turned away.

In 1872 he consecrated the Sathya Ñāṉa Sabai at Vadalur, a temple representing our physical body.

On January 30, 1874, Vallalar entered a small room at Mettukuppam, a village near Vadalur, asked his disciples to lock

it from the outside, and told them he would not be coming out. When the room was eventually opened, it was empty. No trace of his body was found. Those who follow his path consider that event not as the common physical death, but as the final fulfillment of his teaching on deathlessness: that through the transforming grace of Arutperunjothi, the physical body itself merges back with the divine itself.

INTRODUCTION

Jeeva Karunya Ozhukkam is the first discipline of Suddha Sanmarkkam, the path that Ramalinga Adigal, Vallalar, opened to every human being. Its claim is simple and absolute: compassion for all living beings is the worship of God, and the one way to His Grace. Vallalar read it aloud at the opening of the Sathya Dharma Salai, his house for feeding the hungry at Vadalur, on 23 May 1867. The fire of that kitchen has not gone out since.

Part I sets out the whole teaching. The purpose of human birth is the soul's true gain, the life of God's natural bliss without hindrance. That life is reached only by Grace, and Grace, which is God's compassion, is reached only by the compassion of living beings: like is gained by like, as a small flame lights a great one. Jeevakarunyam is the melting of the soul when it sees, hears or knows that another living being suffers, and it rises because all souls are kin, portions of the one natural truth of God.

From there Vallalar answers every objection with patient reasoning. Who truly suffers, the body or the soul? Why do the hard-hearted not feel? Did we live in other bodies before this one? Does God's decree forbid us to relieve what He has ordained? His answer is always the same: the decree of Grace corrects and never forbids kindness. Of all sufferings he names two as foremost, hunger and murder, and so the heart of the discipline is to relieve hunger and to prevent murder. Living on plants is not against compassion, he shows, for seeds are inert; feeding one creature by murdering another is.

Part II describes the three kinds of the soul's bliss, in this life, in the life hereafter and in supreme bliss, and shows that a portion of Grace gives the first two while the fullness of Grace gives the third. It defines hunger, murder, disease and the other

afflictions that compassion meets. Part III returns to the kinship of souls and to rebirth at greater length, and breaks off in the middle of an argument. Vallalar never finished it, and every edition ends at the same place.

The Tamil here has been checked against the printed editions of 1885, 1981 and the two later collected editions. A few words and two clauses lost in the online text have been restored. Each passage is followed by its translation and a short commentary. Vallalar's verdicts are given as he wrote them, without softening: compassion is not one virtue among many, it is the foundation of all spiritual life.

PART I - JEEVAKARUNYAM IS THE WORSHIP OF GOD

1. THE SOUL'S TRUE GAIN MUST BE WON IN THIS BIRTH

> உ
>
> சிவமயம்
>
> திருச்சிற்றம்பலம்
>
> *சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முதற் சாதனமாகிய*
>
> ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்
>
> *முதற் பிரிவு*
>
> *ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கமே கடவுள் வழிபாடு உலகத்தில் மனிதப்பிறப்பைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் இந்தப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க ஆன்மலாபத்தைக் காலமுள்ள போதே அறிந்து அடையவேண்டும்.*

TRANSLATION – The Discipline of Jeevakarunyam, the first means of Suddha Sanmarkkam.
Part One.
Sivamayam: all is Siva. Thiru Chitrambalam.
The Discipline of Jeevakarunyam Is Itself the Worship of God.
Those who have received a human birth in this world must know, while there is still time, the soul's true gain that can be reached through this birth, and must attain it.

COMMENTARY – The work opens with the purpose of human birth and its urgency. What the soul's true gain is, how it is reached, and why compassion is the one way to it

follow step by step; the time is short because, as paragraph 31 says, there is no certainty that a human body will come again.

2. WHAT THE SOUL'S TRUE GAIN IS

> *அந்த ஆன்மலாபம் எதுவென்று அறியவேண்டில்:- எல்லா அண்டங்களையும், எல்லாப் புவனங்களையும், எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாச் சீவர்களையும், எல்லா ஒழுக்கங்களையும், எல்லாப் பயன்களையுந் தமது பூரண இயற்கை விளக்கமாகிய அருட்சத்தியால் தோன்றி விளங்க விளக்கஞ் செய்விக்கின்ற இயற்கை உண்மை வடிவினராகிய கடவுளின் பூரண இயற்கை இன்பத்தைப் பெற்று எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும், எவ்வளவும் தடைபடாமல் வாழ்கின்ற ஒப்பற்ற பெரியவாழ்வே இந்த மனிதப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க ஆன்மலாபமென்று உண்மையாக அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know what that true gain of the soul is: God, whose form is natural truth, makes all universes, all worlds, all things, all living beings, all disciplines and all their fruits appear and shine through the Power of Grace, His perfect natural light. One must truly know that the incomparable great life, in which one receives the perfect natural bliss of God and lives without hindrance at all times, in all places, in every way and in every measure, is the soul's true gain to be reached through this human birth.

COMMENTARY – The goal is not a heaven after death but a life: God's own natural bliss, received and lived without any limit of time, place, manner or measure. The same Power of Grace (arut sakti) that makes every world and every being shine is what the soul is to receive.

3. THE GREAT LIFE IS REACHED BY GRACE

> *இயற்கை இன்பத்தைப் பெற்றுத் தடைபடாமல் வாழ்கின்ற அந்தப் பெரியவாழ்வை எதனால் அடையக்கூடுமென்று அறியவேண்டில்:- கடவுளின் இயற்கை விளக்கமாகிய அருளைக் கொண்டே அடையக்கூடும் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know by what means that great life, lived without hindrance in natural bliss, can be reached: one must know that it can be reached only by Grace, which is the natural light of God.

COMMENTARY – Grace (arul) is not a reward added from outside; it is God's own natural light. No effort of ours produces the great life; Grace alone gives it. The next paragraph names the one way to that Grace.

4. GRACE COMES ONLY THROUGH JEEVAKARUNYAM

> *கடவுளின் இயற்கைவிளக்கமாகிய அருளை எதனாற் பெறக்கூடுமென்று அறியவேண்டில்:- சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் கடவுள் அருளைப் பெறக்கூடுமல்லது வேறெந்த வழியாலும் சிறிதும் பெறக்கூடாது என்று உறுதியாக அறிதல் வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know by what means Grace, the natural light of God, can be received: one must know with certainty that God's Grace can be received through the discipline of Jeevakarunyam, compassion for all living beings, and cannot be received in the least by any other way.

COMMENTARY – This is the foundation of the whole teaching. Jeevakarunyam (jīva, a living being; kāruṇyam, compassion) is not one good practice among many but the

way to Grace, and no other way reaches Grace even slightly. Its scope is every living being, not human beings alone.

5. COMPASSION IS GAINED BY COMPASSION

> *கடவுள் அருளைச் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் பெறக் கூடுமல்லது வேறெந்த வழியாலும் பெறக்கூடா தென்பது எப்படி என்னில்:- அருளென்பது கடவுள் தயவு, கடவுளியற்கை விளக்கம். சீவகாருணிய மென்பது சீவர்கள் தயவு, சீவர்கள் ஆன்ம இயற்கை விளக்கம். இதனால் தயவைக் கொண்டு தயவைப் பெறுதலும் விளக்கத்தைக் கொண்டு விளக்கத்தைப் பெறுதலுங் கூடும். வேறொன்றினால் பெறக்கூடாமை அனுபவமாகலின், சீவகாருணியத்தைக் கொண்டு அருளைப் பெறுதல் கூடும்; வேறொன்றினாலும் பெறக்கூடாமை நிச்சயம். இதற்கு வேறு பிரமாணம் வேண்டாமென்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how it is that God's Grace can be received through the discipline of Jeevakarunyam and by no other way: Grace is the compassion of God, the natural light of God. Jeevakarunyam is the compassion of living beings, the natural light of the soul in living beings. So compassion can be gained by compassion, and light by light. Since it is a matter of experience that it cannot be gained by anything else, Grace can be gained through Jeevakarunyam, and it is certain that it cannot be gained by any other means. One must know that no further proof is needed for this.

COMMENTARY – Like is reached by like. God's Grace is compassion, and the compassion that rises in a living being is the same light in small measure; so compassion is the only fitting means to Grace. Vallalar rests this on experience: no further proof is needed.

6. MERIT AND SIN ARE MEASURED BY COMPASSION

> *அருளைப் பெறுவதற்குச் சீவகாருணியமே வழியாதலால், ஞான வழி என்பதும் சன்மார்க்கம் என்பதும் சீவகாருணிய ஒழுக்கம் என்றும், அஞ்ஞான வழி என்பதும் துன்மார்க்கம் என்பதும் சீவ காருணிய ஒழுக்கமில்லாமை என்றும் அறியப்படும். சீவகாருணியம் விளங்கும்போது அறிவும் அன்பும் உடனாக நின்று விளங்கும்; அதனால் உபகாரசத்தி விளங்கும்; அந்த உபகாரசத்தியால் எல்லா நன்மைகளுந் தோன்றும். சீவகாருணியம் மறையும்போது அறிவும் அன்பும் உடனாக மறையும்; அதனால் உபகாரசத்தி மறையும்; உபகாரசத்தி மறையவே எல்லாத் தீமைகளுந் தோன்றும். ஆகலின் புண்ணிய மென்பது சீவகாருணியமொன்றே என்றும், பாவமென்பது சீவகாருணிய மில்லாமையொன்றே என்றும் அறியப்படும்.*

TRANSLATION – Since Jeevakarunyam alone is the way to receive Grace, it is understood that what is called the path of wisdom, and what is called Sanmarkkam, is the discipline of Jeevakarunyam; and that what is called the path of ignorance, and what is called the evil path, is the absence of the discipline of Jeevakarunyam. When Jeevakarunyam shines, knowledge and love shine together with it; through them the power to do good shines; and by that power every good arises. When Jeevakarunyam is veiled, knowledge and love are veiled together with it; through that the power to do good is veiled; and once the power to do good is veiled, every evil arises. Therefore it is understood that merit is Jeevakarunyam alone, and sin is the absence of Jeevakarunyam alone.

COMMENTARY – Sanmarkkam, the true path, is defined by one test: compassion; and merit and sin are measured the same way. Knowledge and love are not separate achievements: they rise and fall with compassion, and with them the power to do good (upakāra sakti).

7. THE LIGHT AND BLISS OF GOD IN COMPASSION

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் வரும் விளக்கமே கடவுள் விளக்கமென்றும், சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் வரும் இன்பமே கடவுள் இன்பமென்றும், இவ்விளக்கத்தையும் இன்பத்தையும் பலகால்கண்டு அனுபவித்துப் பூர்த்தியடைந்த சாத்தியர்களே சீவன் முத்தரென்றும், அவர்களே கடவுளை அறிவால் அறிந்து கடவுள்மயம் ஆவார்கள் என்றும் சத்தியமாக அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – One must know as truth that the light that comes through the discipline of Jeevakarunyam is the light of God, and the bliss that comes through the discipline of Jeevakarunyam is the bliss of God; that the accomplished ones who have seen and enjoyed this light and this bliss many times and reached fulfillment are the liberated in this life; and that it is they who know God through knowledge and become wholly one with God.

COMMENTARY – The light and bliss felt in true compassion are not a likeness of God's; they are God's own. Those who live in them until they are complete are jīvan muktas, liberated while still in the body.

8. WHAT THE DISCIPLINE OF JEEVAKARUNYAM IS

> *ஆனால், சீவகாருணிய ஒழுக்கமென்பது என்னெனில்:- சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் விஷயமாக உண்டாகின்ற ஆன்ம உருக்கத்தைக் கொண்டு தெய்வவழிபாடு செய்து வாழ்தலென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – What, then, is the discipline of Jeevakarunyam? One must know that it is to live worshipping God by means of the melting of the soul that arises in living beings toward living beings.

COMMENTARY – The melting of the soul (ānma urukkam) is the soul's melting at another's pain. Lived out, it is itself the worship of God; this is why the Part bears the title it does.

9. WHEN THE SOUL MELTS

> *சீவர்கள் விஷயமாக ஆன்ம உருக்கம் எப்போது உண்டாகுமெனில்:- சீவர்கள் பசி, தாகம், பிணி, இச்சை, எளிமை, பயம், கொலை இவைகளால் துக்கத்தை அனுபவிக்கக் கண்டபோதாயினும் கேட்ட போதாயினும் இவ்வாறு உண்டாகுமென்று அறிந்த போதாயினும் ஆன்ம உருக்கம் உண்டாகுமென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks when the melting of the soul toward living beings arises: one must know that the melting of the soul arises when one sees living beings suffering through hunger, thirst, disease, desire, poverty, fear and murder, or when one hears of it, or even when one knows that such suffering will come.

COMMENTARY – These seven are the dangers to which every embodied being is exposed, and the work returns to them throughout. Seeing is not required: hearing of suffering, or knowing that it is coming, should move the soul as fully.

10. THE ANCIENT KINSHIP OF SOULS

> *சீவகாருணியம் உண்டாவதற்கு உரிமை எது என்னில்:- சீவர்களெல்லாம் ஒரு தன்மையாகிய இயற்கையுண்மை ஏகதேசங்களாய்ச் சர்வசக்தியுடைய கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபடியால், ஒருரிமையுள்ள சகோதரர்களேயாவர் சகோதரர்களுள் ஒருவர் ஒரு ஆபத்தால் துக்கப்படுகின்றபோதும், துக்கப்படுவாரென்று அறிந்தபோதும் அவரைத் தமது சகோதரரென்று கண்ட மற்றொரு சகோதரருக்கு உருக்கமுண்டாவது சகோதர*

> *உரிமையாகலின், ஒரு சீவன் துக்கத்தை அனுபவிக்கக் கண்டபோதும், துக்கப்படுமென் றறிந்த போதும் மற்றொரு சீவனுக்கு உருக்கமுண்டாவது பழைய ஆன்ம உரிமை யென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks what the ground is on which Jeevakarunyam arises: all living beings are parts of the one natural truth, of one nature, created by almighty God; they are therefore brothers of one kinship. When one of the brothers suffers through some danger, or is known to be about to suffer, the melting that arises in another brother who sees him as his own brother is brotherly kinship. In the same way, one must know that the melting that arises in one living being when it sees another suffering, or knows that it will suffer, is the ancient kinship of souls.

COMMENTARY – The ground of compassion is kinship. Every living being comes from the one natural truth, so all are brothers and sisters, and the pain felt at another's suffering is the soul recognizing its own. This kinship of souls (ānma urimai) is the root of the oneness of souls (ānma neya orumaippādu) on which the whole teaching rests.

11. WHY THE HARD-HEARTED DO NOT SEE

> *சீவர்கள் துக்கப் படுகின்றதைக் கண்டபோதும், சிலர் சீவகாருணியமில்லாமல் கடினசித்தர்களாயிருக்கின்றார்கள்; இவர்களுக்குச் சகோதர உரிமை இல்லாமற்போவது ஏனெனில்:- துக்கப்படுகின்றவரைத் தமது சகோதரரென்றும் துக்கப்படுகின்றாரென்றும் துக்கப்படுவாரென்றும் அறியத்தக்க ஆன்ம அறிவு என்கிற கண்ணானது அஞ்ஞானகாசத்தால் மிகவும் ஒளி மழுங்கினபடியாலும், அவைகளுக்கு உபகாரமாகக் கொண்ட மனம் முதலான உபநயனங்களாகிய கண்ணாடிகளும் பிரகாச பிரதிபலிதமில்லாமல் தடிப்புள்ளவைகளாக இருந்த*

> *படியாலும் கண்டறியக் கூடாமையாயிற்று. அதனால், சகோதர உரிமையிருந்தும் சீவகாருணியம் உண்டாகாம லிருந்ததென் றறிய வேண்டும். இதனால் சீவகாருணியமுள்ளவர் ஆன்ம திருஷ்டி விளக்கமுள்ளவரென்றறியப்படும்.*

TRANSLATION – Even when they see living beings suffer, some remain hard-hearted, without Jeevakarunyam. If one asks why brotherly kinship fails in them: the eye called the knowledge of the soul, which could know the sufferer as their brother, know that he is suffering and know that he will suffer, has had its light badly dimmed by the cataract of ignorance; and the spectacles taken as aids to that eye, the mind and the other faculties, are thick and do not let the light through. So they cannot see and know. One must know that this is why, though brotherly kinship is there, Jeevakarunyam did not arise. From this it is understood that those who have Jeevakarunyam have the clear sight of the soul.

COMMENTARY – Hard-heartedness (kadina sittam) is a failure of sight, not of kinship: the kinship is there, but ignorance has clouded the soul's eye and a dull mind blocks what light remains. Compassion is therefore the sign of clear inner sight.

12. THE SOUL ALONE SUFFERS

> *சீவர்களுக்குப் பசி தாகம் பயம் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களெல்லாம் மனம் கண் முதலிய கரணேந்திரிய அனுபவங்களல்லது, ஆன்ம அனுபவங்களல்ல; அதனாற் சீவகாருணியங் கொள்வதில் விசேஷ பிரயோசனம் இல்லையே என்னில்:- இந்தத் தூலதேகத்தில் சீவனாக இருக்கிற ஆன்மாவும் அறிவுக்கறிவாயிருக்கிற கடவுள் இயற்கை விளக்கமுந் தவிர, கரணம் இந்திரியம் முதலிய மற்றவைகளெல்லாம் கருவிகளாகிய தத்துவசடங்களே யல்லது சித்துக்களல்ல. ஆகலில் சுகதுக்கங்களைச் சடங்கள் அனுபவிக்க அறியா. செம்மண் சந்தோஷித்தது துக்கித்தது*

> *என்று சொல்லப்படாது. அதுபோல், மனஞ் சந்தோஷித்தது துக்கித்தது என்று சொல்லப்படாது. செம்மண்ணினால் தேகவாழ்க்கைக்கு வீடுகட்டிக்கொள்வது போல, மன முதலான கரணேந்திரியங்களால் சீவவாழ்க்கைக்குக் கடவுளால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட தேகம் ஒரு சிறிய வீடாகும். இன்பதுன்பங்களை வீட்டிலிருக்கின்றவன் அனுபவிப்பானல்லது, வீடு அனுபவிக்கமாட்டாது. அன்றியும் காசத்தினால் ஒளி மழுங்கப்பட்டு உபநயனங்களாகிய கண்ணாடிகளால் பார்க்கின்ற கண்கள் துன்ப விஷயத்தைக் கண்டபோது, அக்கண்கள் நீர்சொரியுமே யல்லது, கண்ணாடி நீர் சொரிய மாட்டாது. ஆகலில் ஆன்ம திருஷ்டிக்கு உபநயனங்களாக இருக்கின்ற மனம் முதலான கருவிகள் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க மாட்டா; ஆன்மாவே அனுபவிக்குமென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one says, "The sufferings that come to living beings through hunger, thirst, fear and the like are only experiences of the faculties and senses, such as the mind and the eye, not experiences of the soul; so there is no special benefit in having Jeevakarunyam": in this gross body, apart from the soul, which is present in it as the living being, and the natural light of God, which is the Knowledge within knowledge, everything else, the faculties, the senses and the rest, are only inert principles that serve as instruments; they are not conscious. Therefore inert things cannot experience pleasure and pain. One cannot say that red earth rejoiced or grieved; in the same way, one cannot say that the mind rejoiced or grieved. As one builds a house of red earth for bodily living, so the body, built by God out of the mind and the other faculties and senses and given for the life of the living being, is a small house. It is the one who lives in the house who experiences joy and sorrow, not the house. Again, when eyes whose light is dimmed by cataract look through spectacles and see something painful, it is the eyes that shed tears; the spectacles do not. So one must know that the mind and the other instruments, which serve

as spectacles for the sight of the soul, do not experience pleasure and pain; the soul alone experiences them.

COMMENTARY – The objection would make compassion needless: if only body and mind suffer, why care? Vallalar answers that body, mind and senses are tattvas, inert principles serving as instruments; only the conscious soul feels. Hunger is the soul's suffering, and relieving it reaches the soul.

13. THE MIND REFLECTS; THE SOUL FEELS

> *ஒரு சீவனுக்குச் சுகம் நேரிட்டபோது மனம் மகிழ்கின்றது; துக்கம் நேரிட்டபோது மனம் தளர்கின்றது; ஆகலில், சுகதுக்கங்களை அம்மனம் அனுபவிப்பதாக அறியப்படாதோ என்னில்:- அறியப் படாது. பளிங்கினாற் செய்த வீட்டினுள் இருக்கின்ற வீட்டுத் தலைவனுடைய தேகவிளக்கமும் தேகச் சோர்வும் அந்தப் பளிங்கு வீட்டில் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுவது போலும், கண்களின் மலர்ச்சியும் சோர்வும் அக்கண்களிலிட்ட உபநயனங்களில் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுவது போலும், சுகதுக்கங்களால் ஆன்மாவுக்கு உண்டாகிற மகிழ்ச்சியும் தளர்வும் மனம் முதலான கரணேந்திரியங்களில் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுகின்றன. ஆகலில் சுகதுக்கங்கள் ஆன்மாவுக்கே அனுபவமென்றும், சுகதுக்கங்களை அறிந்தனுபவிப்பதற்குக் கரணேந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு உபகாரக் கருவிகளாகுமென்றும் அறிய வேண்டியது.*

TRANSLATION – If one asks, "When pleasure comes to a living being the mind rejoices, and when sorrow comes the mind droops; should we not then understand that the mind experiences pleasure and pain?": we should not. As the radiance and the weariness of the master of a house made of crystal are reflected in that crystal house and appear outside; and as the brightness and the weariness of the eyes are reflected in the spectacles placed over them and appear

outside; so the gladness and the drooping that pleasure and pain bring to the soul are reflected in the mind and the other faculties and senses, and appear outside. Therefore one must know that pleasure and pain are the experience of the soul alone, and that the faculties and senses are instruments that help the soul to know and experience them.

COMMENTARY – The mind shows joy and sorrow the way crystal walls show the one who lives inside: it reflects them; it does not feel them. The faculties are the soul's helpers, not the sufferer.

14. WHY LIVING BEINGS SUFFER

> *கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சீவர்களில் அனேகர் பசி, தாகம், பயம் முதலியவற்றால் மிகவும் துன்பப்படுகின்றது என்னெனில்:- முன் தேகத்தில் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை விரும்பாமல் கடின சித்தர்களாகித் துன்மார்க்கத்தில் நடந்த சீவர்களாதலால், கடவுள் விதித்த அருளாக்கினைப் படி பசி, தாகம், பயம் முதலியவற்றால் மிகவுந் துன்பப் படுகிறார்கள் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks why many of the living beings created by God suffer so greatly from hunger, thirst, fear and the like: one must know that they are living beings who in a former body did not love the discipline of Jeevakarunyam, became hard-hearted and walked the evil path; and so, by the decree of Grace that God has ordained, they suffer greatly from hunger, thirst, fear and the like.

COMMENTARY – Suffering is traced to its root: hard-heartedness in a former body. Vallalar calls the order that follows a decree of Grace (arul ākkinai); paragraph 22 shows that its aim is to bring the soul to good sense, and that it never forbids us to relieve the sufferer.

15. THE TENANT AND THE FORMER BODY

> முன்தேகம் உண்டென்பது எப்படி யென்னில்:- ஒரு வீட்டில் குடிக்கூலி கொடுத்துக் குடித்தனஞ் செய்யவந்த சமுசாரி அதற்குமுன் வேறொரு வீட்டில் குடிக்கூலி கொடுத்துக் குடித்தனஞ் செய்திருந்தானல்லது வீடில்லாமல் குடித்தனஞ் செய்யமாட்டா னென்றும், இப்போது வந்த வீட்டிலும் கலகம் நேரிட்டால் பின்னும் வேறொரு வீட்டில் குடிபோவான் என்றும் அறிவது போல்; இந்தத் தேகத்தில் ஆகாரக் கூலி கொடுத்துக் குடியிருக்க வந்த சீவன் இதற்கு முன்னும் வேறொரு தேகத்தில் அந்தக் கூலியைக் கொடுத்துச் சீவித்திருந்தானல்லது தேகமில்லாமல் சீவித்திருக்க மாட்டானென்றும், இந்தத் தேகத்திலும் கலகம் நேரிட்டால் பின்னும் வேறொரு தேகத்தில் குடிபோவானென்றும் துணிய வேண்டும். ஆதலால், முன்னும் பின்னும் சீவர்களுக்குத் தேகங்கள் நேரிடும் என்றறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If one asks how we know there was a former body: a householder who has come to live in a house, paying rent, must before that have lived in another house, paying rent, for he could not have kept house without a house; and if trouble arises in the house he has now come to, he will move again to another house. As we know this, so one must conclude that the living being that has come to dwell in this body, paying the rent of food, must before this too have lived in another body, paying that rent, for it could not have lived without a body; and that if trouble arises in this body too, it will move again into another body. Therefore one must know that bodies come to living beings both before and after.

COMMENTARY – Food is the rent the living being pays to dwell in a body. A tenant implies earlier houses and later ones; so the living being implies earlier and later bodies. Rebirth is argued from ordinary experience, and the next paragraph adds that deeds travel with the tenant.

16. HOW SINFUL DEEDS FOLLOW THE LIVING BEING

> *சீவர்கள் முன்தேகத்தில் செய்த பாவகர்மங்கள் இந்தத் தேகத்திலும் வருமென்பது எப்படியென்னில்:- ஒரு சமுசாரி முன் குடித்தனஞ் செய்திருந்த வீட்டில் தன் தலைவன் கட்டளைப்படி நடவாமல் துன்மார்க்கர்களை வருவித்து அவர்களோடு கூடிப் பழகியிருந்தானானால், அந்தச் சமுசாரி அந்த வீட்டைவிட்டு வேறொரு வீட்டில் குடிவந்த காலத்திலும் அந்தத் துன்மார்க்கர்கள் இந்த வீட்டிலும் வந்து அவனுடன் பழக்கஞ் செய்வார்கள். அதுபோல், ஒரு சீவன் முன் குடியிருந்த தேகத்தில் கடவுள் கட்டளைப்படி நடவாமல் துன்மார்க்கத்தாற் பாவகர்மங்களை விரும்பிச் செய்திருந்தானானால், அந்தச் சீவன் வேறொரு தேகத்தில் வந்தபோதும் அந்தப் பாவகர்மங்கள் இப்போது வந்த தேகத்திலும் வந்து அந்தச் சீவனைச் சேருமென் றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how the sinful deeds that living beings did in a former body come into this body as well: if a householder, in the house where he lived before, did not keep to the orders of his master but brought in men of the evil path and kept company with them, then when he leaves that house and comes to live in another, those men of the evil path will come to this house too and keep company with him. In the same way, one must know that if a living being, in the body it dwelt in before, did not keep to God's orders but through the evil path willingly did sinful deeds, then when it comes into another body, those sinful deeds will come into the body it has now entered and join that living being again.

COMMENTARY – Deeds are companions that follow us, not belongings left behind: the company we chose comes to the next house. This is why present suffering can come from a former life, and why the evil path must be left now.

17. FEEDING THE SUFFERER ACCORDS WITH GOD'S DECREE

முன் பிறப்பில் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை விட்டுத் துன்மார்க்கத்தில் நடந்த சீவர்களை இந்தப் பிறப்பில் பசி தாகம் பயம் முதலிய வற்றால் துக்கப்படச் செய்வது கடவுள் அருளாக்கினை நியதியென்றால், அந்தச் சீவர்கள் விஷயத்தில் காருணியம் வைத்து ஆகாரம் முதலியவை கொடுத்து அவர்கள் துக்கத்தை மாற்றுவது கடவுள் அருளாக்கினைக்கு விரோதமாகாதோ என்னில்:- ஆகாது. அரசன் தன் கட்டளைக்கு முழுதும் விரோதித்து, கால்களுக்கு விலங்கிடப் பட்டுச் சிறைச்சாலையில் இருக்கின்ற பெரிய குற்றவாளிகளுக்கும் தன் சேவகர்களைக் கொண்டு ஆகாரங்கொடுப்பிக்கின்றான். அதுபோல், கடவுள் தம் கட்டளைக்கு முழுதும் விரோதித்துப் பலவகையால் பந்தஞ் செய்யப்பட்டு நரகத்திலிருக்கின்ற பாவிகளுக்கும் தம் பரிவார தேவர்களைக் கொண்டு ஆகாரங் கொடுப்பிக் கின்றார். அரசன் தன் கட்டளைப் படி நடவாமல் வேறுபட்ட சாதாரண குற்றமுடையவர்களைத் தன்னாலவர்கள் பெறத்தக்க லாபத்தைப் பெறவொட் டாமல் உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கி அவர்களுக்கு நல்லறிவு வருவிக்கின்ற நிமித்தம் அவ்விடத்தைவிட்டு வேறிடங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றான். அவர்கள் உத்தியோக மிழந்தபடியால், சுகபோஜன முதலிய போகங்களை இழந்து ஊர்ப்புறங்களிற் போய் ஆகாரம் முதலியவை குறித்து அலைந்து வருந்துகின்ற போது, தயவுள்ளவர்கள் கண்டு ஆகார முதலியவை கொடுக்கின்றார்கள். அதை அரசன் கேட்ட காலத்திலும் கண்ட காலத்திலும் கொடுத்தவர்களை இரக்கமுள்ள நல்ல சமுசாரிகளென்று சந்தோஷித்து உபசரிக்கின்றானே யல்லது கோபிக்கின்றானில்லை. அதுபோல், கடவுள் தம் கட்டளைப்படி நடவாத சாதாரண குற்றமுடைய சீவர்களைத் தமது சத்தியால் அவர்கள் பெறத்தக்க சுகங்களைப் பெறவொட்டாமல் தாம் கொடுத்த சௌக்கிய புவனபோகங்களை விடுவித்து, அந்தச் சீவர்களுக்கு நல்லறிவு வருவிக்கும் நிமித்தம் அந்தத் தேகத்தினின்றும் நீக்கி வேறொரு தேகத்தில் விடுகின்றார். அந்தச் சீவர்கள் சௌக்கிய புவன போகங்களை இழந்தபடியால், சௌக்கிய போஜன

> *முதலியவற்றை இழந்து வேறு வேறிடங்களில் ஆகார முதலியவை இல்லாமல் வருந்தும்போது, தயவுள்ளவர்கள் அந்த வருத்தத்தைக் கண்டு ஆகார முதலியவை கொடுத்தால் அப்படிக் கொடுத்தவர்களை நல்ல இரக்கமுள்ளவர்கள் மேன்மேலுஞ் சுகத்தையடையக் கடவார்களென்று சந்தோஷித்து உபசரிப்பாரல்லது கோபிக்கமாட்டார். ஆதலால், கடவுள் அருளாக்கினைக்குச் சீவர்களிடத்துச் சீவர்கள் காருணியம் வைப்பதே சம்மதமென்று உண்மையாக அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks: "If it is the law of God's decree of Grace that living beings who left the discipline of Jeevakarunyam and walked the evil path in a former birth should be made to suffer in this birth from hunger, thirst, fear and the like, then is it not against God's decree of Grace to have compassion on those living beings, give them food and the like, and remove their suffering?": it is not. A king has food given, through his servants, even to great criminals who have wholly opposed his command and sit in prison with fetters on their feet. In the same way, God has food given, through His attendant celestials, even to sinners who have wholly opposed His command and lie in hell, bound in many ways. When ordinary offenders stray from a king's command, he keeps them from the gain they would have had from him, removes them from office, and, so that good sense may come to them, sends them out of that place to other places. Having lost their office, they lose comforts such as good meals and go to the outskirts of towns, wandering and suffering for food and the like; and kind people, seeing them, give them food and the like. When the king hears of it or sees it, he rejoices, calls the givers good and merciful householders and honors them; he is not angry. In the same way, when living beings with ordinary faults do not keep to God's command, God by His power keeps them from the comforts they would have had, takes from them the comfortable worldly enjoyments He had given, and, so that good sense may come to them, removes

them from that body and places them in another. Having lost those comfortable worldly enjoyments, those living beings lose good meals and the like and suffer in place after place without food; and if kind people see that suffering and give them food and the like, God rejoices over the givers, saying, "May these good and merciful people gain ever greater happiness," and honors them; He will not be angry. Therefore one must truly know that what accords with God's decree of Grace is precisely that living beings have compassion on living beings.

COMMENTARY – The objection is still heard: their suffering is their karma, so leave them to it. Vallalar's answer is no. Even sinners in hell are fed at God's command; for lesser faults, the withdrawal of comfort is meant to correct, and God rejoices in those who feed the sufferer and blesses them. To relieve hunger never opposes God; it is what His decree wants.

18. COMPASSION HOLDS THIS WORLD IN ORDER

> *இந்தச் சீவகாருணியத்தால் இகலோக ஒழுக்கம் வழங்குகின்றது. சீவகாருணிய மில்லையாகில், இகலோக ஒழுக்க மெவ்வளவும் வழங்கமாட்டாதென்று அறியவேண்டும். எப்படியென்னில்:- சீவகாருணிய மில்லாதபோது அறிவும் அன்புந் தோன்றா; அவை தோன்றாதபோது கண்ணோட்டமும் ஒருமையும் உபகாரமும் விளங்கா; அவை விளங்காதபோது வலியசீவர்களால் எளிய சீவர்களொழுக்கம் பொறாமை முதலானவைகளால் தடைப்பட்டழிந்து போம். பின்பு வலியசீவர்கள் ஒழுக்கங்களும் தாமச ஒழுக்கங்களாகி ஒருவ ரொழுக்கத்தால் மற்றொருவரொழுக்கம் மதத்தினால் சோர்ந்தவிடத்தில் மாறுபட்டழிந்து போம். சீவகாருணிய ஒழுக்கஞ் சிறிது மில்லாத புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் வழங்குகின்ற காட்டில் இகலோக ஒழுக்கம் வழங்கவேயில்லை அது போல்*

> *சீவகாருணிய மில்லாத மனிதர்கள் வழங்குமிடத்திலும் இகலோக ஒழுக்கம் வழங்கவே மாட்டாதென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – It is through this Jeevakarunyam that the order of this world goes on. One must know that without Jeevakarunyam the order of this world cannot go on in any measure. How so? When there is no Jeevakarunyam, knowledge and love do not appear; when they do not appear, kindly regard, unity and helpfulness do not shine; when these do not shine, the way of life of the weak is obstructed and destroyed by the strong through envy and the like. Then the ways of the strong also become tamasic, and wherever one of them grows slack through arrogance, his way is overturned and destroyed by another's. In a forest where tigers, lions and other beasts with no trace of the discipline of Jeevakarunyam roam, the order of this world does not go on at all. In the same way, one must know that wherever human beings without Jeevakarunyam move about, the order of this world will never go on.

COMMENTARY – Compassion is not only the way to God; it holds human society together. Without it the strong crush the weak, then turn on one another, and a human settlement becomes a forest of predators. Tamasic is from tamas, the quality of darkness and dullness.

19. COMPASSION HOLDS THE WORLD BEYOND IN ORDER

> *பரலோக ஒழுக்கமுஞ் சீவகாருணியத்தால் வழங்குகின்றது. அது இல்லையாயின் பரலோக ஒழுக்கமும் வழங்கமாட்டாது. எப்படியென்னில்;- சீவகாருணியமில்லாத போது அருள்விளக்கந் தோன்றாது. அது தோன்றாதபோது கடவுள் நிலை கைகூடாது. அது கூடாதபோது முத்தியின்பம் ஒருவரும் அடையமாட்டார்கள். அடையாத பட்சத்தில் பரலோக ஒழுக்கம் வழங்கவே மாட்டாதென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – The order of the world beyond also goes on through Jeevakarunyam; if Jeevakarunyam is absent, the order of the world beyond cannot go on either. How so? When there is no Jeevakarunyam, the light of Grace does not appear; when it does not appear, the state of God is not reached; when that is not reached, no one attains the bliss of liberation; and when none attains it, one must know that the order of the world beyond cannot go on at all.

COMMENTARY – The same chain runs upward: without compassion, no light of Grace; without Grace, no reaching God; without that, no liberation for anyone. This world and the world beyond stand on one foundation.

20. WHERE HARD-HEARTEDNESS LEADS

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கம் மிகவும் வழங்காமையால் துன்மார்க்கப் பிறவியே பெருகி, எங்கும் புல்லொழுக்கங்களே வழங்குகின்றன. எப்படியென்னில்:- சீவகாருணிய மில்லாத கடின சித்தர்க ளெல்லாம் அவரவர் கடின செய்கைக்குத் தக்கபடி, சிலர் நரகவாசிகளாகவும், சிலர் சமுத்திரவாசிகளாகவும், சிலர் ஆரணியவாசிகளாகவும், சிலர் புலி, கரடி, சிங்கம், யாளி, யானை, கடமை, கடா, பன்றி, நாய், பூனை, முதலிய துஷ்ட மிருகங்களாகவும், சிலர் பாம்பு, தேள் முதலிய விஷசெந்துக்களாகவும், சிலர் முதலை சுறா முதலிய கடின செந்துக்களாகவும் சிலர் காக்கை கழுகு முதலிய பக்ஷி சண்டாளங்களாகவும், சிலர் எட்டி கள்ளி முதலிய அசுத்த தாவரங்களாகவும் பிறந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால், புல்லொழுக்கங்களே மிகவும் வழங்குகின்றன என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Because the discipline of Jeevakarunyam is so little practiced, births of the evil path multiply and base ways prevail everywhere. How so? All the hard-hearted who lack Jeevakarunyam have been born, each according to the hardness of their deeds: some as dwellers in hell, some

as dwellers in the sea, some as dwellers in the forest; some as fierce beasts such as tigers, bears, lions, yalis, elephants, sambar deer, he-buffaloes, pigs, dogs and cats; some as venomous creatures such as snakes and scorpions; some as harsh creatures such as crocodiles and sharks; some as the vilest of birds, such as crows and vultures; and some as impure plants such as the strychnine tree and the spurge. Therefore one must know that it is base ways that chiefly prevail.

COMMENTARY – Hardness of heart shapes the next birth. The list shows where hard-heartedness leads; it is not contempt for any creature, for the same text commands compassion toward all of them (paragraph 33). The yali is a mythical lion-like beast of Tamil temple art.

21. COMPASSION IS A RAY OF GRACE

> *சீவகாருணியம். கடவுளருளைப் பெறுவதற்கு முக்கிய சாதனமென்பது மல்லாமல் அந்த அருளின் ஏகதேச விளக்க மென்றும் அறிய வேண்டும். சீவகாருணியம் ஆன்மாக்களின் இயற்கைவிளக்கம் ஆதலால், அந்த இயற்கைவிளக்கமில்லாத சீவர்களுக்குக் கடவுள் விளக்கம் அகத்திலும் புறத்திலும் வெளிப்படவே மாட்டாது.*

TRANSLATION – One must know that Jeevakarunyam is not only the chief means of receiving God's Grace but also a partial light of that Grace itself. Since Jeevakarunyam is the natural light of souls, the light of God will never appear, within or without, to living beings who lack that natural light.

COMMENTARY – Compassion is both the road and a first ray of the destination: in true kindness, Grace already shines in part. Where compassion is absent, God's light is shut out both from the inner life and from the world one sees.

22. THE CHIEF AIM OF JEEVAKARUNYAM

சீவகாருணியத்திற்கு முக்கியமான லக்ஷியம் எதுவென்னில்:- ஆன்மாக்களெல்லாம் இயற்கைஉண்மை ஏகதேசங்களாயும், இயற்கை விளக்கமாகிய அருள் அறிவுக்கறிவாய் விளங்குதற்கு ஒற்றுமை உரிமை இடங்களாயும் இருக்கின்றன என்றும், அந்த ஆன்மாக்கள் சீவர்களாகி அதிகரிப்பதற்குப் பூதகாரிய தேகங்களே உரிமையாக இருக்கின்றன என்றும், அந்தத் தேகங்களில் ஆன்மாக்கள் சீவர்களாகி அதிகரியாவிடில் ஆன்ம விளக்கம் மறைபடுமென்றும், அதனால் அருள்விளக்கம் வெளிப்படாதென்றும், அப்போது மூடமுண்டாகுமென்றும், அதுவே ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாகுமென்றும், அது பற்றி அவசியம் பூதகாரிய தேகம் வேண்டுமென்றும், பூதகாரிய தேகங்களுக்கு மாயை முதற்காரணமாதலால் அந்த மாயையின் விகற்ப ஜாலங்களாகிய பசி, தாகம், பிணி, இச்சை, எளிமை, பயம், கொலை என்பவைகளால் அந்தத் தேகங்களுக்கு அடிக்கடி அபாயங்கள் நேரிடுமென்றும், அப்படி அபாயங்கள் நேரிடாமல் கரணேந்திரிய சகாயங்களைப் பெற்ற தம் மறிவைக் கொண்டு சர்வ ஜாக்கிரதையோடு முயற்சிசெய்து தடுத்துக் கொள்வதற்குத் தக்க வல்லப சுதந்தரம் சீவர்களுக்கு அருளாற் கொடுக்கப்பட்ட தென்றும், அந்தச் சுதந்தரத்தைக் கொண்டு சீவர்களெல்லாம் தேகங்களிலிருந்து அபாயங்களை நீக்கி ஆன்மலாபத்தைப் பெறுதற்கு முயற்சி செய்யக் கடவரென்றும், ஊழ் வகையாலும் அஜாக்கிரதையாலும் பசி, தாகம், பிணி, இச்சை, எளிமை, பயம், கொலை என்பவைகளால் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளமாட்டாமல் வருந்துகின்ற சீவர்கள் விஷயத்தில் அவைகளை நிவர்த்தி செய்விக்கத் தக்க சுதந்தரமுள்ள சீவர்கள் காருணியத்தால் நிவர்த்தி செய்விக்க வேண்டுமென்றும், அப்படி நிவர்த்தி செய்விப்பதில் பசியினால் வருந் துன்பமுங் கொலையினால் வருந் துன்பமுந் தவிர மற்றவைகளால் வருந் துன்பங்களை மாற்றுவது அபரசீவகாருணிய மாதலால் இவ்வுலக இன்பத்தை மாத்திரம் சிறிதுண்டுபண்ணுமென்றும், பசியினால் வருந்துன்பத்தையும் கொலையினால் வருந்துன்பத்தையும் நிவர்த்தி செய்விப்பது பரசீவகாருணிய

மாதலால் இவ்வுலக இன்பங்களையும் அளவிறந்த சித்தியின்பங்களையும் எக்காலத்து மழியாத முத்தியின்பத்தையும் அருளாலடையப்படுமென்றும், ஊழ்வகையாலும் அஜாக்கிரதையாலும் அன்னிய சீவர்களுக்கு நேரிடுகிற அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்விப்பதற்குத் தக்க சுதந்தரமும் அறிவு மிருந்தும் அவ்வாறு செய்யாமல் வஞ்சித்தவர்களுக்கு இவ்வுலக இன்பத்தோடு மோக்ஷ இன்பத்தை யனுபவிக்கின்ற சுதந்தரம் அருளாலடையப் படுவதில்லை யென்றும் தற்காலத்தில் அனுபவிக்கின்ற புவன போக சுதந்தரங்களையும் இழந்து விடுவரென்றும் கடவுள் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்றபடியால்; ஊழ்வகையாலும் அஜாக்கிரதையாலும் பசி கொலையென்பவைகளால் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளத் தக்க அறிவும் சுதந்தரமுமில்லாத சீவர்கள் விஷயத்தில் அவைகளை நிவர்த்தி செய்விக்கத்தக்க அறிவும் சுதந்தரமுமுள்ள சீவர்கள் வஞ்சியாமல் தயவினால் நிவர்த்தி செய்விப்பதே சீவகாருணியத்திற்கு முக்கியமான லட்சியமென்றும், அதில் சத்தியமாக நம்பிக்கை வைத்துப் பசித்த சீவர்களுக்கு ஆகாரத்தால் பசி நீக்கியும், கொலைப்படும் சீவர்களுக்குச் செய்வகையால் கொலை நீக்கியும், திருப்தி இன்பத்தை உண்டுபண்ணுவதே மேலான பிரயோசன மென்றும் அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If one asks what the chief aim of Jeevakarunyam is: God has ordained in the Veda the following. All souls are parts of the natural truth, and are the places of unity and kinship where Grace, the natural light, shines as the Knowledge within knowledge. Bodies made of the elements are the rightful means by which those souls become living beings and grow. If souls do not become living beings in such bodies and grow, the light of the soul is veiled; then the light of Grace does not appear; then dullness arises; and that dullness becomes the bondage of souls. For this reason a body made of the elements is necessary. Since māyā is the material cause of such bodies, dangers often come upon them through hunger, thirst, disease, desire, poverty, fear and murder,

which are the shifting illusions of that māyā. So that such dangers may not come, living beings have been given by Grace the power and freedom to prevent them, striving with all vigilance by their own knowledge, aided by the faculties and senses. With that freedom all living beings ought to strive to remove dangers from their bodies and to gain the soul's true gain. Where living beings suffer, unable, through destiny or carelessness, to remove the dangers that come through hunger, thirst, disease, desire, poverty, fear and murder, living beings who have the freedom to remove those dangers must remove them out of compassion. In such relief, removing sufferings other than the suffering that comes through hunger and the suffering that comes through murder is lower Jeevakarunyam, and so it brings only a little happiness in this world; removing the suffering that comes through hunger and the suffering that comes through murder is higher Jeevakarunyam, and through it one attains by Grace the happiness of this world, the boundless bliss of the siddhis and the bliss of liberation that never perishes at any time. Those who have the freedom and the knowledge to remove the dangers that come upon other living beings through destiny or carelessness, yet do not do so but deceitfully hold back, will not gain by Grace the freedom to enjoy the bliss of liberation together with the happiness of this world, and will lose even the freedom of worldly enjoyment they have now. Since God has so ordained, one must know that the chief aim of Jeevakarunyam is this: where living beings lack the knowledge and freedom to remove the dangers that come through hunger and murder by destiny or carelessness, living beings who have the knowledge and freedom to remove them should remove them out of kindness, without deceit. And one must know that the highest benefit is this: to put true faith in it, to remove with food the hunger of hungry beings, to remove by whatever means one can the

murder of beings about to be murdered, and so to bring them the joy of contentment.

COMMENTARY – Bodies matter because the soul grows and Grace shines through embodiment; whatever threatens the body (the seven dangers, which arise from māyā, the material source of bodies) threatens the soul's growth. Relieving other sufferings is lower (apara) Jeevakarunyam; relieving hunger and murder is higher (para) Jeevakarunyam, and only this brings, through Grace, the bliss of liberation.

Destiny (ūḻ) is the order by which the fruits of past deeds reach a being; it never excuses one who is able to help. Those who can relieve hunger or prevent murder and hold back lose even what they now enjoy.

23. WHY HUNGER AND MURDER COME FIRST

> *பசி, கொலை, பிணி, தாகம், எளிமை, பயம், இச்சை என்பவைகளால் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்விப்பது விதியாகவிருக்கவும், இவ்விடத்துப் பசியினாலும் கொலையினாலும் வரும் அபாயங்களை மாத்திரம் நிவர்த்தி செய்விப்பது விசேஷமென்று குறித்தது என்னென்றறிய வேண்டில்:- சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தில் அபரசீவகாருணிய மென்றும் பரசீவகாருணியமென்றும் இருவகையாம். அவற்றில் பசிநீக்கலும் கொலைநீக்கலும் பரசீவகாருணிய மாதலால் விசேஷமாகக் குறிக்கப்பட்டதென்றறிய வேண்டும். அன்றியும் பசியினால் வருந்துகின்ற சீவர்களுக்குப் பசியை நிவர்த்தி செய்விக்கின்ற தயவுடையவர்கள் தாகம் நீங்குதற்குத் தண்ணீர் கொடாமலிரார்கள். தண்ணீர் கொடுப்பது பிரயாசமுமல்ல. தண்ணீர் ஏரி குளம் கால்வாய் முதலான இடத்து மிருக்கின்றது. தாகத்தால், மாற்றிக் கொள்ளத்தக்க ஏகதேச அபாயம் நேரிடுமேயல்லது, அதனால் தேகத்திற்கு ஆனி நேரிடாது; பசியினால் மாற்றிக் கொள்ளக்கூடாத கெடுதி தேகத்திற்கு நேரிடும். பசியினால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்தி*

செய்விக்கத் தக்க தயவுடையவருக்குப் பிணியினால் வருந்துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்விப்பதற்குத் தயவுண்டாகாமலிராது. பசி மிகுதியினாலேயே பிணிகள் விருத்தியாகின்றன. ஆகாரப் பக்குவங்களாலேயே அப்பிணிகள் நீங்குகின்றன. பிணிகளுக்கு வேறு மருந்து கொடுப்பினும், பத்திய ஆகாரமே தேகம் நிற்பதற்கு அவசியமான ஆதாரமாயிருக்கின்றது. பிணியோடு தேகத்தை நெடுநாள் வைத்திருக்கக் கூடும். ஒரு நாளாகிலும் ஆகாரமில்லாமல் தேகத்தை வைத்திருக்கக் கூடாது. பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரத்தால் பசி நீக்குவிக்கின்ற தயவுடையவர்களுக்கு, இச்சையால் வருந் துன்பங்களை நீக்குவிப்பதற்குத் தயவு வராமலிராது. சீவர்களுக்கு உள்ளபடி பசி நேரிடுமாகில் ஆகாரத்திலல்லது மற்றொன்றிலும் இச்சையே இராது. ஆகாரங் கிடைக்கில் உண்டு பசி தீர்ந்தவர் தம் இச்சையைச் சிறிய முயற்சிகளால் முடித்துக் கொள்ளவுங்கூடும்; அல்லது சமாதானஞ் செய்து கொள்ளவுங்கூடும்; இச்சையோடு பல நாள் தேகத்தை வைத்திருக்கலாம்; பசியோடு ஒரு நாளும் வைத்திருக்க முடியாது. பசித்த சீவர்களுக்கு ஆகாரத்தால் பசியை நிவர்த்தி செய்விக்கின்ற தயவுள்ளவர்களுக்குச் சுதந்தர மற்ற சீவர்களது எளிமையை நீக்கத் தயவுவராமலிராது. பசியினால் வருந்துகின்ற எளிமைக்கு மேற்பட்ட எளிமையே இல்லை. எளிமையைச் சில நாள் சென்று மாற்றிக் கொள்ளக் கூடும்; பசியை அவ்வாறு மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது. எளிமையோடு தேகத்தை வைத்திருக்கக் கூடும்; பசியோடு வைத்திருக்க முடியாது. பசியை நிவர்த்தி செய்விக்கின்ற தயவுடையவருக்குப் பயத்தை நிவர்த்தி செய்விப்பதில் தயவு வராமலிராது. பசியினால் வரும் பயத்திற்கும் கொலையினால் வரும் பயத்திற்கும் மேற்பட்ட பயமேயில்லை. பயத்தை உபாயத்தால் நீக்கிக் கொள்ளக்கூடும்; பசியை உபாயத்தால் நீக்கிக்கொள்ளக் கூடாது. பயத்தோடு தேகத்தை வைத்திருக்கலாம்; பசியோடு வைத்திருக்கப்படாது. பசியினால் வரும் அவத்தைகளுந் துன்பங்களும் கொலையினால் வரும் அவத்தைகளுந் துன்பங்களும் தம்முள் ஒத்திருக்கின்றன ஆகலால், பசியினால் வருந் துன்பத்தையும் கொலையினால் வருந்துன்பத்தையும் நிவர்த்தி செய்விப்பதே சீவகாருணியத்திற்கு முக்கிய லட்சிய மென்றறிய வேண்டும்.

TRANSLATION – If one would know why, though the rule is to remove the dangers that come through hunger, murder, disease, thirst, poverty, fear and desire, it has been marked here as special to remove only the dangers that come through hunger and through murder: in the discipline of Jeevakarunyam there are two kinds, lower Jeevakarunyam and higher Jeevakarunyam. Of these, relieving hunger and preventing murder are higher Jeevakarunyam, and so they have been marked as special, one must know. Moreover, those kind enough to remove the hunger of suffering living beings will not fail to give water to remove their thirst. Giving water is no great labor; water is there in lakes, ponds, canals and such places. Thirst brings only a partial danger that can be remedied; it does no lasting harm to the body. Hunger does the body harm that cannot be remedied. One kind enough to remove the suffering that comes through hunger cannot fail to be kind enough to remove the suffering that comes through disease. It is from excess of hunger that diseases grow, and it is by rightly prepared food that they are removed. Even if other medicines are given for disease, the prescribed diet is the support the body needs to stand. One can keep the body for a long time with disease; one cannot keep the body even for a day without food. Those kind enough to remove the hunger of the hungry with food cannot fail to be kind enough to remove the sufferings that come through desire. When living beings are truly hungry, they have desire for nothing but food. If food is found, one who has eaten and ended his hunger can fulfill his desire with small efforts, or else come to terms with it. One can keep the body for many days with desire; one cannot keep it a single day with hunger. Those kind enough to remove the hunger of hungry living beings with food cannot fail to be kind enough to remove the poverty of living beings who lack freedom. There is no poverty greater than the poverty of suffering from hunger. Poverty can be remedied after some days; hunger cannot be remedied in

that way. One can keep the body in poverty; one cannot keep it in hunger. One kind enough to remove hunger cannot fail to be kind enough to remove fear. There is no fear greater than the fear that comes through hunger and the fear that comes through murder. Fear can be removed by some device; hunger cannot be removed by any device. One can keep the body with fear; one cannot keep it with hunger. The torments and sufferings that come through hunger and the torments and sufferings that come through murder are alike. Therefore one must know that removing the suffering that comes through hunger and the suffering that comes through murder is the chief aim of Jeevakarunyam.

COMMENTARY – The ranking rests on one test: what can the body survive? Thirst, disease, desire, poverty and fear can be endured for a time or eased another way; hunger cannot, and murder ends life at once. So their relief is higher (para) Jeevakarunyam, and the kindness that does this will not neglect the rest.

24. WHY HUNGER IS STRESSED AGAIN AND AGAIN

> *பசியினால் வருந் துன்பத்தை நீக்குதலும் கொலையினால் வருந்துன்பத்தை நீக்குதலும் சீவகாருணியத்திற்கு முக்கிய லக்ஷியமாக இருக்கவும், இவ்விடத்தில் பசிநீக்குதலை மாத்திரம் அடிக்கடி வலியுறுத்துவது என்னெனில்:- ஒரு சீவன் பசியினால் கொல்லப்படு மென்பதை யறிந்து காருணியத்தால் பசியை நீக்கி உயிர், பிழைக்கும்படி செய்பவர் வேறுவகையால் உயிர்க்கொலை நேரிட்டால் அதற்கிரங்கி அந்தக் கொலையால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்யாமலிரார்கள். கொலையால் வருந்துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்யாதவர்கள் பசியால் வருந்துன்பத்தையும் நிவர்த்தி செய்விக்கத்தக்க தயவுடையவர்க ளாகார்கள். பசியால் வருங் கொலையை ஆகாரத்தாலன்றி வேறு வகையால் நிவர்த்தி*

> *செய்விக்கப்படாது; பகை முதலியவற்றால் வருங்கொலையை அநேக உபாயத்தால் நிவர்த்தி செய்விக்கக் கூடுமாதலால், கொலையால் வருந்துன்பத்தைப் பசியால் வருந்துன்பத்திலமைத்து அடிக்கடி வலியுறுத்துகின்றதென்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks why, when removing the suffering that comes through hunger and removing the suffering that comes through murder are both the chief aim of Jeevakarunyam, it is only the removal of hunger that is stressed again and again here: one who knows that a living being will be killed by hunger, and out of compassion removes its hunger and lets it live, will not fail, if the murder of a life comes about in some other way, to feel pity for it and remove the suffering that comes through that murder. Those who do not remove the suffering that comes through murder will not be kind enough to remove the suffering that comes through hunger either. The murder that hunger brings cannot be prevented by any means but food, while the murder that comes through enmity and the like can be prevented by many means. One must know that this is why the suffering that comes through murder is included in the suffering that comes through hunger, and hunger is stressed again and again.

COMMENTARY – To Vallalar, death by starvation is murder, and only food prevents it; other murders can be averted in many ways. So the relief of hunger carries the relief of murder within it, and one who will not do the one will not do the other.

25. HUNGER OUTWEIGHS EVERY OTHER SUFFERING

> *அன்றியும், தாகத்தால் வருந்துகின்றவரும், பிணியால் வருந்துகின்றவரும், இச்சையால் வருந்துகின்றவரும்,*

> *எளிமையால் வருந்துகின்றவரும், பயத்தால் வருந்துகின்றவரும் பசிவருத்த முண்டாகும்போது அவ்வவ் வருத்தங்களை யெல்லாம் மறந்து பசிவருத்தம் மேற்பட்டு, ஆகாரந்தேட முயற்சி செய்கின்றார்கள். அன்றி, அரசன் ஆக்கினையால் கொலைக்குற்றம் பற்றிக் கொலை செய்ய விதிக்கப்பட்ட குற்றவாளியும் பசிவந்தபோது தன் பயத்தையும் துன்பத்தையும் மறந்து அந்தப் பசியை மாற்றிக் கொள்ள முயலுகிறான். வைத்தியரால் தாம் இறந்துவிடுவது நிச்சயமென்று தெரிந்துகொண்ட வியாதியாளரும் மூப்பாளரும் பசிவந்தபோது தமது துன்பத்தை மறந்து பசிநீக்க முயலுகின்றார்கள். பசிக்குத் தயவினால் ஆகாரங் கொடுக்கத் துணிந்தவன் வேறு வகையால் சீவர்கள் இம்சைப் பட்டழிவதற்குச் சம்மதிக்கவே மாட்டான்; ஆகலினும் பசியால் வருந்துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்விக்கிற தருமத்தை அடிக்கடி வலியுறுத்துவதென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Moreover, those who suffer from thirst, from disease, from desire, from poverty or from fear all forget those sufferings when the pain of hunger comes; the pain of hunger overpowers them, and they strive to find food. Again, even an offender whom the king's order has sentenced to be killed for the crime of murder forgets his fear and his suffering when hunger comes, and tries to relieve that hunger. The sick and the aged who have learned from their physicians that their death is certain also forget their suffering when hunger comes, and try to remove it. One who has resolved to give food out of kindness to the hungry will never consent to living beings being harmed and destroyed in any other way. For this reason too, one must know, the dharma of relieving the suffering that comes through hunger is stressed again and again.

COMMENTARY – Hunger outweighs every other pain, even a sentence of death or a fatal illness. And the hand that feeds will not consent to harm: feeding the hungry trains the whole heart in compassion. Dharma (tarumam) here means a righteous work of service.

26. WHOSE HUNGER WE MUST RELIEVE

பசியினால் வருங் கெடுதி எல்லாச் சீவர்களுக்குந் தேகநாசஞ் செய்வது உண்மையானால், எல்லாச் சீவர்கள் பசியையு மறிந்து நிவர்த்தி செய்விக்க வேண்டும்; அப்படி நிவர்த்தி செய்விக்கத் தொடங்கில் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவர் மனிதர் நரகர் மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் என்கிற இவ்வெழுவகைப் பட்ட அளவிறந்த பேதங்களுடைய சீவர்களது பசியை யறிந்து நீக்குவது அசாத்தியமாகுமே யென்னில்:- தேவர்கள் மனித சுதந்தரத்தினும் மேற்பட்ட சுதந்தரமுடையவர்களாய்த் தங்களுக்கு நேரிட்ட பசியைத் தங்கள் முயற்சியினாலேயே மாற்றிக் கொள்ளத் தக்க வல்லபமுடையவர்க ளாதலால் அவர்கள் பசியைக் குறித்து மற்றவர்கள் யோசிப்பது அவசியமல்ல வென்றும் தேவர்களுக்கும் பசி நேர்ந்தால் துன்பமுண்டாகுமே யென்று இரங்குவது மாத்திரம் அவசியமென்றும்; நரகர் நாம் பசியாற்றுவிக்கத் தக்க இடங்களில் இல்லாமல் வேறிடங்களி லிருக்கின்ற படியாலும், நரகர் பசிக்குத் தண்டனைப் பரிவாரங்களால் பசியாற்றுவித்தலாலும், நரகர் பசியைக் குறித்து யோசிப்பது அவசியமல்லவென்றும், நரகரும் பசி நேரிடில் வருந்துவார்களேயென்று இரங்குவது மாத்திரம் அவசியமென்றும்; ஊழ்வகையினால் சிறிதுஞ் சுதந்தர மில்லாத மரம் புல் முதலிய தாவரங்களில் மனிதர் தங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகத் தங்கள் முயற்சியால் விளைவிக்கின்ற தாவர வர்க்கங்களுக்குப் பசி குறித்து நீர் விடுவது அவசிய மென்றும், மற்றைத் தாவரவர்க்கங்களெல்லாம் அருள் நியதியின்படி ஆகாரங் கொடுப்பிக்க உயிர்த்திருக்கின்றனவாதலால் அவைகளுக்கெல்லாம் பசியறிந்து ஆகாரங் கொடுப்பது நமது சுதந்தரமல்ல கடவுள் சுதந்தரமென்றும், அவை குறித்து யோசிப்பது அவசியமல்ல வென்றும், ஆகாரமில்லாவிடில் வருந்துமே யென்று இரங்குதல் மாத்திரம் அவசியமென்றும்; நிலத்திலும் நீரிலும் ஊருகின்ற உயிர்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் அவ்வவற்றின் ஊழ்வகைக்குத் தக்கபடி அருள் நியதி ஆகாரங் கொடுப்பிக்க

உண்டு பசியாறுகின்றன வென்றும், அவ்வவைகளுக்குத் தக்க ஆகாரம் அறிந்து கொடுப்பது நமது சுதந்தரமல்ல கடவுள் சுதந்தர மென்றும், அவைகளில் மனிதர் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகத் தங்கள் சுதந்தரத்தால் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகின்ற பசு எருது எருமைகடா ஆடு குதிரை முதலிய சில மிருகங்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துப் பசியாற்றுதல் அவசியமென்றும்; மனிதர்களில் ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் என்றிருவகைப்பட்ட எல்லா மனிதர்களுக்கும் பசியால் வரும் நஷ்டங்களும் துன்பங்களும் பசி நிவர்த்தியால் வரும் லாபங்களும் இன்பங்களும் பொதுவில் ஒரு தன்மையாயிருந்தாலும், பசியால் வரும் நஷ்டங்களையுந் துன்பங்களையும் மன முதலான அந்தக்கரண விருத்தியினாலும் கண் முதலான இந்திரியங்களாலும் மிகவும் அறிந்து கொள்கின்ற ஆன்ம அறிவு ஒத்திருத்தலாலும், மனிதர்களுக்கு ஊழ்வகையினால் அருள் நியதியின்படி கொடுப்பிக்கின்ற ஆகாரமட்டில் சீவித்துத் தேகத்தை வைத்திருக்கக் கூடாமையாலும், தங்கள் முயற்சியாலும் அறிவாலும் சுதந்தரத்தாலும் சம்பாதிக்கின்ற, ஆகாமிய ஆகாரத்தாலும் பசியை நீக்கித் தேகத்தை வைத்திருக்க வேண்டுமாதலாலும், ஆகாமியத்தால் சம்பாதிக்கின்ற சீவசுதந்தரம் மனிதர்களுக்கு அருளால் மிகவுங் கொடுக்கப்பட்ட படியாலும்! ஊழ்வகையால் ஆகாரம் நேரிடாமல் பசித்து வருந்தும்படியாகவும்; அந்தப் பசியை நீக்கும் நிமித்தம் ஒருவரையொருவர் எதிர்பார்க்கும் படியாகவும்; அவர் தயவினால் ஆகாரங் கொடுத்து அப்பசியை நீக்கி அவரை நன்முயற்சியிற் செலுத்தவும் ஆகாரங் கொடுத்தவர் சித்திமுத்திகளை யடையவும் அருள் நியதியாக விதிக்கப்பட்ட படியாலும், மனிததேகம் மற்றச் சீவதேகம்போல இலேசிலே எடுக்கக் கூடாதாகலாலும், மனித தேகத்தில் ஆன்மவிளக்கமும் அருள் விளக்கமும் மிகவும் விளங்குதலாலும், இந்த மனித தேகம் போனால் மீளவும் இந்தத் தேகம்வருமென்கிற நிச்சய மில்லாமையாலும், இந்த மனித தேகம் முத்தியின்பம் பெறுதற்கே எடுத்த தேகமாதலாலும், இந்த மனிததேக மாத்திரமே முதற் சிருஷ்டி தொடங்கிக் கடவுள் சம்மதத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உயர்ந்த அறிவையுடைய தேகமாதலாலும், மனிதர்கள் மாத்திரம் பசியாற்றுவிக்கின்ற சீவகாருணிய விதியைப் பொதுவில்

> அவசியம் உறுதியாகப் பிடிக்கவேண்டுமென்றும் கடவுள் விதித்திருக்கின்ற படியால், பசியை ஆகாரத்தினால் நிவர்த்தி செய்விக்கின்ற சீவகாருணிய ஒழுக்கம் மனிதர்களிடத்தே பெரும்பான்மை நடத்த வேண்டுமென்று அறிய வேண்டும்.

TRANSLATION – If one says: "If it is true that the harm that comes through hunger destroys the body of every living being, then the hunger of all living beings must be known and relieved. But if one sets out to relieve it so, it would be impossible to know and remove the hunger of the living beings God has created, of these seven kinds, celestials, humans, beings in hell, beasts, birds, creeping things and plants, with their countless varieties": one must know the following. Celestials have a freedom greater than human freedom and the power to relieve by their own effort the hunger that comes to them; so others need not concern themselves with their hunger, and it is necessary only to feel pity, knowing that celestials too would suffer if hunger came to them. Beings in hell are not in places where we can relieve their hunger but elsewhere, and their hunger is relieved by the attendants of their punishment; so we need not concern ourselves with their hunger, and it is necessary only to feel pity, knowing that beings in hell too suffer when hunger comes. Among trees, grass and other plants, which through destiny have no freedom at all, it is necessary to pour water, for their hunger, on the kinds of plants that people grow by their own effort to support their living. All other kinds of plants live because the order of Grace has food given to them; to know the hunger of all of them and feed them is not within our freedom but within God's. So we need not concern ourselves with them, and it is necessary only to feel pity, knowing they would suffer without food. Creatures that creep on land and in water, birds and beasts eat and relieve their hunger as the order of Grace has food given to each according to its destiny; to know and give each the food that suits it is not within our freedom but within

God's. But among them it is necessary to feed and relieve the hunger of certain animals that people acquire by their own freedom to support their living, such as cows, oxen, buffaloes, goats and horses. As for humans, men and women, the losses and sufferings that come through hunger and the gains and joys that come from its relief are in general the same for all. And God has ordained that humans alone must, in general, necessarily and firmly hold to the rule of Jeevakarunyam that relieves hunger, for these reasons: because their soul-knowledge, which knows the losses and sufferings of hunger intensely through the workings of the inner faculties such as the mind and through the senses such as the eye, is alike in all; because humans cannot keep the body alive on the food alone that destiny brings them by the order of Grace; because they must also relieve their hunger and keep the body with āgāmiya food, earned by their own effort, knowledge and freedom; because the freedom of the living being to earn by āgāmiya has been given to humans in great measure by Grace; because the order of Grace has ordained that some should go hungry and suffer when destiny brings them no food, that for the relief of that hunger they should look to one another, that another should give them food out of kindness, remove their hunger and set them on good effort, and that the one who gives food should attain the siddhis and liberation; because the human body cannot be had easily like the bodies of other living beings; because the light of the soul and the light of Grace shine most fully in the human body; because there is no certainty that this human body, once gone, will come again; because this human body is the body taken for the very purpose of attaining the bliss of liberation; and because, from the first creation, this human body alone is the body of high knowledge created by God's consent. Since God has so ordained, one must know that the discipline of

Jeevakarunyam that relieves hunger with food must be carried out chiefly among human beings.

COMMENTARY – Duty follows freedom. What lies beyond our reach (celestials, beings in hell, wild plants and creatures) is in God's care, and we owe it pity; what depends on us (the crops we grow, the animals we keep, and above all our fellow human beings) we must feed. Humans are chiefly charged with this because they alone must earn their food, because Grace has made them depend on one another, and because the human body is rare, uncertain to return and given for liberation. In feeding the hungry the giver, too, reaches the siddhis and liberation.

27. FOOD OF DESTINY AND FOOD OF EFFORT

> *ஊழ்வகைக்குத் தக்கபடி மிருகம் பறவை முதலிய சீவர்களுக்கு அருளால் நியதி ஆகார மாத்திரம் இருக்க மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் ஊழ்நியதி ஆகாரத்தோடு ஆகாமிய முயற்சி ஆகாரமும் வேண்டுவது அவசிய மென்றது எப்படி யென்னில்:- மனிதர்கள் பிராரத்தப்படி நியதி ஆகாரத்தைப் புசித்துப் பிராரத்த அனுபவத்தை நீக்கிக் கொண்டு, ஆகாமியத்தால் முயற்சி ஆகாரத்தைப் புசித்துக் கரணேந்திரிய தேகத்தை வலுவுள்ளதாகச் செய்து கொண்டு, சன்மார்க்க சாதனத்தை அனுசரித்துச் சித்தி முத்தி இன்பங்களைப் பெறக்கடவரென்று கடவுள் விதித்திருக்கின்றபடியால், மனிதர்களுக்குப் பிராரத்த ஆகாரமும் ஆகாமிய முயற்சி ஆகாரமும் அவசியம் வேண்டுமென்று அறியவேண்டும். மிருகம் பட்சி ஊர்வன தாவரம் என்கிற சீவதேகங்கள் தண்டனை நிமித்தம் விதித்த தேகங்களாதலால், பிராரத்த ஆகாரம் கடவுள் விதித்த வண்ணம் அருட்சத்தியால் தடைபடாமல் கொடுக்கப் படுமாகலில், ஆகாமிய ஆகாரம் சம்பாதிக்க வேண்டாமென் றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks why it was said that, while beasts, birds and other living beings have only the food

appointed by Grace according to their destiny, humans alone necessarily need, besides the food appointed by destiny, the food of āgāmiya effort as well: God has ordained that humans should eat the appointed food according to their prārabdha and so work out the experience of prārabdha; that through āgāmiya they should eat the food of their own effort and so make the body, with its faculties and senses, strong; and that, following the practice of Sanmarkkam, they should attain the bliss of the siddhis and of liberation. So one must know that humans necessarily need both prārabdha food and the food of āgāmiya effort. The bodies of living beings such as beasts, birds, creeping things and plants are bodies ordained for punishment, and their prārabdha food is given without fail by the Power of Grace as God has ordained; so one must know that they need not earn āgāmiya food.

COMMENTARY – Three terms meet here. Destiny (ūḻ) is the order by which the fruits of past deeds come to a being. Prārabdha karma is the karma now being lived out; the food it brings must be eaten to work it off. Āgāmiya karma is the karma being made now by present action; humans must add food earned by their own effort, so that the body is strong enough for the practice of Sanmarkkam.
Beasts, birds, creeping things and plants are fed directly by the Power of Grace; humans are given both the burden and the freedom of effort.

28. COMPASSION TOWARD ALL LIVING BEINGS

> *ஆனால் சீவகாருணியம் எல்லாச் சீவர்களுக்கும் பொதுவென்று முதலில் குறிக்கப்பட்டது என்ன எனில்:- சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தில் முக்கியமாக எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொதுவில் பசியினால் வருந்துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்து ஆகாரத்தினால் திருப்தி இன்பத்தை*

உண்டுபண்ண வேண்டு மென்றும், பசியைப்போல் வேறு வகையினால் சீவகொலை நேரிடுவதானால் அந்தச் சீவகொலையைத் தம்மாற் கூடிய வரையில் எவ்விதத்திலாயினும் தடை செய்து உயிர் பெறுவித்துச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்றும், பிணி பயம் முதலிய மற்ற ஏதுக்களால் சீவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடில் அத்துன்பங்கள் தங்களால் நீக்கத்தக்கவை களாகில் நீக்கவேண்டுமென்றும், மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் முதலிய சீவர்களிடத்துப் பயத்தினால் வருந் துன்பத்தையும் கொலையினால் வருந் துன்பத்தையும் எவ்விதத்தும் நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்றும், அவற்றுள் துஷ்ட சீவர்களிடத்தும் சிறிது பயத்தினால் வருந் துன்பம் மாத்திரமே யல்லது கொலையினால் வருந்துன்பங்களைச் செய்யப்படாதென்றும், இவ்வகை முழுதும் சீவ காருணியமேயாதலால் எல்லா உயிர்களிடத்தும் சீவ காருணியம் வேண்டுமென்று கடவுளால் ஆணைசெய்ததென் றறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If one then asks why it was first stated that Jeevakarunyam is common to all living beings: in the discipline of Jeevakarunyam the chief thing is to relieve the suffering that comes through hunger for all human beings alike and to give them the joy of contentment through food; if the murder of a living being comes about in some other way, as it does through hunger, to stop that murder by any means, as far as one is able, to save its life and make it glad; if suffering comes to living beings through other causes such as disease and fear, to remove those sufferings if one is able to; to remove by every means the suffering that comes through fear and the suffering that comes through murder among living beings such as beasts, birds, creeping things and plants; and, even toward the harmful creatures among them, to cause no more than a little suffering through fear, and never to inflict the sufferings that come through murder. Since all of this together is Jeevakarunyam, one must know that God has commanded Jeevakarunyam toward all lives.

COMMENTARY – Humans come first in feeding, but the protection of life has no boundary: every creature, plants included, is to be spared fear and murder. Even toward a dangerous creature one may at most frighten it away; one may never kill it.

29. NO BEING MAY BE KILLED TO FEED ANOTHER

> *மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகச் சம்பாதிக்கின்ற உயிர்களில் சில உயிர்கள் தாமச ஆகாரமாகிய மாமிச ஆகாரஞ் செய்வதானால், அவைகளுக்குப் பசியாற்றுவிக்கும்போது அந்த ஆகாரத்தைக் கொடுத்து ஆற்றுவிக்கப்படாதோ என்னில்:- ஒரு சீவனைக் கொன்று ஒரு சீவனுக்கு மாமிசத்தால் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய ஒழுக்கமே யல்லவென்றும், கடவுள் சம்மதமும் அல்லவென்றும், இவைகட்கு முழு விரோதமென்றும் அறியவேண்டும். எல்லாச் சீவர்களும் இயற்கையுண்மை ஏகதேசங்களாகிக் கடவுள் இயற்கை விளக்கமாகிய அருளுக்கு இடமாக இருக்கின்றபடியாலும், கடவுள் இயற்கை விளக்கம் மறைபடும் போது சீவத் தன்மை இல்லாதபடியாலும், கடவுளியற்கை விளக்கமும் ஜீவனியற்கை விளக்கமும் ஒன்றோடொன்று மாறுபடாதாகலாலும், கடவுளியற்கை விளக்கமுஞ் சீவன் இயற்கைவிளக்கமும் அந்தந்தத் தேகங்களினும் விளங்குகின்ற படியாலும், ஒரு சீவனை வதைத்து அதனால் மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்திற்கு முழு விரோதமென்றே அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks: "Some of the creatures people acquire to support their living eat meat, which is tamasic food. When their hunger is to be relieved, may it not be relieved by giving them that food?": one must know that to kill one living being in order to relieve the hunger of another with meat is not the discipline of Jeevakarunyam at all, nor is it what God approves; it is wholly against both. All living beings are parts of the natural truth and are the

dwelling place of Grace, the natural light of God; when the natural light of God is veiled, there is no life in a being; the natural light of God and the natural light of the living being do not differ from each other; and the natural light of God and the natural light of the living being shine in each and every body. Therefore one must know that to slay one living being in order to relieve the hunger of another is wholly against the discipline of Jeevakarunyam.

COMMENTARY – No exception is allowed, even for an animal in our care: one being may not be killed to feed another. God's light shines equally in the one who would be eaten and the one who would eat; to slay one is to strike the very light that gives both their life. Here is the ground of plant-based living in Sanmarkkam.

30. THE FALSE LIGHT OF FOOD GOT BY MURDER

> *புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் மற்றொரு சீவனைக் கொன்று தின்று தாமச ஆகாரத்தால் பசியாற்றித் திருப்தி இன்பத்தை யடைந்து சந்தோஷிக்கின்றன; அந்தச் சந்தோஷம் கடவுளியற்கை விளக்க ஏக தேசமும் சீவன் இயற்கைவிளக்க நிறைவும் என்று கொள்ளக்கூடாதோ என்னில்:- கூடாது. தாமச ஆகாரத்தால் பூரண சத்துவமாகிய கடவுளியற்கைவிளக்க ஏகதேசமும் ஏகதேச சத்துவமாகிய ஆன்ம இயற்கைவிளக்கமும் விளங்கா; இருளால் ஒளி விளங்காதது போல். இதைத் தாமச ஆகாரமென்பது. என்னையெனில்:- கடவுள் விளக்கம் வெளிப்படாதபடி ஆன்ம விளக்கத்தை மறைத்த இம்சை ஆகாரமாதலால் தாமச ஆகாரமாயிற்று. இந்த ஆகாரத்தால் வந்த திருப்தி யின்பமாகிய சந்தோஷ விளக்கம் எதனுடைய விளக்கமென்னில்:- அனாதி பசுகரணமாயாவிளக்கம் என்று அறியவேண்டும். பசு வென்பது என்னை? ஆணவம் மாயை கன்மம் என்கிற மும்மல பந்தத்தால் ஒன்றுபட்டு அறிவிழந்த ஆன்மாவையே பசு வென்பது. அப்பசுவிற்கு விளக்கந் தோன்றுவது*

> *எப்படியென்னில்:- சூரியனை மறைத்த மேகவண்ணத்திலுள்ள இருளினிடத்தும் சூரியப்பிரகாச விசேஷந் தோன்றுதலால் அவ்விருளும் விளக்கமாக வழங்குகின்றது. அது போல், அசுத்தமாயாகரணங்களும் தாமச குணமும் இருள் வண்ணமுடைய வாயினும் தம்மால் மறைக்கப்பட்ட பரசீவவிளக்க விசேஷத்தால் அசுத்தமாயாகரணமும் தாமசகுணமும் விளக்கமாக வழங்குகின்றன. இதனால், தாமச ஆகாரத்தில் வரும் விளக்கம் அசுத்தமாயாகரண விளக்கமே என்றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks: "Tigers, lions and other beasts kill and eat another living being, relieve their hunger with tamasic food, reach the joy of contentment and are glad. May that gladness not be taken as a portion of the natural light of God and the fullness of the natural light of the living being?": it may not. Through tamasic food neither the portion of God's natural light, which is perfect sattva, nor the natural light of the soul, which is partial sattva, can shine, just as light does not shine through darkness. Why is this called tamasic food? Because it is food got by violence, which veils the light of the soul so that the light of God cannot appear; so it became tamasic food. If one asks whose light it is, this light of gladness that is the joy of contentment from such food: one must know that it is the light of the bound soul's instruments of māyā, which are without beginning. What is the bound soul? The bound soul is the soul that is held together in the bondage of the three impurities, āṇava, māyā and karma, and has lost its knowledge. If one asks how light can appear to that bound soul: in the darkness of a cloud that hides the sun, something of the sun's brightness still appears, and so even that darkness passes for light. In the same way, though the instruments of impure māyā and the tamasic quality are dark in nature, the instruments of impure māyā and the tamasic quality pass for light because of the special light of God and of the living being that they hide. Therefore one

must know that the light that comes from tamasic food is only the light of the instruments of impure māyā.

COMMENTARY – Satisfaction got by murder is real as a feeling, but it is not the light of God or of the soul; it is the dim glow of the bound soul's instruments, like a storm cloud lit by the sun it hides. Sattva is the quality of clarity and purity; tamas, of darkness.
The bound soul (pasu) is held by the three impurities (mummalam): āṇava, the root impurity that narrows the soul's knowledge; māyā, the material source of body and faculties; and karma, deeds and their fruits.

31. HOW PLANT FOOD KEEPS JEEVAKARUNYAM

> *ஆனால் மரம் புல் நெல் முதலான தாவரங்களும் உயிராகவே சொல்லப்படுகின்றனவே, அவைகளை இம்சைசெய்து ஆகாரமாகக் கொண்டால் அவை தாமச ஆகார மல்லவோ, அதனால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த மனோகரண சந்தோஷமல்லவோ என்னில்:- மரம் புல் நெல் முதலான தாவரங்களும் உயிர்கள்தான். அவைகளை இம்சைசெய்து ஆகாரங்கொண்டால் அது ஏகதேச தாமச ஆகாரந்தான். அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷமும் அசுத்தகரண சந்தோஷந்தான். ஆனாலும் அப்படியல்ல. மரம் புல் நெல் முதலான சீவர்கள் பரிசமென்கிற ஓரறிவையுடைய சீவர்களாதலாலும், அவ்வுடம்பில் சீவவிளக்கம் ஒருசார் விளங்குதலாலும், அவ்வுயிர்கள் தோன்றும் வித்துக்களும் மற்ற வித்துக்கள் போல் சடமாதலாலும், அவ்வித்துக்களை நாமே விதைத்து உயிர் விளைவு செய்யக்கூடுமாதலாலும், அவ்வுயிர்களை வேறுசெய்யாமல் அவ்வுயிர்களினிடத்து உயிரில்லாமல் உயிர் தோன்றற்கிடமான சடங்களாகத் தோன்றிய வித்துக்களையும் காய்களையும் கனிகளையும் பூக்களையும் கிழங்குகளையும் தழைகளையும் ஆகாரங்களாகக் கொள்வதேயன்றி அவ்வுயிருள்ள முதல்களை ஆகாரமாகக் கொள்ளாதபடியாலும், அவைகளில் வித்து காய் கனி*

> *முதலானவை கொள்ளும்போது சுக்கிலம் நகம் ரோமம் முதலிய வைகளை வாங்கும் போது இம்சை உண்டாகாமை போல் இம்சை உண்டாகாத படியாலும், தாவர வர்க்கங்களுக்கு மன முதலான அந்தக் கரணங்கள் விருத்தி யில்லாதபடியாலும் அது உயிர்க்கொலையுமல்ல; துன்ப முண்டுபண்ணுவது மல்ல; அதனால் அது சீவகாருணிய விரோதமாகாது. அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷமும் சீவவிளக்க சகிதமான கடவுள் விளக்கமேயாகு மென்று அறியவேண்டும்*

TRANSLATION – If one asks: "But trees, grass, paddy and other plants are also said to be lives. If they are harmed and taken as food, is that not tamasic food, and is the gladness that comes from it not the gladness of the impure mental faculties?": trees, grass, paddy and other plants are indeed lives. If they are harmed and taken as food, that is indeed partly tamasic food, and the gladness that comes from that food is indeed the gladness of the impure faculties. But that is not what happens here. Trees, grass, paddy and the like are living beings with one sense, touch; the light of life shines in their bodies only in part; the seeds from which those lives arise are inert, like other seeds; we ourselves can sow those seeds and raise life from them; without harming those lives, we take as food only the seeds, vegetables, fruits, flowers, tubers and leaves that appear on them as inert things without life, places where life may arise, and we do not take the living plants themselves as food; when seeds, vegetables, fruits and the like are taken from them, no harm arises, just as none arises when semen, nails or hair are taken; and plants have no development of the inner faculties such as the mind. For these reasons it is neither the murder of life nor the causing of suffering, and so it is not against Jeevakarunyam. One must know that the gladness that comes from that food is the light of God together with the light of the living being.

COMMENTARY – Vallalar grants the principle: to harm a plant for food would be partly tamasic. His way avoids that

harm. One takes what grows on the plant (seed, vegetable, fruit, flower, tuber, leaf) as one takes hair or nails, without taking the life of the plant, whose one sense is touch and which has no mind to suffer. Food so taken carries the light of God and of the living being.

32. WHY SEEDS ARE INERT

> *மர முதலிய தாவரங்களில் தோன்றிய வித்துக்களை இனி உயிரேறுதற் கிடமாகிய சடங்க ளென்பது எப்படியென்னில்:- வித்துக்களில் சீவனிருந்தால் நிலத்தில் விதையா முன்னமே விளைய வேண்டும்; நிலத்தில் விதைத்த காலத்தும் சில வித்துக்கள் விளையாமலே யிருக்கின்றன. அன்றியும் வித்தென்பது காரணம். இந்தக் காரணம் உடம்பு தோன்றுதற்கே யென்று சிறு பிள்ளைகளாலும் அறியப்படும். அன்றி உயிர் நித்தியம், உடம்பு அநித்தியம்; நித்தியமான உயிர் காரணம் வேண்டாது; அநித்தியமாகிய உடம்பே காரணம் வேண்டும். ஆகலில் வித்துக்களைச் சடமென்றறிய வேண்டும். ஆனால் வித்துக்களிடத்து ஆன்மாக்கள் ஏறுவது எப்படி யென்னில்:- நிலத்திற் கலந்த வித்திற்கு நீர்விடில் அந்த நீரின் வழியாகக் கடவுள் அருள் நியதியின்படி ஆன்மாக்கள் அணுத் தேகத்தோடு கூடி நிலத்திற் சென்று அந்நிலத்தின் பக்குவ சத்தியோடு கலந்து வித்துக்களினிடமாகச் செல்கின்றன வென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how seeds that appear on trees and other plants can be called inert things, places where life will later enter: if there were life in seeds, they would sprout before ever being sown in the soil; and even when sown in the soil, some seeds never sprout. Again, a seed is a cause, and even small children know that this cause is for a body to appear. Again, life is eternal and the body is not; eternal life needs no cause; only the body, which is not eternal, needs a cause. Therefore one must know that seeds are inert. If one then asks how souls enter seeds: one must know that when water is given to a seed mixed into the soil,

souls, joined to an atomic body, go into the soil through that water by the order of God's Grace, mingle with the ripening power of that soil and pass into the seeds.

COMMENTARY – Three proofs that a seed is inert matter (sadam): it does not sprout unsown, some never sprout, and a cause serves the perishable body, not eternal life. Life enters only when the sown seed is watered, by the order of Grace; so eating seeds takes no life.

33. WHY SPROUTS MUST NOT BE PLUCKED

> *முளைகளையே பிடுங்கப்படா தென்று சிலர் சொல்கின்றார்கள்; வித்து காய் இலை முதலியவைகளைப் புசிக்கலாமென்று சொல்வதெப்படி யென்னில்:- வித்து நிலத்திற் படிந்தபின் நீர் வழியாக ஆன்மாவானது சென்று பக்குவ சத்தியிற் கலந்து வித்திலேறி முளைத்தபடியால், முளையானது வித்து காய் முதலியவைகளைப் போலச் சடமல்ல. ஆகலால், முளைகளைப் பிடுங்கப்படாதென்பது உண்மையென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Some say that sprouts must not be plucked. If one asks how, then, it can be said that seeds, unripe fruits, leaves and the like may be eaten: once the seed has settled in the soil, the soul travels by way of the water, mingles with the ripening power, enters the seed and sprouts. The sprout, therefore, is not inert matter like seeds, unripe fruits and the rest. Know, then, that the saying that sprouts must not be plucked is true.

COMMENTARY – A sprout is no longer inert: a soul has entered it. So the rule against plucking sprouts is true, while seeds, fruits and leaves, which are inert, may be eaten.

34. NO IMPURITY IN SEEDS AND FRUITS

> *வித்து காய் கனி முதலியவற்றில் உயிர்க்கொலை இல்லாவிடினும் நகம் ரோமம் சுக்கிலம் முதலியவற்றிலிருக்கிற அசுத்தமாவதில்லையோ என்னில்:- தத்துவவிருத்தியும் தாது விருத்தியும் இல்லாதபடியால் அசுத்தமுமில்லை.*

TRANSLATION – If one asks, "Even if there is no murder of life in seeds, unripe fruits, ripe fruits and the like, do they not carry the impurity that is in nails, hair, semen and the like?": since they have no growth of the tattvas and no growth of the bodily tissues, there is no impurity in them either.

COMMENTARY – The tattvas are the constituent principles of which body and mind are built; the dhātus are the bodily tissues. Nails, hair and semen come from a body that has both. Seeds and fruits have neither, so they carry no such impurity.

35. PLANT FOOD IS NOT CONTRARY TO JEEVAKARUNYAM

> *ஆகலில் மரம் புல் நெல் முதலியவைகளின் வித்து காய் கனி தழை முதலியவற்றைப் புசிப்பது சீவகாருணிய விரோதமல்ல என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Therefore know that eating the seeds, unripe fruits, ripe fruits, leaves and the like of trees, grass, paddy and other plants is not contrary to Jeevakarunyam.

COMMENTARY – This closes the argument on plant food. What is taken from a plant without destroying the living plant is not contrary to Jeevakarunyam. Flesh cannot be had without murder; that is where the line falls.

36. FLESH-EATING IS HABIT, NOT NATURE

> *மாமிச ஆகாரம் புலி முதலாகிய துட்ட மிருகங்களுக்கு நியதி ஆகார மல்லவோ என்றறிய வேண்டில்:- அது அவ்வுயிர்களுக்குச் சிருஷ்டி நியதி ஆகார மல்ல; பரம்பரை வழக்கத்தாற் பெற்ற ஆகாரமாமென் றறியவேண்டும். ஆகலில், அதை நிவர்த்தி செய்வித்துச் சத்துவ ஆகாரங்களைப் புசிப்பிக்கும்படி செய்யவுங் கூடும்; ஒரு சீலமுடையவன் கிரகத்தில் வழங்குகின்ற பூனைக்கும் நாய்க்கும் வேறிடங்களிற் போய் அசுத்த ஆகாரங்கொள்ளாமல் காவல் செய்து அடிநாள் தொடங்கிச் சுத்த ஆகார வழக்கமே செய்விக்கின்றான்; அவைகள் அவைகளைப் புசித்து உயிர் வழங்கி வருகின்றன. அப்படியே புலி சிங்கம் முதலிய துட்டவர்க்கங்களையும் மேல்நின்று சுத்த ஆகாரத்தில் பழக்குவாரில்லாமையால் அசுத்தாகாரங்களைப் பழக்கத்தாற் புசிக்கின்றனவென் றறியலாம்.*

TRANSLATION – If one would know whether flesh is not the ordained food of fierce animals such as the tiger: know that it is not the food ordained for those beings at creation; it is food acquired through inherited habit. It is therefore possible to wean them from it and make them eat sattvic food. A man of good conduct keeps watch over the cat and the dog that live in his house, so that they do not go elsewhere and eat impure food, and from their earliest days accustoms them to pure food alone; they eat it and live. In the same way one may know that tigers, lions and the other fierce kinds eat impure food from habit, because there is no one over them to train them in pure food.

COMMENTARY – Flesh-eating, Vallalar holds, is not the law of any creature's nature but a habit handed down, and habit can be changed. The household cat and dog, raised from the start on pure food, live on it. Fierce animals eat flesh only because no one has trained them otherwise.

37. NEVER MURDER ONE BEING TO FEED ANOTHER

> *ஆகலில், ஒரு சீவனைக்கொன்று மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுவித்தல் கடவுளருளுக்குச் சம்மதமுமல்ல, சீவகாருணிய ஒழுக்கமுமல்ல என்று சத்தியமாக அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Therefore know for truth that to murder one living being in order to relieve the hunger of another is neither acceptable to the Grace of God nor the discipline of Jeevakarunyam.

COMMENTARY – This is the verdict of the whole argument on food. Relieving hunger never justifies taking a life: Jeevakarunyam removes suffering; it does not move it from one being to another.

38. THE TWO KINDS OF BLISS

> *இந்தச் சீவகாருணிய மென்கின்ற சாதனத்தில் சாத்தியமாகின்ற இன்பம் அபர இன்பமென்றும் பரஇன்பமென்றும் இருவகைப்படும்.*

TRANSLATION – The bliss attained through this means called Jeevakarunyam is of two kinds: lower bliss and higher bliss.

COMMENTARY – Apara iṉpam, lower bliss, and para iṉpam, higher bliss. The next paragraphs show what divides them: whether the suffering relieved is a want or is hunger. Neither is yet the supreme bliss (pēriṉpam) of Part 2.

39. LOWER BLISS: RELIEVING WANT

> *இச்சை முதலியவைகளைப் பற்றி உண்டாகின்ற துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்விப்பதில் வரும் இன்பம் அபர இன்பமாகும்.*

அவை இம்மையில் அனுபவிக்கின்ற இன்பங்களில் சிலவென்றறிய வேண்டும். அவை எவையென்னில்:- உடுப்பதற்கு வஸ்திரமில்லாமலும், இருப்பதற்கு இடமில்லாமலும், உழுவதற்கு நிலமில்லாமலும், பொருந்துவதற்கு மனைவியில்லாமலும், விரும்பியபடி செய்வதற்குப் பொருள் முதலிய வேறு வேறு கருவிகளில்லாமலும் துன்பப்படுகின்ற சீவர்கள் விஷயத்தில் சீவகாருணியந் தோன்றி, உடுப்பதற்கு வஸ்திரம், இருப்பதற்கு இடம், உழுவதற்கு நிலம், பொருந்துவதற்குப் பெண், விரும்பியபடி செய்வதற்குப் பொருள் முதலானவை கொடுத்தபோது, பெற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு உள்ளிருந்து முகத்தினிடமாகத் தோன்றுகின்ற இன்ப விளக்கமும், அந்த இன்பத்தைக் கண்டு கொடுத்தவர்களுக்கு உண்டாகின்ற இன்ப விளக்கமும் கடவுள்கரணத்தில் ஏகதேசமும் சீவகரணத்திற் பூரணமுமாகத் தோன்றுகின்றவை யாகலால் அது அபர இன்பமென் றறியவேண்டும்.

TRANSLATION – The bliss that comes from relieving the suffering that arises from desire and the like is lower bliss. Know that these are some of the blisses enjoyed in this life. If one asks what they are: Jeevakarunyam arises toward living beings who suffer for want of clothing to wear, a place to live, land to plough, a wife to live with, and money and other means to do as they wish; and when they are given clothing to wear, a place to live, land to plough, a bride to live with, money to do as they wish and the like, the radiance of joy that rises from within those who receive and shows on their faces, and the radiance of joy that arises in the givers on seeing that joy, appear only in part in the divine faculty and in full in the faculty of the living being. Therefore know that this is lower bliss.

COMMENTARY – Clothing, shelter, land, a spouse, money: relieving these wants gives real joy to receiver and giver alike. It is called lower bliss because it fills the faculty of the living being (cīva karaṇam) but reaches the divine faculty (kaṭavuḷ karaṇam), where God's light is known, only in part.

40. THE QUESTION OF ENVY

> *அன்றி, தன் வத்திரம் தாழ்ந்ததாகவும் அன்னியன் வத்திரம் உயர்ந்ததாகவும் கண்டு அதில் ஆசை வைத்து வருந்துகின்ற வருத்தமும் கண்டால், காருண்யம் வேண்டாவோ என்னில்:-*

TRANSLATION – Again, if one asks: when one sees the distress of a person who, finding his own clothing poor and another's fine, sets his desire on it and suffers, is compassion not needed for that too?

COMMENTARY – The printed editions give no answer to this question; the text moves straight to the bliss of relieving hunger. The question stands: the pain of envy is real, but it is not the pain of want, still less of hunger.

41. HIGHER BLISS: RELIEVING HUNGER

> *பசியினால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்விப்பதில் வருமின்பம் பரஇன்பமாகும். அவை இம்மையில் போகசித்திகளாலும் யோகசித்திகளாலும் ஞானசித்திகளாலும் வருகின்ற இன்பங்களும் முடிவில் அனுபவிக்கப்படும் மோட்ச இன்பமும் ஆகுமென்றறியவேண்டும். உண்பதற்கு ஆகாரமில்லாமல் சோர்வடைந்த சீவர்களுக்குச் சீவகாருணியத்தால் ஆகாரங் கொடுக்க உண்டு பசி நீங்கிய தருணத்தில், அந்தச் சீவர்களுக்கு அகத்தினிடத்தும் முகத்தினிடத்தும் தழைந்து பொங்கித் ததும்புகின்ற இன்பமும், அது கண்டபோது கொடுத்தவர்களுக்கு அகத்திலும் முகத்திலும் அவ்வாறுண்டாகின்ற இன்பமும், ஆன்ம சகிதமாகிய கடவுள் கரணத்திற் பூரணமாகத் தோன்றுகின்றவை யாகலால், பர இன்பமென்றது என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – The bliss that comes from relieving the suffering caused by hunger is higher bliss. Know that it is the bliss that comes in this life through the attainments of

enjoyment, the attainments of yoga and the attainments of wisdom, and the bliss of liberation enjoyed at the end. When food is given out of Jeevakarunyam to living beings faint for want of food, and they eat and their hunger leaves them, at that moment the joy that swells, surges and brims over within them and on their faces, and the joy that arises in the same way within and on the faces of the givers when they see it, appear in full in the divine faculty united with the soul. Know, therefore, that this is what is called higher bliss.

COMMENTARY – Para iṉpam, higher bliss, comes from relieving hunger. Vallalar says it holds within it every bliss that the attainments (cittikaḷ) of enjoyment, yoga and wisdom can give in this life, and the bliss of liberation at the end. The reason: the joy of the one fed, and the giver's joy at seeing it, appear in full in the divine faculty, not in part as with lesser wants.

42. NO ONE CAN ENDURE HUNGER

> வஸ்திரம், இடம், நிலம், பெண், பொருள் முதலானவைகள் இல்லாமல் துன்பப்படுகின்றவர்கள், அத்துன்பங்களை மனஎழுச்சியால் சகித்துக்கொண்டு உயிர்தரித்துத் தங்களாற் செய்யக்கூடிய முயற்சியைச் செய்யக்கூடும். பசியினால் துன்பம் நேரிட்டபோது மனஎழுச்சியால் அத்துன்பத்தைச் சகித்துக்கொள்ளக் கூடாது. சகிக்கத் தொடங்கில் உயிரிழந்து விடுவார்கள். பசி நேரிட்டபோது பெற்றவர்கள் பிள்ளைகளை விற்றும், பிள்ளைகள் பெற்றவர்களை விற்றும், மனைவியைப் புருடன் விற்றும், புருடனை மனைவி விற்றும், அந்தப் பசியினால் வருந்துன்பத்தை மாற்றிக் கொள்ளத் துணிவார்களென்றால், அன்னியமாகிய வீடு, மாடு, நிலம், உடைமை முதலியவைகளை விற்றுப் பசியை நீக்கிக் கொள்வார்களென்பது சொல்லவேண்டுவதில்லை. உலக முழுதும் ஆளுகின்ற சக்கரவர்த்தியாகிய அரசனும் பசிநேரிட்டபோது தனது அதிகார உயர்ச்சி முழுதும் விட்டுத்

தாழ்ந்த வார்த்தைகளால் 'பசி நேரிட்டது, என்ன செய்வது!' என்று அருகிலிருக்கின்ற அமைச்சர்களிடத்துக் குறை சொல்லுகிறான். பகைவரால் எறியப்பட்டு மார்பிலுருவிய பாணத்தையுங் கையாற் பிடித்துக்கொண்டு எதிரிட்ட பகைவரையெல்லாம் அஞ்சாது ஒரு நிமிஷத்தில் வெல்லத்தக்க சுத்த வீரரும் பசி நேரிட்டபோது, சௌகரியத்தை யிழந்து பசிக்கஞ்சிப் பக்கத்தில் நிற்கின்றவரைப் பார்த்து 'இளைப்பு வருமே' சண்டை எப்படிச் செய்வது!' என்று முறையிடுகின்றார்கள். இவ்வுலக போகங்களோடு இந்திரபோக முதலிய போகங்களையும் துரும்பாக வெறுத்து முற்றும் துறந்து அறிவையறிந்து அனுபவம் விளங்கிய ஞானிகளும், இந்திரியங்களை அடக்கி மனோலயஞ்செய்து உண்மை நிட்டையிலிருக்கின்ற யோகிகளும், இறந்தோரையும் எழுப்பத்தக்க அளவிறந்த மகத்துவங்கள் விளங்கிய சித்தர்களும், முனிவர்களும், தவசிகளும் பசி நேரிட்டபோது தங்கள் தங்கள் அனுபவலட்சியங்களை விட்டு அடுத்த ஊரை நோக்கிப் பலிக்கு வருகின்றார்கள்; பலி நேராதபோது நிலை கலங்குகின்றார்கள். சொற்பனத்தில் ஓர் இழிவு வரினும் அதுகுறித்து உயிர்விடத்தக்க மானிகளும் பசி நேரிட்டபோது, சொல்லத் தகாதவரிடத்துஞ் சொல்லி மானங் குலைகின்றார்கள். சாதி சமய ஆசாரங்களில் அழுத்தமுடைய ஆசாரியர்களும் பசி வந்தபோது, ஆசாரத்தை மறந்து ஆகாரத்திற்கு எதிர்பார்க்கின்றார்கள். கல்வி கேள்விகளில் நிரம்பி அறிதற்கரிய நுட்பங்களை யறிந்து செய்தற்கரிய செய்கைகளைச் செய்து முடிக்கவல்லவர்களும் பசி நேரிட்டபோது, அறிவுங் கருத்தும் அழிந்து தடுமாறுகின்றார்கள். இராப்பகல் தோன்றாது புணர்ச்சி இன்பத்திற் பொங்குகின்ற காமிகளும் பசி நேரிட்டபோது, புணர்ச்சியை மறந்து காமத்தைக் கசந்து கலங்குகின்றார்கள். நாமே பெரியவர் நமக்குமேற் பெரியவரில்லை யென்று இறுமாப்படைகின்ற அகங்காரிகளும் பசி நேரிட்டபோது, அகங்காரங் குலைந்து ஆகாரங்கொடுப்பவரைப் பெரியவராகப் புகழ்கின்றார்கள். ஒருவகைக் காரியங்களில் அனேக வகைகளாக உபசரிக்கச் செய்கின்ற டம்பர்களும் பசி நேரிட்டபோது, டம்பத்தை இழந்து மயங்குகின்றார்கள். இவரிவர் இப்படி இப்படியானால் ஒருவகை

> *ஆதாரமுமில்லாத ஏழைகள் பசி நேரிட்டபோது என்ன பாடு படார்கள்! அந்தக் காலத்தில் அந்த ஏழைகளுக்கு ஆகாரங்கிடைத்தால் எப்படிப்பட்ட சந்தோஷமுண்டாகும்! அந்தச் சந்தோஷத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட லாபங் கிடைக்கும்! இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லுதற்கும் அருமை என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Those who suffer for want of clothing, shelter, land, a wife, money and the like can bear those sufferings by strength of mind, stay alive, and make what effort they are able. When the suffering of hunger comes, it cannot be borne by strength of mind; if they try to bear it, they will lose their lives. If, when hunger comes, parents dare to sell their children, children their parents, a husband his wife and a wife her husband, to be rid of the suffering that hunger brings, need it be said that they will sell what is outside themselves, house, cattle, land and possessions, to be rid of hunger? Even an emperor who rules the whole world, when hunger comes, lays aside all the height of his authority and complains in humble words to the ministers beside him, "Hunger has come; what is to be done!" Pure heroes, who can grasp with their hand the arrow an enemy has driven through their chest and fearlessly conquer every foe before them in a moment, lose their ease when hunger comes; afraid of hunger, they look to those standing beside them and plead, "Weakness will come! How can we fight!" The wise (jñānis), who have spurned the pleasures of this world and even the pleasures of Indra as straw, renounced everything, known Knowledge itself, and in whom experience has dawned; yogis who have subdued the senses, stilled the mind and abide in true absorption; Siddhas in whom shine boundless powers great enough to raise the dead; sages and ascetics: all of them, when hunger comes, leave their goals of experience and set out toward the next village for alms, and when no alms come, their state is shaken. Men of honor who would give up their lives over a disgrace suffered even in a dream, when hunger comes, ask

even of those who should never be asked, and their honor crumbles. Preceptors firmly set in the observances of caste and religion forget their observances when hunger comes and look out for food. Those filled with learning and instruction, who know subtleties hard to know and can accomplish deeds hard to accomplish, when hunger comes, lose their understanding and their judgment and stumble. The lustful, who swell in the pleasure of union without knowing night from day, when hunger comes, forget union, find desire bitter and are troubled. The proud, who swell with conceit, saying, "We are the great; there is none greater than us," when hunger comes, lose their pride and praise the one who gives them food as the great one. The vain, who make others honor them in many ways over a single matter, when hunger comes, lose their show and are bewildered. If even these are so, what will the poor, who have no support of any kind, not suffer when hunger comes! At such a time, if food reaches those poor, what joy will arise! What gain will come to those who brought that joy about! Know that it is hard even to say what it is like.

COMMENTARY – Every other want can be borne by strength of mind; hunger cannot. Vallalar walks through the whole range of human greatness, the emperor, the hero, the jñāni, the yogi, the Siddha, the proud, the learned, the vain, and shows each one broken by hunger. If they fall, what of the poor, who have nothing to lean on? To feed them is a gain beyond words.

43. WHAT HUNGER DOES TO A LIVING BEING

> *சீவர்களுக்குப் பசி அதிகரித்த காலத்தில் சீவஅறிவு விளக்கமில்லாமல் மயங்குகின்றது - அது மயங்கவே அறிவுக்கறிவாகிய கடவுள் விளக்கம் மறைபடுகின்றது - அது மறையவே புருடதத்துவம் சோர்ந்து விடுகின்றது - அது*

சோரவே பிரகிருதிதத்துவம் மழுங்குகின்றது - அது மழுங்கவே, குணங்களெல்லாம் பேதப்படுகின்றன - மனம் தடுமாறிச் சிதறுகின்றது - புத்தி கெடுகின்றது - சித்தம் கலங்குகின்றது - அகங்காரம் அழிகின்றது - பிராணன் சுழல்கின்றது - பூதங்களெல்லாம் புழுங்குகின்றன - வாத பித்த சிலேட்டுமங்கள் நிலை மாறுகின்றன - கண் பஞ்சடைந்து குழிந்து போகின்றது - காது கும்மென்று செவிடுபடுகின்றது - நா உலர்ந்து வறளுகின்றது - நாசி குழைந்து அழல்கின்றது - தோல் மெலிந்து ஸ்மரணை கெடுகின்றது - கை கால் சோர்ந்து துவளுகின்றன - வாக்குத் தொனிமாறிக் குளறுகின்றது - பற்கள் தளருகின்றன - மலசலவழி வெதும்புகின்றது - மேனி கருகுகின்றது - ரோமம் வெறிக்கின்றது - நரம்புகள் குழைந்து நைகின்றன - நாடிகள் கட்டுவிட்டுக் குழைகின்றன - எலும்புகள் கருகிப் பூட்டுகள் நெக்குவிடுகின்றன - இருதயம் வேகின்றது - மூளை சுருங்குகின்றது - சுக்கிலம் வெதும்பி வற்றுகின்றது - ஈரல் கரைகின்றது - இரத்தமும் சலமும் சுவறுகின்றன - மாமிசம் குழைந்து தன்மை கெடுகின்றது - வயிறு பகீரென்றெரிகின்றது - தாப சோபங்கள் மேன்மேலும் உண்டாகின்றன - உயிரிழந்து விடுவதற்கு மிகவுஞ் சமீபித்த அடையாளங்களும் அனுபவங்களும் மேன்மேலும் தோன்றுகின்றன. பசியினால் இவ்வளவு அவத்தைகளும் தோன்றுவது சீவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாகவேயிருக்கின்றது.

TRANSLATION – When hunger grows strong in living beings, the understanding of the living being loses its light and grows faint; as it grows faint, the light of God, the Knowledge of knowledge, is veiled; as that is veiled, the purusha tattva flags; as it flags, the prakriti tattva is dulled; as it is dulled, all the qualities fall into disorder; the mind falters and scatters; the intellect fails; the reflecting mind is troubled; the ego collapses; the vital breath reels; all the elements of the body swelter; wind, bile and phlegm leave their balance; the eyes cloud over and sink; the ears go deaf with a hum; the tongue dries and parches; the nose softens and burns; the skin thins and loses feeling; hands and feet grow weak and limp; the voice changes its tone and

stammers; the teeth loosen; the passages of excretion are scorched; the body darkens; the hair stands stiff; the nerves soften and waste; the pulses lose their hold and grow slack; the bones char and the joints crack open; the heart burns; the brain shrinks; the semen is heated and dries up; the liver dissolves; blood and body fluids drain away; the flesh softens and loses its nature; the stomach blazes up; burning and agitation increase more and more; and the signs and experiences of being very near to death appear more and more. That all these afflictions arise from hunger is common to every living being.

COMMENTARY – The order matters. Hunger first darkens the understanding and veils the light of God within; only then do the tattvas give way, one after another, down to bone and blood. Hunger is not only a pain of the stomach: it strikes the very place where God is known. And this, Vallalar says, is common to every living being.

44. THE MERIT OF RELIEVING HUNGER

> *இவ்வளவு அவத்தைகளும் ஆகாரங் கிடைத்தபோது உண்டு பசி நீங்க நீங்குகின்றன. அப்போது தத்துவங்களெல்லாம் தழைத்து உள்ளங் குளிர்ந்து அறிவு விளங்கி அகத்திலும் முகத்திலும் சீவகளையும் கடவுள்களையுந் துளும்பி ஒப்பில்லாத திருப்தியின்பம் உண்டாகின்றது. இப்படிப்பட்ட இன்பத்தை உண்டுபண்ணுகின்ற புண்ணியத்துக்கு எந்தப் புண்ணியத்தை இணையென்று சொல்லலாம்? இந்தப் புண்ணியத்தைச் செய்கின்ற புண்ணியர்களை எந்தத் தெய்வத்துக்குச் சரியென்று சொல்லலாம்? எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேலாகிய கடவுளம்சமென்றே சத்தியமாக அறியவேண்டும். இதனால் நரக வேதனை சனனவேதனை மரண வேதனை என்கின்ற மூன்று வேதனைகளுங் கூடி முடிந்த வேதனையே பசிவேதனை என்றும், அகம் புறம் நடு கீழ் மேல் பக்கம் என்கிற எவ்விடத்தும் நிறைந்து எக்காலத்தும்*

> *வேறுபடாத மோக்ஷ இன்பமே ஆகாரத்தினாலுண்டாகும் திருப்தியின்பம் என்றும் அறியப்படும்.*

TRANSLATION – When food is found and eaten and the hunger leaves, all these afflictions leave with it. Then all the tattvas flourish, the heart grows cool, the understanding shines, and within and on the face the glow of life and the glow of God brim over, and a matchless bliss of satisfaction arises. What merit can be called the equal of the merit that brings about such bliss? To which deity can the people of merit who do this merit be called equal? Know for truth that they are a portion of God, who is above all deities. From this it will be known that the agony of hunger is the agony in which the three agonies, the agony of hell, the agony of birth and the agony of death, are joined and brought to completion; and that the bliss of satisfaction that comes from food is the very bliss of liberation, which fills every place, within, without, in the middle, below, above and on every side, and never changes at any time.

COMMENTARY – When food comes, the glow of life and the glow of God return to the face together. Hunger is hell, birth and death in one agony; its relief is the bliss of liberation itself. Those who give that relief are, in Vallalar's words, a portion of God.

45. HUNGER, AN INSTRUMENT OF GOD

> *பசியில்லாவிடில் சீவர்கள் ஆகாரங் குறித்து ஒருவரையொருவர் எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள்; எதிர்பாராத பக்ஷத்தில் உபகாரச் செய்கை தோன்றாது. அது தோன்றாதபோது சீவகாருணியம் விளங்காது; அது விளங்காதபோது கடவுளருள் கிடைக்க மாட்டாது. ஆகலால், பசியும் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்ட ஓர் உபகாரக் கருவியென்றே அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If there were no hunger, living beings would not look to one another for food; where they do not look to one another, acts of help do not arise; where help does not arise, Jeevakarunyam does not shine; where Jeevakarunyam does not shine, the Grace of God cannot be gained. Know, therefore, that hunger too is an instrument of help given by God.

COMMENTARY – Hunger is the occasion of compassion, and compassion is the way to Grace. So even hunger is given by God: it binds living beings to one another.

46. FOOD, A PORTION OF GRACE

> *பசியினால் துன்பப்படுகின்றவர்கள் ஆகாரத்தைக் கண்ட காலத்தில் அடைகின்ற சந்தோஷமும் தாய், பிதா, பெண்டு, பிள்ளை, காணி, பூமி, பொன், மணி முதலானவைகளைக் கண்ட காலத்திலும் அடையார்களாயின், ஆகாரம் உண்ட காலத்தில் உண்டாகும் சந்தோஷம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும்? ஆகலால் இந்த ஆகாரத்தின் சொரூப ரூப சுபாவங்களும் கடவுளருளின் ஏகதேச சொரூப ரூப சுபாவங்களாகவே அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If those who suffer from hunger do not feel, even on seeing their mother, father, wife, children, estate, land, gold, gems and the like, the joy they feel on seeing food, what must their joy be when they eat it? Know, therefore, that the essential nature, form and character of this food are themselves a partial essential nature, form and character of the Grace of God.

COMMENTARY – To the hungry, food is more than family or wealth. That is why Vallalar can say that food, in its very nature, is a portion of God's Grace, not merely a sign of it.

47. THIS IS JEEVAKARUNYAM

பசி என்கிற நெருப்பானது ஏழைகள் தேகத்தினுள் பற்றி எரிகின்ற போது ஆகாரத்தால் அவிக்கின்றதுதான் சீவகாருணியம் - பசி என்கிற விஷக்காற்றானது ஏழைகள் அறிவாகிய விளக்கை அவிக்கின்ற தருணத்தில் ஆகாரங்கொடுத்து அவியாமல் ஏற்றுகின்றதே சீவகாருணியம் - கடவுளியற்கை விளக்கத்திற்கு இடமாகிய சீவதேகங்களென்கிற ஆலயங்கள் பசியினால் பாழாகுந் தருணத்தில் ஆகாரங் கொடுத்து அவ்வாலயங்களை விளக்கஞ் செய்விப்பதே சீவகாருணியம் - கடவுள் இன்பத்தைப் பெறுகின்ற நிமித்தம் தேகங்களிலிருந்து குடித்தனஞ் செய்கின்ற சீவரது தத்துவக் குடும்ப முழுதும் பசியினால் நிலை தடுமாறி அழியுந் தருணத்தில் ஆகாரங்கொடுத்து அக்குடும்ப முழுதும் நிலைபெறச் செய்வதே சீவகாருணியம் - பசி என்கிற புலியானது ஏழை உயிர்களைப் பாய்ந்து கொல்லத் தொடங்குந் தருணத்தில் அப்புலியைக் கொன்று அவ்வுயிரை இரட்சிப்பதே சீவகாருணியம் - பசி என்கிற விஷம் தலைக்கேறிச் சீவர் மயங்குந் தருணத்தில் ஆகாரத்தால் அவ்விஷத்தை இறக்கி மயக்கந் தெளியச் செய்வதே சீவகாருணியம் - பசி என்கிற கொடுமையாகிய தேள் வயிற்றிற் புகுந்து கொட்டுகின்றபோது கடுப்பேறிக் கலங்குகின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரத்தால் அக்கடுப்பை மாற்றிக் கலக்கத்தைத் தீர்ப்பதே சீவகாருணியம் - 'நேற்று இராப்பகல் முழுதும் நம்மை அரைப்பங்கு கொன்றுதின்ற பசியென்கிற பாவி இன்றும் வருமே! இதற்கு என்ன செய்வோம்!' என்று ஏக்கங் கொள்கின்ற ஏழைச் சீவர்களது ஏக்கத்தை நீக்குவதுதான் சீவகாருணியம் - 'வெயிலேறிப் போகின்றதே, இனிப் பசியென்கிற வேதனை வந்து சம்பவிக்குமே! இந்த விதி வசத்திற்கு என்ன செய்வது!' என்று தேனில் விழுந்த ஈயைப்போல, திகைக்கின்ற ஏழைச் சீவர்களுடைய திகைப்பை நீக்குவதுதான் சீவகாருணியம் - 'இருட்டிப் போகின்றதே, இனி ஆகாரங் குறித்து எங்கே போவோம்! யாரைக் கேட்போம்! என்ன செய்வோம்!' என்ற விசாரத்தில் அழுந்திய ஏழைச் சீவர்களது விசாரத்தை மாற்றுவதே சீவகாருணியம் - 'நடந்து நடந்து காலுஞ் சோர்ந்தது, கேட்டுக்கேட்டு வாயுஞ் சோர்ந்தது, நினைத்து நினைத்து

மனமுஞ் சோர்ந்தது, இனி இப்பாவி வயிற்றுக் கென்ன செய்வோம்!' என்று கண்ணீர் வடிக்கின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துக் கண்ணீரை மாற்றுவதே சீவகாருணியம் - 'பகற்போதும் போய்விட்டது, பசியும் வருத்துகின்றது, வேறிடங்களிற் போக வெட்கந் தடுக்கின்றது, வாய் திறந்து கேட்க மானம் வலிக்கின்றது, வயிறு எரிகின்றது, உயிரை விடுவதற்கும் உபாயந் தெரியவில்லை; இவ்வுடம்பை ஏன் எடுத்தோம்!' என்று மனமும் முகமும் சோர்ந்து சொல்வதற்கு நாவெழாமல் உற்பாத சொப்பனங் கண்ட ஊமையைப் போல் மனம் மறுகுகின்ற மானிகளாகிய சீவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுத்து மானத்தைக் காப்பதுவே சீவகாருணியம் - 'நாம் முன் பிறப்பில் பசித்தவர்கள் பசிக் குறிப்பறிந்து பசியை நீக்கியிருந்தால், இப்பிறப்பில் நமது பசிக்குறிப்பறிந்து பசியை நீக்குவதற்குப் பிறிதொருவர் நேர்வார்; அப்போது அப்படி நாம் செய்ததில்லை, இப்போது நமக்கிப்படிச் செய்வாருமில்லை' என்று விவகரித்துக்கொண்டு தூக்கம் பிடியாமல் துக்கப்படுகின்ற ஏழைச் சீவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துத் துக்கத்தை நீக்கித் தூக்கம் பிடிக்க வைப்பதே சீவகாருணியம். தேக முழுதும் நரம்புகள் தோன்றப் பசியினால் இளைத்து உயிரொடுங்கி மூர்ச்சை மூடிய காலத்தும் அயலாரைக் கேட்பது துணியாமற் கடவுளை நினைத்து நினைத்து நெருப்பிற் படுத்து நித்திரை செய்யத் தொடங்குவாரைப் போல, அடிவயிற்றிற் கொடிய பசி நெருப்பை வைத்துப் படுக்கத் தொடங்குகின்ற விவேகி களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்து அந்தப் பசி நெருப்பை ஆற்றுவதே சீவகாருணியம் - 'நேற்றுப் பட்டினி கிடந்தது போல் இன்றும் பட்டினி கிடப்பது எப்படி? நாம் பாலிய வசத்தால் இன்றும் பட்டினி கிடக்கத் துணிவோ மாயினும் பட்டினி சகியாத நமது ஏழை மனைவி வயிற்றுக்கு யாது செய்வோம்? இவள் பசியைக் குறிப்பதும் பெரிதல்ல, வார்த்திப திசையால் மிகவுஞ் சோர்ந்த நமது தாய் தந்தைகள் இன்றும் பட்டினி கிடந்தால் இறந்து விடுவார்களே! இதற்கென்ன செய்வோம்? பசியினால் அழுதழுது களைத்த நமது புத்திரர்களது சோர்ந்த முகத்தை எப்படிப் பார்ப்போம்?' என்று எண்ணி எண்ணிக் கொல்லன் உலையிலூத மூண்ட நெருப்பைப் போல், பசி நெருப்பும் பயநெருப்பும் விசாரநெருப்பும் உள்ளே மூண்டபடியிருக்கக் கன்னப்புடையில் கைகளை வைத்துக்

கொண்டு கண்களில் நீர் கலங்க வருந்துகின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரங் கொடுத்து வருத்தத்தை மாற்றுவதே சீவகாருணியம் - 'கண் கை கால் முதலிய உறுப்புக்களிற் குறைவில்லாதவர்களாகி ஆகாரஞ் சம்பாதிக்கத் தக்க சக்தி யுள்ளவர்களும் பசியால் வருந்தி இதோ படுத்திருக்கின்றார்கள்; குருடும் செவிடும் ஊமையும் முடமுமாக விருக்கின்ற நமக்கு ஆகாரம் எந்த வழியாற் கிடைக்கும்! பசி எப்படி நீங்கும்!' என்று தனித்தனி நினைத்து நினைத்துத் துக்கப்படுகின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துத் துக்கத்தை நீக்குவதே சீவகாருணியம் - பசியினால் வருந்துகின்றவர்கள் எந்தத் தேசத்தாராயினும் எந்தச் சமயத்தாராயினும் எந்தச் சாதியாராயினும் எந்தச் செய்கையாராயினும் அவர்கள் தேச ஒழுக்கம், சமய ஒழுக்கம், சாதி ஒழுக்கம், செய்கை ஒழுக்கம் முதலானவைகளைப் போதித்து விசாரியாமல், எல்லாச் சீவர்களிடத்தும் கடவுள் விளக்கம் பொதுவாக விளங்குவதை அறிந்து பொதுவாகப் பார்த்து அவரவர் ஒழுக்கத்திற்குத் தக்கபடி அவர்கள் பசியை நிவர்த்தி செய்விப்பதே சீவகாருணியம் - சன்மார்க்க ஒழுக்கத்திற்கு ஒத்த சத்துவ ஆகாரத்தால் பசிநிவர்த்தி செய்து கொள்ளத் தக்க மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் என்கின்ற உயிர்களுக்குப் பசிவந்தபோது பசிநிவர்த்தி செய்விப்பதே சீவகாருணியம்.

TRANSLATION – When the fire called hunger catches and blazes within the bodies of the poor, to put it out with food: that is Jeevakarunyam. When the poisonous wind called hunger is about to blow out the lamp that is the understanding of the poor, to give food and keep that lamp burning: that is Jeevakarunyam. When the temples called the bodies of living beings, the dwelling place of the natural light of God, are falling into ruin through hunger, to give food and make those temples shine again: that is Jeevakarunyam. When the whole household of tattvas of the living being, who keeps house in the body in order to gain the bliss of God, is shaken from its place and perishing through hunger, to give food and set that whole household firm again: that is Jeevakarunyam. When the tiger called

hunger springs on poor living beings and begins to kill them, to kill that tiger and save that life: that is Jeevakarunyam. When the poison called hunger rises to the head and the living being swoons, to draw that poison down with food and clear the swoon: that is Jeevakarunyam. When the cruel scorpion called hunger enters the belly and stings, and the poor writhe in the throbbing pain, to soothe that pain with food and end their distress: that is Jeevakarunyam. The poor who are seized with dread, saying, "That sinner called hunger, which half killed and devoured us all day and night yesterday, will come again today! What shall we do?": to remove their dread is Jeevakarunyam. The poor who are bewildered like a fly fallen into honey, saying, "The sun is climbing; soon the torment called hunger will be upon us! What can be done against this fate?": to remove their bewilderment is Jeevakarunyam. The poor sunk in worry, saying, "It is growing dark; where shall we go now for food? Whom shall we ask? What shall we do?": to change their worry is Jeevakarunyam. The poor who shed tears, saying, "Walking and walking, our legs are worn out; asking and asking, our mouths are worn out; thinking and thinking, our minds are worn out. What shall we do now for this wretched belly?": to give them food and turn away their tears is Jeevakarunyam. Living beings who are people of honor, who say, "The day is gone, hunger torments us, shame stops us from going elsewhere, our dignity aches to open our mouths and ask, the belly burns, and we know no way even to give up our lives; why did we take this body?", whose minds and faces droop, whose tongues will not rise to speak, and whose minds churn like a mute who has seen an ominous dream: to give them food and guard their honor is Jeevakarunyam. The poor who reason with themselves, "If in our former birth we had read the signs of hunger in the hungry and relieved it, someone would come in this birth to read the signs of our hunger and relieve it; we did not do so

then, and no one does so for us now," and who grieve and cannot sleep: to give them food, remove their grief and let them sleep is Jeevakarunyam. There are discerning people who, even when hunger has worn them so thin that the veins show over the whole body, their life is shrinking and faintness covers them, cannot bring themselves to ask strangers, and who, thinking of God again and again, lie down with the cruel fire of hunger in the pit of the stomach, like those who lie down on a fire to sleep: to give them food and cool that fire of hunger is Jeevakarunyam. The poor who think and think, "How can we starve today as we starved yesterday? Even if, being young, we dare to starve again today, what shall we do for the belly of our poor wife, who cannot bear starvation? Her hunger is not the worst of it: our mother and father, worn out by old age, will die if they starve again today! What shall we do? How shall we look at the drooping faces of our children, exhausted from crying and crying with hunger?", and who grieve with their cheeks in their hands and tears welling in their eyes, while the fire of hunger, the fire of fear and the fire of worry blaze within them like the fire a smith blows up in his forge: to give them food and change their distress is Jeevakarunyam. The poor who grieve, each thinking alone, again and again, "Even those who lack nothing in eyes, hands, feet and the other limbs, and have the strength to earn food, lie here suffering from hunger. By what way will food come to us, who are blind, deaf, mute and lame? How will our hunger go?": to give them food and remove their grief is Jeevakarunyam. Those who suffer from hunger may be of any country, any religion, any caste, any occupation: without instructing them in or questioning them about the ways of their country, religion, caste, occupation and the like, but knowing that the light of God shines alike in all living beings, to look on all alike and relieve their hunger in keeping with each one's own ways: that is Jeevakarunyam. When hunger comes to animals, birds, creeping things and

plants, beings whose hunger can be relieved with sattvic food in keeping with the discipline of Sanmarkkam, to relieve their hunger: that is Jeevakarunyam.

COMMENTARY – Here the teaching becomes concrete. Hunger is a fire, a poisoned wind, a tiger, a scorpion; the body is a temple of God's light, and the tattvas a household kept by the living being. Then Vallalar gives the hungry their own voice: the dread of another day, the shame of the proud poor, the young husband torn between wife, parents and children, the disabled who see even the able-bodied starving. Every voice receives the same answer: give food.

Two rules close the paragraph. Do not question the hungry about country, religion, caste or occupation before feeding them: the light of God shines alike in all. And the duty does not stop at human beings: animals, birds, creeping things and plants that can be fed with pure food are to be fed too.

48. THE KEY TO THE HOUSE OF LIBERATION

> *பசியை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளத் தக்க புவனபோக சுதந்தரங்களைப் பெறுதற்குரிய அறிவிருந்தும் பூர்வகர்மத்தாலும் அஜாக்கிரதையாலும் அச்சுதந்தரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் பசியினால் வருந்துகின்ற சீவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்து அந்தப் பசி வருத்தத்தை நீக்கித் திருப்தியின்பத்தை உண்டு பண்ணுவதற்குக் காரணமாகிய சீவகாருணியம் என்கின்ற திறவுகோலைக் கொண்டுதான் மோட்சமாகிய மேல்வீட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே புகுந்து எக்காலத்தும் அழியாத இன்பத்தை அனுபவித்து வாழவேண்டும். ஆகலில், சீவகாருணிய மென்கின்ற மோட்ச வீட்டுத் திறவுகோலைக் காலமுள்ள போதே சம்பாதித்துக்கொண்ட சமுசாரிகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்கிற சாதன சகாயங்களை வேண்டாமல், எக்காலத்தும் அடையாத இன்ப வீட்டை அடைந்து*

> *அவ்வீட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே புகுந்து நித்திய முத்தர்களாய் வாழ்வார்கள்.*

TRANSLATION – There are living beings who have the understanding to gain the rights to the world's goods by which hunger may be relieved, yet, through former karma and through carelessness, have not gained those rights and suffer from hunger. Jeevakarunyam moves one to give them food, remove the distress of their hunger and bring about the bliss of satisfaction; and it is with this key called Jeevakarunyam that one must open the door of the upper house that is liberation, go in, and live enjoying a bliss that never perishes. Therefore householders who have earned, while there is still time, the key to the house of liberation called Jeevakarunyam will need no help from the means of temple service, ritual worship, yoga and wisdom; they will reach the house of bliss that is never otherwise reached, open its door, go in, and live as the eternally liberated.

COMMENTARY – In Tamil, vīṭu means both "house" and "liberation", so the image is exact: Jeevakarunyam is the key to the house that is liberation. Even those whose hunger comes from their own past karma or carelessness are to be fed; their hunger is the occasion, not a verdict against them. The key is held by householders. One who has it needs none of the four classical means: caryai (temple service), kiriyai (ritual worship), yōkam (yoga) and ñāṉam (wisdom).

49. WITHOUT THE KEY, EVERY PATH TURNS BACK

> *புண்ணியபூமிகளை வலஞ்செய்தல், புண்ணியதீர்த்தங்களிலாடல், புண்ணியதலங்களில் வசித்தல், புண்ணியமூர்த்திகளைத் தரிசித்தல், தோத்திரஞ்செய்தல், ஜெபஞ்செய்தல், விரதஞ்செய்தல், யாகஞ்செய்தல், பூசைசெய்தல் முதலிய சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற*

> *விரதிகளும் பத்தர்களும் இருடிகளும், உணவை நீக்கி உறக்கத்தை விட்டு விஷயச்சார்புகளைத் துறந்து இந்திரியங்களை அடக்கி மனோலயஞ் செய்து யோகத்திலிருக்கின்ற யோகிகளும், அளவிறந்த சித்தியின்பங்களைப் பெற்ற சித்தர்களும், நித்தியா நித்தியங்களை அறிந்து எல்லாப் பற்றுக்களையும் துறந்து பிரமானுபவத்தைப் பெற்ற ஞானிகளும், சீவகாருணியம் என்கிற திறவுகோலைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளாதவர்களானால், மோட்ச மென்கிற மேல்வீட்டிற்கு முன்னும் பின்னுமாக ஏறிச் சமீபத்திற் காத்திருந்து மீளவும் அத்திறவுகோலைச் சம்பாதிக்கத் திரும்புவார்களல்லது, கதவைத் திறந்து உள்ளே புகுந்து இன்பத்தை அடைந்து வாழமாட்டார்க ளென்று உண்மையாக அறியவேண்டும். இதனால், அறிவு விளங்கிய சீவர்களுக்கெல்லாம் சீவகாருணியமே கடவுள் வழிபாடு என்றும் அறியப்படும்.*

TRANSLATION – Those under vows, devotees and seers who perform the practices of temple service and ritual worship, such as walking around holy lands, bathing in holy waters, living in holy places, beholding holy images, singing hymns of praise, chanting, keeping vows, performing fire sacrifices and offering worship; yogis who give up food, abandon sleep, renounce attachment to the objects of sense, subdue the senses, still the mind and remain in yoga; Siddhas who have gained the boundless bliss of the attainments; and the wise (jñānis) who have discerned the eternal from the transient, renounced every attachment and gained the experience of Brahman: know truly that, if they have not earned the key called Jeevakarunyam, they will climb up, some sooner and some later, to the upper house called liberation, wait close by, and turn back again to earn that key; they will not open the door, go in and live in its bliss. From this it will also be known that for all living beings in whom understanding has dawned, Jeevakarunyam is itself the worship of God.

COMMENTARY – Vallalar names every great practice of his time: pilgrimage and worship, the yogi's austerity, the

Siddha's powers, the jñāni's realization of Brahman. Without Jeevakarunyam, each reaches the door of liberation and must turn back to earn the key. Compassion is not an addition to worship; on this path it is the worship of God.

50. THE HOUSEHOLDER FIT FOR GRACE

> *அன்றியும், சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை உடையவர்களாகி அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய பிரபஞ்ச போகங்களை அனுபவிக்கின்ற சமுசாரிகளெல்லாம் சர்வசக்தியுடைய கடவுளருளுக்கு முழுதும் பாத்திரமாவார்கள். சீவகாருணிய ஒழுக்கமில்லாமல் ஞானம், யோகம், தவம், விரதம், ஜெபம், தியானம் முதலியவைகளைச் செய்கின்றவர்கள் கடவுளருளுக்குச் சிறிதும் பாத்திரமாகார்கள். அவர்களை ஆன்மவிளக்கமுள்ளவர்களாகவும் நினைக்கப்படாது. சீவகாருணிய மில்லாது செய்யப்படுகிற செய்கைக ளெல்லாம் பிரயோஜன மில்லாத மாயாசாலச் செய்கைகளே யாகுமென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Moreover, all householders who hold to the discipline of Jeevakarunyam, while enjoying the pleasures of the world such as eating and married union, become wholly fit to receive the Grace of the all-powerful God. Those who practice wisdom, yoga, austerity, vows, chanting, meditation and the like without the discipline of Jeevakarunyam are not in the least fit to receive the Grace of God. They are not even to be thought of as having the light of the soul. Know that all acts done without Jeevakarunyam are useless acts of conjuring.

COMMENTARY – The contrast is deliberate. The householder who eats, marries and feeds the hungry is wholly fit for Grace; the ascetic without compassion is not fit at all, and his practice is mere conjuring. What makes a person fit for Grace is not renunciation but compassion.

51. EACH ACCORDING TO MEANS

எல்லாச் சீவர்களும் கடவுள் இயற்கையுண்மை ஏகதேசங்களாதலாலும் அவரவர் இடங்களிற் கடவுள் அருள்விளக்கம் விளங்குதலாலும், சமுசாரிகளுள் தமது தாய் தந்தை புணர்ந்தோர் மக்கள் துணைவர் முதலிய குடும்ப மட்டில் பசியாற்றிக் கொள்ளத் தக்க அற்பசக்தியுள்ள சமுசாரிகள் தாய் பிதா மக்கள் துணைவர் முதலிய குடும்பத்தாரைப் பசியினாற் பரிதபிக்க விட்டு அயலார்க்குப் பசியாற்றத் தொடங்குதலும், தம்மிடத்துப் பசித்து வந்த அயலாரை அந்தப் பசியால் பரிதபிக்க விட்டுத் தம் குடும்பத்தார் பசியை யாற்றத் தொடங்குதலும், கடவுளருளுக்குச் சம்மதமல்ல. ஆதலால், தமது குடும்பச் செலவைக் கூடியமட்டில் சிக்கனஞ் செய்து இருதிறத்தார் பசியும் நீக்குதல் வேண்டுமென்றும்; அற்பசத்தியினுங் குறைபட்டுத் தமது குடும்ப மட்டிலும் பசியாற்றுவிப்பதற்குப் பிரயாசையால் மிகச் சிறிய முயற்சியுடைய சமுசாரிகள் தமது குடும்ப மட்டிலாவது பசியாற்றுவித்துக் கொண்டு, தம்மிடத்துப் பசித்துவந்த அயலார் விஷயத்தில் மிகவும் தயவுடையவர்களாகி அவர் பசியை மற்றொருவரைக் கொண்டாவது ஆற்றுவிப்பதற்குத் தக்க முயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்றும்; இயல்புள்ள பிரபல சமுசாரிகள் தங்கள் தங்கள் வருவாய்க்குத் தக்கவரையில் தாய், பிதா, புணர்ந்தோர், மக்கள், துணைவர், உறவினர், சிநேகர், அதிதிகள், பெரியர், அடிமைகள், அயலார், பகைவர் முதலியவர்களுக்கும், தமது குடும்பத்திற்குச் சகாயமாகத் தேடிய பசு, எருது, எருமை, ஆடு, குதிரை, தாவர முதலிய பிராணிகளுக்கும், பசியை ஆற்றுவித்துத் திருப்தியின்பத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றும்; விவாகம் புத்திரப்பேறு தெய்வம் படைத்தல் முதலிய பலவகைச் செய்கைகளில் வேறு வேறு சடங்குகளும் வேறு வேறு விநோதங்களும் வேறு வேறு பெருமைப்பாடுகளும் குறித்துப் பொருட் செலவு செய்தலை அமைத்து, விவாக முதலிய அந்தந்தச் செய்கைகளிலும் பசித்த சீவர்களுக்குப் பசியை ஆற்றுவித்து இன்பத்தை யுண்டுபண்ணுகின்ற சிறப்பினையே செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்யில் பசித்தவர் பசி நீங்கி அடைந்த இன்பத்திலும் அநேக மடங்கு அதிகமான

> இன்பத்தைத் தாம் அடைவார்களென்றும் சத்தியமாக அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – All living beings are partial expressions of the natural truth of God, and the light of God's Grace shines in each of them in its own place. Therefore, among householders, it is not acceptable to the Grace of God that householders of small means, able to relieve the hunger only of their own family, mother, father, spouse, children, siblings and the like, should leave their family of mother, father, children, siblings and the rest to suffer from hunger and begin to relieve the hunger of strangers; nor that they should leave the strangers who come to them hungry to suffer from that hunger and begin to relieve the hunger of their own family. Know for truth, therefore: that they must cut their household spending as far as they can and remove the hunger of both; that householders who fall short even of small means, who by toil earn barely enough to relieve the hunger of their own family, must at least relieve their own family's hunger, and, being very kind toward the strangers who come to them hungry, must make a fitting effort to have their hunger relieved, if only through someone else; that householders of means and standing must, each according to their income, relieve the hunger and bring about the bliss of satisfaction of mother, father, spouse, children, siblings, relatives, friends, guests, elders, servants, strangers, enemies and others, and also of the cows, bulls, buffaloes, goats, horses, plants and other living things they have gained to help their household; that at weddings, the birth of children, offerings to the deities and other such occasions, they must restrain the spending of money on different ceremonies, different entertainments and different displays of grandeur, and at each of those occasions, weddings and the rest, do the one excellent thing that relieves the hunger of hungry living beings and brings them bliss; and that, if they do so, they themselves will gain a

bliss many times greater than the bliss the hungry gained when their hunger left them.

COMMENTARY – Practical and exact. The householder of small means must not starve his family to feed strangers, nor turn strangers away to feed his family: he must spend less and feed both. One poorer still must at least see that the hungry stranger is fed by someone. The prosperous must feed everyone within reach, enemies and the household's animals and plants included, and turn the money of ceremony and display into food for the hungry. The giver's bliss is many times the bliss of the one fed.

52. FEEDING THE HUNGRY AT WEDDINGS, AND AS MEDICINE

> *சமுசாரிகள் விவாக முதலிய விசேஷ காரியங்களில் பந்தலை அலங்கரித்தும், அவ்விடத்தில் வேறு வேறு சடங்குகளைச் செய்வித்தும், ஆடல் பாடல் வரிசை ஊர்வலம் முதலிய வினோதங்களையும் அப்பவர்க்கம் சித்திரான்னம் முதலிய பெருமைப்பாடுகளையும் நடத்தியும், எக்களிப்பில் அழுந்தியிருக்குந் தருணத்தில் பசித்த ஏழைகள் முகத்தைப் பார்க்கவும் சம்மதிக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட சந்தோஷ காலத்தில் தமக்காயினும் தமது மக்கள் துணைவர் முதலியோர்க்காயினும் ஒவ்வோர் ஆபத்து நேரிடுகின்றது. அப்போது அவ்வளவு சந்தோஷத்தையும் இழந்து துக்கப்படுகிறார்கள். இப்படித் துக்கப்படும்போது அலங்காரஞ் செய்த பந்தலும், சங்கல்ப விகல்பமான சடங்குகளும் ஆடல் பாடல் வாத்தியம் வரிசை ஊர்வலம் முதலிய வினோதங்களும் அப்பவர்க்கம் சித்திரான்னம் முதலிய பெருமைப்பாடுகளும் அந்த ஆபத்தைத் தடைசெய்யக் கண்டதில்லை. அந்தச் சுபகாரியத்தில் உள்ளபடியே பசித்த சீவர்களுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துப் பசியை நீக்கி அவர்கள் அகத்திலும் முகத்திலும் கடவுள் விளக்கத்தையும் கடவுளின்பத்தையும் வெளிப்படச் செய்திருந்தார்களானால், அந்த விளக்கமும் இன்பமும்*

> *அத்தருணத்தில் நேரிட்ட ஆபத்தை நீக்கி விளக்கத்தையும் இன்பத்தையும் சத்தியமாக உண்டுபண்ணுமல்லவா? ஆகலில் விவாக முதலிய விசேஷச் செய்கைகளிலும் தங்கள் தங்கள் தரத்திற்கு ஒத்தபடி பசித்தவர்களது பசியை ஆற்றுவித்துத் திருப்தியின்பத்தை உண்டுபண்ணுவது முக்கியமென் றறியவேண்டும். சூலை குன்மம் குஷ்டம் முதலிய தீராத வியாதிகளால் வருந்துகின்ற சமுசாரிகள் தங்கள் தரத்திற்கு ஒத்தபடி பசித்தவர்களுக்குப் பசி யாற்றுவிப்பதே விரதமாக அனுசரித்தார்களானால், அந்தச் சீவகாருணிய அனுசரிப்பே நல்ல மருந்தாக அந்த வியாதிகளை நிவர்த்தி செய்து, விசேஷ செளக்கியத்தை உண்டு பண்ணுமென்பது உண்மை.*

TRANSLATION – At weddings and other special occasions householders decorate the pavilion, have various ceremonies performed there, and hold entertainments such as dancing, singing, the display of gifts and processions, and displays of grandeur such as cakes, sweets and flavored rice; and while they are sunk in revelry, they will not consent even to look at the faces of the hungry poor. At just such times of joy some calamity or other befalls them, or their children, their siblings or others. Then they lose all that joy and grieve. When they grieve so, no one has ever seen the decorated pavilion, the ceremonies with all their resolves and variations, the entertainments of dancing, singing, music, the display of gifts and processions, or the displays of cakes, sweets and flavored rice ward off that calamity. If, at that auspicious event, they had truly given food to hungry living beings, removed their hunger, and made the light of God and the bliss of God shine out within them and on their faces, would not that light and that bliss have removed the calamity that came at that moment and, in truth, brought about light and bliss? Know, therefore, that at weddings and other special occasions too, the important thing is to relieve the hunger of the hungry, each according to their station, and bring about the bliss of satisfaction. If householders suffering from incurable diseases such as colic, abdominal ulcer and leprosy take up the relieving of

the hunger of the hungry as their vow, each according to their station, that practice of Jeevakarunyam will itself act as a good medicine, cure those diseases and bring about exceptional well-being; this is the truth.

COMMENTARY – Display does not protect; food given to the hungry does, because it brings the light and bliss of God into their faces. Vallalar applies the same remedy to incurable illness: let feeding the hungry be the vow, and it will act as medicine. He states this as fact: "this is the truth."

53. THE VOW THAT ANSWERS EVERY GRIEF

> *பல நாள் சந்ததி யில்லாமல் பலபல விரதங்களைச் செய்து வருந்துகின்ற சமுசாரிகள் தங்கள் தரத்திற்குத் தக்கபடி பசித்த ஏழைகளது பசியை ஆற்றுவிப்பதே விரதமாக அனுசரிப்பார்களானால், அந்தச் சீவகாருண்ய அனுசரிப்பு நல்ல அறிவுள்ள சந்ததியை உண்டுபண்ணு மென்பது உண்மை. அற்ப வயதென்று குறிப்பினால் அறிந்துகொண்டு இறந்து போவதற்கு அஞ்சி விசாரப்படுகின்ற சமுசாரிகள் தங்கள் தரத்திற்குத் தக்கபடி பசித்த ஏழைகளுக்குப் பசியை ஆற்றுவிப்பதே விரதமாக அனுசரிப்பார்களானால், அந்த சீவகாருணிய அனுசரிப்பு தீர்க்காயுளை உண்டுபண்ணுமென்பது உண்மை. கல்வி அறிவு செல்வம் போகம் முதலியவைகளைக் குறித்து வருந்துகின்ற சமுசாரிகள் தங்கள் தரத்திற்குத் தக்கபடி பசித்த ஏழைகளுக்குப் பசியாற்றுவிப்பதே விரதமாக அனுசரிப்பார்களானால், அந்தச் சீவகாருணிய அனுசரிப்பு கல்வி அறிவு செல்வம் போகம் முதலானவைகளை உண்டு பண்ணுமென்பது உண்மை.*

TRANSLATION – Householders who have long been without children and grieve, keeping vow after vow: if they take up as their vow the relieving of the hunger of the hungry poor, each according to their station, that practice of Jeevakarunyam will bring them children of good

understanding; this is the truth. Householders who have learned from signs that their life will be short and live in worry, afraid of dying: if they take up as their vow the relieving of the hunger of the hungry poor, each according to their station, that practice of Jeevakarunyam will bring them long life; this is the truth. Householders who grieve over learning, knowledge, wealth, enjoyment and the like: if they take up as their vow the relieving of the hunger of the hungry poor, each according to their station, that practice of Jeevakarunyam will bring them learning, knowledge, wealth, enjoyment and the rest; this is the truth.

COMMENTARY – One vow answers every grief of the householder: childlessness, the fear of early death, the want of learning or wealth. Each promise is sealed with the same words: this is the truth.

54. THE PROTECTION OF THE COMPASSIONATE HOUSEHOLD

> *பசித்தவர்களுக்குப் பசியாற்றுவிப்பதே விரதமாகக் கொண்ட சீவகாருணிய முள்ள சமுசாரிகளுக்குக் கோடையில் வெயிலும் வருத்தாது, மண்ணும் சூடு செய்யாது - பெருமழை, பெருங்காற்று, பெரும்பனி, பேரிடி, பெருநெருப்பு முதலிய உற்பாதங்களும் துன்பம் செய்விக்கமாட்டா - விடூசிகை விஷக்காற்று விஷசுரம் முதலிய அசாத்தியப் பிணிகளுமுண்டாகா - அந்தச் சீவகாருணியமுள்ள சமுசாரிகள் ஆற்று வெள்ளத்தாலும் கள்ளர்களாலும் விரோதிகளாலும் கலக்கப்படார்கள் - அரசர்களாலும் தெய்வங்களாலும் அவமதிக்கப்படார்கள் - சீவகாருணிய முள்ள சமுசாரிகளது விளைநிலத்தில் பிரயாசை யில்லாமலே விளைவு மேன்மேலும் உண்டாகும் - வியாபாரத்தில் தடையில்லாமல் லாபங்களும், உத்தியோகத்திற் கெடுதியில்லாத மேன்மையும் உண்டாகும் - சுற்றங்களாலும் அடிமைகளாலும் சூழப்படுவார்கள் - துஷ்டமிருகங்களாலும் துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் துஷ்டப் பிசாசுகளாலும் துஷ்ட*

> *தெய்வங்களாலும் பயஞ்செய்யப்படார்கள் - சீவகாருணியமுள்ள சமுசாரிகளுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களும் அஜாக்கிரதையினாலும் ஊழ்வகையினாலும் சத்தியமாக வராது.*

TRANSLATION – For householders who possess Jeevakarunyam and have made the relieving of the hunger of the hungry their vow, the summer sun will not oppress them, nor the ground scorch them; great rains, great winds, great frosts, great thunderbolts, great fires and other calamities will not bring them suffering; incurable diseases such as smallpox, poisonous winds and poisonous fevers will not arise; those householders who possess Jeevakarunyam will not be troubled by river floods, by thieves or by enemies; they will not be dishonored by kings or by deities; in the fields of householders who possess Jeevakarunyam the harvest will increase more and more without toil; in trade there will be profit without hindrance, and in office advancement without harm; they will be surrounded by kin and servants; they will not be put in fear by fierce animals, harmful creatures, evil spirits or evil deities. Truly, no calamity of any kind will come to householders who possess Jeevakarunyam, whether through carelessness or through destiny.

COMMENTARY – A household that lives by feeding the hungry is shielded on every side: from weather, disease, floods, thieves, kings and spirits, and even from destiny (ūḻ), the fruit of past deeds working itself out. Its fields and trade prosper without strain. Vallalar seals the list with "truly".

Editor's note: The printed editions gloss விடூசிகை (vidusikai) as smallpox (வைசூரி, அம்மை).

55. GOD'S COMMAND TO ALL

> *பசித்தவர்களுக்குப் பசியாற்றுவித்து இன்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்ற சீவகாருணிய ஒழுக்கமாகிய மேலான விரதமானது தேவர்கள், மனிதர்கள், பிரமசாரிகள், சமுசாரிகள், தவசிகள், சந்நியாசிகள், ஆண்சாதியர், பெண்சாதியர், வார்த்திபர், வாலிபர், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் முதலிய யாவராலும் அவசியம் செய்யத்தக்க தென்பது கடவுளாணை யென்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Know that it is God's command that this supreme vow, the discipline of Jeevakarunyam, which relieves the hunger of the hungry and brings about bliss, must of necessity be kept by all: by celestial beings, humans, celibate students, householders, ascetics, renunciants, men, women, the old, the young, those of high and those of low station, and everyone else.

COMMENTARY – No one is exempt: not the celestials, not the renunciant, not the high-born. Feeding the hungry is not a virtue for some; it is God's command to all.

56. LET NO ONE STOP YOU

> *பசித்தவர்க்குப் பசியை நீக்குகின்ற விஷயத்தில் புருஷனைப் பெண்சாதி தடுத்தாலும், பெண்சாதியைப் புருஷன் தடுத்தாலும், பிள்ளைகளைத் தந்தை தடுத்தாலும், தந்தையைப் பிள்ளைகள் தடுத்தாலும், சீஷரை ஆசாரியர் தடுத்தாலும், அடியாரை ஆண்டவன் தடுத்தாலும், குடிகளை அரசன் தடுத்தாலும் அந்தத் தடைகளால் சிறிதுந் தடைபடாமல் அவரவர் செய்த நன்மை தீமைகள் அவரவரைச் சேருமல்லது வேரிடத்திற் போகா வென்பதை உண்மையாக நம்பிச் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை நடத்தவேண்டுமென்றும் அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Know also that, in the matter of relieving the hunger of the hungry, even if a wife stands in the way of

her husband or a husband in the way of his wife, a father in the way of his children or children in the way of their father, a preceptor in the way of his disciple, a master in the way of his servants, or a king in the way of his subjects, one must not be held back in the least by these obstacles, but must carry on the discipline of Jeevakarunyam, firmly believing in truth that the good and the evil each one does comes back to that one and goes nowhere else.

COMMENTARY – No authority, whether spouse, parent, teacher, master or king, may stand between the hungry and the one who would feed them. Each reaps his own good and evil: the one who obstructs answers for obstructing, and the giver for giving.

57. THE GIVER AS YOGI, JÑĀNI AND LIBERATED ONE

> *உள்ளபடி பசியால் வருந்துகின்ற சீவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுக்க நினைத்தபோது, நினைத்த புண்ணியரது மனம் வேறு பற்றுக்களை விட்டுச் சுத்தக் கரணமாகி நினைத்தபடியால், அந்தப் புண்ணியர்களை யோகிகளென்றே உண்மையாக அறியவேண்டும். ஆகாரங் கொடுக்க நினைத்தபடி உபசரித்துக் கொடுக்கும்போது, அவருண்ணுவது தாமுண்ணுவதாக அறிந்து களிக்கின்ற படியால், ஞானிகளென்றே உண்மையாக அறியவேண்டும். ஆகாரங்கொடுக்க உண்டு பசி தீர்ந்தவர்களுக்கு அத்தருணத்தில் ஆன்மாவின் உள்ளும் புறத்தும் கீழும் மேலும் நடுவும் பக்கமும் நிறைந்து கரண முதலிய தத்துவங்களெல்லாம் குளிர்வித்துத் தேகமுழுதும் சில்லென்று தழைய முகத்தினிடமாகப் பூரித்து விளங்குகின்ற கடவுள்விளக்கத்தையும் திருப்தியின்பமாகிய கடவுளின் இன்பத்தையும் பிரத்தியட்சத்தில் தரிசித்து அனுபவிக்கின்றார்க ளாதலால், அந்தப் புண்ணியர்கள் கடவுளைக் கண்டவர்களென்றும் கடவுளின்பத்தை அனுபவிக்கின்ற முத்தரென்றும் அறியவேண்டும். பசி நீங்க*

> *உண்டு சந்தோஷித்தவர்கள் இந்தப் புண்ணியர்களைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கின்றார்களாதலால், இவர்களே தெய்வமுமென்று உண்மையாக அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – When people of merit think of giving food to living beings truly suffering from hunger, their minds have let go of all other attachments and become a pure faculty in so thinking; know truly, therefore, that such people of merit are yogis. When they serve the food as they intended, they rejoice, knowing the other's eating as their own eating; know truly, therefore, that they are jñānis. At the moment those who are given food eat and are rid of their hunger, the light of God fills the soul within and without, below and above, in the middle and on every side, cools all the tattvas beginning with the faculties, makes the whole body flourish with coolness, and shines out in fullness on the face; and since the givers see and enjoy this light of God, and the bliss of God that is the bliss of satisfaction, before their very eyes, know that those people of merit are those who have seen God, and liberated ones who enjoy the bliss of God. Since those who have eaten, been rid of hunger and rejoiced look upon these people of merit as divine, know truly that they are indeed divine.

COMMENTARY – One act fulfils what the great paths seek. To think of feeding the hungry with a mind free of every other attachment is yoga; to feel another's eating as one's own is wisdom; to see God's light fill the face of the one fed is the vision of God and the bliss of the liberated. The fed see the divine in the giver, and Vallalar says they see truly.

58. WORTHY OF THE REVERENCE OF ALL

> *சீவகாருணிய ஒழுக்க முடையவர்களாகிச் சீவர்களைப் பசி யென்கின்ற அபாயத்தினின்றும் நீங்கச் செய்கின்ற உத்தமர்கள்,*

> எந்தச் சாதியாராயினும், எந்தச் சமயத்தாராயினும், எந்தச் செய்கையை யுடையவர்க ளாயினும், தேவர், முனிவர், சித்தர், யோகர் முதலிய யாவராலும் வணங்கத்தக்க சிறப்புடையவர்களென்று சர்வசக்தியையுடைய கடவுள்சாட்சியாக சத்தியஞ் செய்யப்படுமென்று அறிய வேண்டும்.

TRANSLATION – Know that it is sworn, with the all-powerful God as witness, that the noble ones who hold the discipline of Jeevakarunyam and deliver living beings from the peril called hunger, whatever their caste, whatever their religion, whatever their occupation, have an excellence worthy of the reverence of all: celestial beings, sages, Siddhas, yogis and everyone else.

COMMENTARY – Vallalar swears this before God: whoever delivers living beings from hunger, of any caste, religion or calling, is worthy of the reverence of celestials, sages, Siddhas and yogis. Caste and creed do not decide a person's worth; compassion does.

59. THE SAMARASA VEDA

> இன்னும் இந்தச் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தின் விரிவைச் சமரச வேதத்திற் கண்டு கொள்ளலாம்.
>
> பிரபவ வருடம் சித்திரை மாதம்
>
> திருச்சிற்றம்பலம்
>
> ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் முதற்பிரிவு முற்றிற்று.

TRANSLATION – The further unfolding of this discipline of Jeevakarunyam may be found in the Samarasa Veda.
Prabhava year, month of Chithirai.
Thiru Chitrambalam.
Here ends Part One of Jeeva Karunya Ozhukkam.

COMMENTARY – Samarasa Veda means "the Veda of harmony": the fuller exposition to which Vallalar points. Part 1 closes here, followed by the date line, the year Prabhava, the month Chithirai (April to May 1867).

PART II - THE LIFE OF THE SOUL'S BLISS

60. THE AIM OF HUMAN BIRTH

> *திருச்சிற்றம்பலம் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் இரண்டாவது பிரிவு ஆன்ம இன்ப வாழ்வு*
>
> *உலகத்தில் உயர்பிறப்பாகிய மனிதப் பிறப்பைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் இந்தப் பிறப்பினால் அடையத்தக்க தலைப்பட்ட ஆன்ம இன்ப சுகத்தைக் காலமுள்ள போதே விரைந்து அறிந்து அடைய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Thiru Chitrambalam. Jeeva Karunya Ozhukkam, Part Two: The Life of the Soul's Bliss.
Those who have gained human birth, the highest birth in this world, must quickly know, while there is still time, and attain the foremost bliss and happiness of the soul that can be attained through this birth.

COMMENTARY – Part 2 opens where Part 1 began: human birth is the highest birth, and its time is short. Its aim is the bliss of the soul, which the next paragraphs divide into three kinds.

61. THREE KINDS OF THE SOUL'S BLISS

> *அந்தத் தலைப்பட்ட ஆன்ம இன்ப வாழ்வு எத்தனை வகையென்றறிய வேண்டில்:- இம்மையின்ப வாழ்வு, மறுமையின்ப வாழ்வு, பேரின்ப வாழ்வு என மூன்றுவகை யென்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know how many kinds there are of that foremost life of the soul's bliss: know that there are three kinds, the life of bliss in this life, the life of bliss in the life hereafter, and the life of supreme bliss.

COMMENTARY – Immai, this life; maṟumai, the life hereafter, which paragraph 73 shows to be a higher birth; pēriṉpam, supreme bliss. The first two are bliss within births; the third is the bliss of God Himself, received by the soul.

62. THE BLISS OF THIS LIFE

> *இம்மை யின்பமாவது:- சிறிய தேககரணங்களைப் பெற்றுச் சிறிய முயற்சியால் சிறிய விடயங்களைச் சிலநாள் அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தை இம்மை யின்பம் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – The bliss of this life is this: know that the bliss enjoyed for a few days, by one who has received a small body and small faculties, through small effort, in small objects of sense, is the bliss of this life.

COMMENTARY – Small body, small faculties, small effort, small objects, few days: the repetition is the point. This is the least of the three kinds of bliss.

63. THE GAIN OF THE BLISS OF THIS LIFE

> *இம்மை இன்ப லாபமாவது:- மனிதப்பிறப்பில் தேகத்திலும் கரணங்களிலும் புவனத்திலும் போகங்களிலும் குறைவின்றி நல்லறிவு உடையவர்களாய், பசி பிணி கொலை முதலிய தடைகளில்லாமல், உறவினர் சினேகர் அயலார் முதலியருந் தழுவ, சந்ததி விளங்கத்தக்க சற்குணமுள்ள மனைவியுடன், விடயங்களைச் சில நாள் அனுபவிக்கின்றதை இம்மையின்ப லாபம் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – The gain of the bliss of this life is this: in human birth, to have good understanding, with no lack in body, faculties, world or enjoyments; to be free of obstacles such as hunger, disease and murder; to be embraced by

relatives, friends, neighbors and others; and, with a virtuous wife through whom the family line may flourish, to enjoy the objects of sense for a few days. Know that this is the gain of the bliss of this life.

COMMENTARY – The best this life can give: health, understanding, a loving circle, a good family, and freedom from hunger, disease and murder. Hunger and murder, the two evils this whole work fights, head the list of what spoils even this lesser bliss. And it still lasts only a few days.

64. THE BLISS OF THE LIFE HEREAFTER

> *மறுமை யின்பமாவது:- உயர்பிறப்பில் பெரிய தேககரணங்களைப் பெற்றுப் பெருமுயற்சியால் பெரிய விஷயங்களைப் பலநாள் அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தை மறுமை யின்பம் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – The bliss of the life hereafter is this: know that the bliss enjoyed for many days, by one who has received a large body and large faculties in a higher birth, through great effort, in great objects of sense, is the bliss of the life hereafter.

COMMENTARY – The mirror of paragraph 71: great where that was small, many days where that was few. The life hereafter here is a higher birth, still embodied and still won by effort.

65. THE GAIN OF THE BLISS OF THE LIFE HEREAFTER

> *மறுமையின்ப லாபமாவது:- உயர்பிறப்பைப் பெற்று இம்மையின்பலாபத்தில் குறிக்கப்பட்ட நற்குணங்களெல்லாம் பொருந்த உயர் நிலையில் சுத்த*

> *விடயங்களைப் பலநாள் அனுபவிக்கின்ற இன்ப லாபத்தை மறுமையின்ப லாபம் என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – The gain of the bliss of the life hereafter is this: know that the gain of bliss enjoyed for many days, by one who has received a higher birth, with all the good things named under the gain of the bliss of this life, in an exalted state, in pure objects of sense, is the gain of the bliss of the life hereafter.

COMMENTARY – All the good things of paragraph 72, raised to a higher birth: the objects of sense are now pure, the state exalted, the time long.

66. SUPREME BLISS

> *பேரின்பமாவது:- எல்லாத் தேகங்களையும், எல்லாக் கரணங்களையும், எல்லாப் புவனங்களையும், எல்லாப் போகங்களையும், தமது பூரண இயற்கை விளக்கமாகிய அருட்சத்தியின் சந்நிதி விசேடத்தால் தோன்றி விளங்க விளக்கஞ் செய்விக்கின்ற பூரண இயற்கை உண்மை வடிவினராகிய கடவுளின் பூரண இயற்கை இன்பத்தைப் பெற்று, எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்விதத்தும் எவ்வளவும் தடைபடாமல் அனுபவிக்கப்படுகின்ற ஒப்பற்ற அந்தப் பெரிய இன்பத்தைப் பேரின்பமென்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – Supreme bliss is this: God, whose form is perfect natural truth, makes all bodies, all faculties, all worlds and all enjoyments appear and shine by the special presence of the Power of Grace, His perfect natural light. To receive the perfect natural bliss of this God, and to enjoy it at all times, in all places, in every way and in every measure, without hindrance: know that this matchless great bliss is supreme bliss.

COMMENTARY – Supreme bliss is not a larger form of the first two. It is God's own perfect natural bliss, received by the soul and enjoyed without limit of time, place, manner or

measure. The paragraph names God in three ways: natural truth is His form, natural light is His Power of Grace, natural bliss is what the soul receives.

67. THE GAIN OF SUPREME BLISS

> *பேரின்ப லாபமாவது:- யாவுந் தாமாய் விளங்குவதே.*

TRANSLATION – The gain of supreme bliss is this: to shine as all things oneself.

COMMENTARY – In one line, the summit of the scheme: the one who gains supreme bliss shines as all things. Paragraph 79 shows what this means in body, senses and power.

68. THE GREATNESS OF THOSE WITH THE BLISS OF THIS LIFE

> *இம்மை இன்பத்தை யடைந்தவர் பெருமை எதுவென் றறிய வேண்டில்:- அன்பு, தயை, ஒழுக்கம், அடக்கம், பொறுமை, வாய்மை, தூய்மை முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்று விடய இன்பங்களை வருந்தி முயன்று அனுபவித்துப் புகழ்படவாழ்தலென் றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know what the greatness of those who have attained the bliss of this life is: know that it is to gain the auspicious qualities of love, kindness, right conduct, self-restraint, patience, truthfulness, purity and the like, to enjoy the pleasures of the senses through toil and effort, and to live with a good name.

COMMENTARY – Even the least of the three kinds of bliss rests on virtue: love, kindness, right conduct, restraint, patience, truthfulness, purity. Its pleasures still come only through toil.

69. THE GREATNESS OF THOSE WITH THE GAIN OF THE LIFE HEREAFTER

> *மறுமையின்ப லாபத்தை யடைந்தவர் பெருமை யாதென்றறிய வேண்டில்:- அன்பு தயை முதலிய சுப குணங்களைப் பெற்றுச் சுத்த விடய இன்பங்களை எண்ணியபடி தடைபடாமல் முயன்று பலநாளனுபவித்துப் புகழ்படவாழ்தலென் றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one would know what the greatness of those who have attained the gain of the bliss of the life hereafter is: know that it is to gain the auspicious qualities of love, kindness and the like, to enjoy the pure pleasures of the senses for many days, as they wish and without hindrance, through effort, and to live with a good name.

COMMENTARY – Beside paragraph 77: the pleasures are now pure, unhindered, as one wishes and long-lasting, yet still gained by effort.

70. THE GREATNESS OF THOSE WHO GAIN SUPREME BLISS

> *பேரின்ப லாபத்தை யடைந்தவர் பெருமை எது என்றறிய வேண்டில்:- தோல், நரம்பு, என்பு, தசை, இரத்தம், சுக்கிலம் முதலிய அசுத்தபூத காரியங்களும் அவற்றின் காரணங்களாகிய அசுத்த பிரகிருதி அணுக்களுமாகிய தேகத்தை மாற்றி, மாற்று இவ்வளவு என்றறியப்படாத உயர்ந்த பொன்னாகிய சுத்த பூதகாரிய சுத்த தேகத்தையும், பொன்வடிவாகத் தோன்றுதல் மாத்திரமேயன்றி ஆகாயம்போல் பரிசிக்கப்படாத சுத்தபூதகாரண பிரணவ தேகத்தையும் தோன்றப்படுதலுமின்றி ஆகாயம்போல் விளங்குகின்ற ஞானதேகத்தையும் பெற்றவர்களா யிருப்பார்கள். உள்ளே மண்ணினது திண்மையால் தறிக்கப்படார்கள்; புறத்தே மண் கல் முதலியவற்றால் எறியினும் அவை அவர் வடிவில் தாக்குவனவல்ல. உள்ளே நீரினது தன்மையால்*

குளிரப்படார்கள்; புறத்தே நீரிலழுத்தினும் அவர் வடிவம் அழுந்தாது. உள்ளே நெருப்பினது வெம்மையால் சுடப்படார்கள்; புறத்தே நெருப்பிற் சுடினும் அவர் தேகத்தில் சூடும் வடுவும் தோன்றுவனவல்ல. உள்ளே காற்றினது ஊக்கத்தால் அசைக்கப்படார்கள்; புறத்தே காற்று அவர் வடிவைப் பரிசித் தசைக்கமாட்டாது. உள்ளே ஆகாயத்தினது கலப்பினால் அந்தரிக்கப்படார்கள்; புறத்தே ஆகாயம் அவர் தேகத்தை அந்தரிக்கமாட்டாது. ஆதாரத்திலன்றி நிராதாரத்திலும் அவர் தேகம் உலாவும். அவரது கண்கள் முதலிய ஞானேந்திரியங்களும் வாக்கு முதலிய கர்மேந்திரியங்களும் பார்த்தல் முதலிய விஷயங்களையும் பேசுதல் முதலிய விஷயங்களையும் பற்றுவனவல்ல; தயையினால் விஷயங்களைப் பற்றவேண்டில், சுவர் மலை முதலிய தடைகளும் அவர் கண்களை மறைப்பன வல்ல. அண்ட பிண்டங்களில் அகம் புறம் முதலிய எவ்விடத்துமுள்ள விடயங்களை அவர் கண்கள் இருந்த விடத்திருந்தே கண்டறியும். அண்ட பிண்டங்களி லெவ்விடத்திருந்து பேசினும் அவர் செவிகள் இருந்த விடத்திருந்தே கேட்டறியும். எவ்விடத் திருக்கின்ற ரசங்களையும் அவர் நா இருந்த விடத்திருந்தே சுவைத்தறியும். எவ்விடத்திருக்கின்ற பரிசங்களையும் அவர் மெய் இருந்த விடத்திருந்தே பரிசித்தறியும். எவ்விடத் திருக்கின்ற சுகந்தகங்களையும் அவர் நாசி இருந்த இடத் திருந்தே முகர்ந்தறியும். எவ்விடத்திலிருக்கின்றவர்களுக்கும் அவரது கைகள் இருந்த விடத்திருந்தே கொடுத்தல் கூடும். எவ்விடத்திலும் அவரது கால்கள் இருந்த விடத்திருந்தே நடத்தல் கூடும். அவரது வாக்கு எவ்விடத்திலிருக்கின்ற எவ்வெவர்களோடும் இருந்த விடத்திருந்தே பேசுதல் கூடும். மற்ற இந்திரியங்கள் இருந்த விடத்திருந்தே எவ்விடத்தும் ஆனந்தித்தல் கூடும். மன முதலான கரணங்கள் எப்படிப்பட்ட விஷயங்களையும் பற்றுவனவல்ல; தயவினால் பற்றத் தொடங்கில் எல்லா உயிர்களினது எல்லாச் சங்கற்ப விகற்பங்களையும் ஒரு நிமிடத்தில் ஒருங்கே நினைத்து விசாரித்து நிச்சயித்துக் கொள்ளும். அவரறிவு ஒன்றையும் சுட்டியறியாது; தயவினால் சுட்டியறியத் தொடங்கில் எல்லா அண்டங்களையும் எல்லா உயிர்களையும் எல்லாப் பண்புகளையும் எல்லா அனுபவங்களையும் எல்லா பயன்களையும் ஒருங்கே ஒரு

நிமிடத்தில் சுட்டி யறியும். அவர்கள் நிர்க்குணத்தராவார்களல்லது, தாமச இராசத சாத்துவிக முதலிய முக்குணங்களாலும் உள்ளே விகாரப்படார்கள்; புறத்தே அவரது குணங்கள் கரணங்களைப் பற்றுவனவல்ல. உள்ளே பிரகிருதியினால் மூடப்படார்கள்; புறத்தே அவரது பிரகிருதி குணங்களைப் பற்றுவனவல்ல. உள்ளே காலதத்துவத்தால் வேற்றுமைப்படார்கள்; புறத்தே காலத்தால் அவரது திருமேனி தடைபடாது. உள்ளே நியதி அளவால் அளக்கப்படார்கள்; புறத்தே நியதியால் அவரது திருமேனி வரைபடாது. அன்றிக் காலம் வித்தை ராகம் புருடன் முதலிய மற்றைத் தத்துவங்களும் தத்துவ காரியங்களும் அவர்களுக்கு இல்லை. மாயையால் பேதப்படார்கள்; சுத்தமகாமாயையைக் கடந்து அதன்மேல் அறிவுருவாக விளங்குவார்கள். ஆகாரம், நித்திரை, மைதுனம், பயம் என்பவைகளால் தடைபடார்கள். அவர்கள் தேகத்திற்குச் சாயை, வியர்வை, அழுக்கு, நரை, திரை, மூப்பு, இறப்பு முதலிய குற்றங்கள் உண்டாவனவல்ல. பனி, மழை, இடி, வெயில் முதலியவற்றாலும், இராக்கதர், அசுரர், பூதம், பிசாசு முதலியவற்றாலும், தேவர், முனிவர், மனிதர், நரகர், மிருகம், பறவை, ஊர்வன, தாவரம் என்பவைகளாலும் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அவர் தேகம் வாதிக்கப்படாது; வாள் கத்தி முதலிய கருவிகளாலும் கண்டிக்கப்படாது. எல்லா அண்டங்களும் அணுக்கள் போலச் சிறிதாகத் தோற்றலும், எல்லா அணுக்களும் அண்டங்கள் போலப் பெரிதாகத் தோற்றலும் அவர் தேகத்திற்கு உரித்து. இறந்தோரை எழுப்புதல் வார்த்திபரை வாலிபராக்கல் முதலிய கருமசித்திகளும் யோகசித்திகளும் ஞானசித்திகளும் அவர் சந்நிதியில் இடைவிடாது விளங்கும். சிருஷ்டித்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அனுக்கிரகித்தல் என்கின்ற கிருத்தியங்களும் அவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் நடக்கும். பஞ்சகர்த்தாக்களும் அவர் கடைக்கண் பார்வையால் தங்கள் தங்கள் தொழில் நடத்துவார்கள். அவர்கள் அறிவு கடவுளறிவாக இருக்கும். அவர்கள் செய்கை கடவுள் செய்கையாக இருக்கும். அவர்கள் அனுபவம் கடவுள் அனுபவமாக இருக்கும். சர்வசக்தியு முடையவர்களாய், எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவர்களாய், ஆணவம், மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்களும் அம்மலவாதனைகளும் இல்லாதவர்களாய், பேரருள்வண்ண முடையவர்களாய்

> விளங்குவார்கள். ஜடமாகிய ஒரு துரும்பும் அவரது திருநோக்கத்தால் உயிர் பெற்றுப் பஞ்சகிருத்தியங்களும் செய்யும். அவரது பெருமை வேதாந்த, சித்தாந்த, கலாந்த, போதாந்த, நாதாந்த, யோகாந்தம் என்கின்ற ஆறந்தங்களிலும் விளங்கும்; அவற்றைக் கடந்தும் விளங்குமென்று அறியவேண்டும். இவை பேரின்பலாபத்தை யடைந்தவர் பெருமை யென்று அறிய வேண்டும்.

TRANSLATION – If one would know what the greatness of those who have attained the gain of supreme bliss is: they will have changed the body made of the impure elemental products, skin, nerves, bone, flesh, blood, semen and the like, and of their causes, the atoms of impure prakriti; and they will have gained the Pure Body, a body of the pure elemental products, which is gold so high that its fineness cannot be measured; the Pranava Body, a body of the pure elemental causes, which only appears as a form of gold and, like space, cannot be touched; and the Body of Wisdom, which does not even appear, yet shines like space. Within, they are not pinned down by the solidity of earth; without, even if earth, stones and the like are thrown at them, these do not strike their form. Within, they are not chilled by the nature of water; without, even if they are pressed under water, their form does not sink. Within, they are not burned by the heat of fire; without, even if they are burned in fire, neither heat nor scar appears on their body. Within, they are not moved by the force of wind; without, the wind cannot touch their form and move it. Within, they are not suspended by the pervasion of space; without, space cannot suspend their body. Their body moves about not only with support but without support as well. Their organs of knowledge, the eyes and the rest, and their organs of action, speech and the rest, do not take hold of objects such as seeing and speaking; if, out of compassion, they wish to take hold of objects, walls, mountains and other barriers do not veil their eyes. Their eyes, from where they are, see and know objects anywhere in the macrocosm and the

microcosm, within, without and everywhere. Wherever in the macrocosm and the microcosm anyone speaks, their ears, from where they are, hear and know it. Their tongue, from where it is, tastes and knows flavors wherever they are. Their body, from where it is, touches and knows what is to be touched wherever it is. Their nose, from where it is, smells and knows fragrances wherever they are. Their hands, from where they are, can give to those who are anywhere. Their feet, from where they are, can walk anywhere. Their speech, from where they are, can speak with anyone, anywhere. Their other senses, from where they are, can rejoice everywhere. The mind and the other inner faculties do not take hold of objects of any kind; if they begin to take hold of them out of compassion, they think over, examine and determine, in a single moment and all together, all the thoughts and doubts of all living beings. Their knowledge does not know anything by pointing to it; if out of compassion it begins to know by pointing, it points to and knows, all together in a single moment, all universes, all living beings, all qualities, all experiences and all fruits. They are beyond the qualities: within, they are not altered by the three qualities, tamas, rajas, sattva and the rest; without, their qualities do not take hold of the faculties. Within, they are not covered by prakriti; without, their prakriti does not take hold of the qualities. Within, they are not divided by the tattva of time; without, their sacred body is not hindered by time. Within, they are not measured by the measure of the fixed order; without, their sacred body is not bounded by the fixed order. Nor do they have the other tattvas, time, knowledge, desire, purusha and the rest, or the products of the tattvas. They are not divided by maya; they pass beyond pure great maya and shine above it as forms of knowledge. They are not hindered by food, sleep, sexual union or fear. No faults arise in their body, such as shadow, sweat, dirt, gray hair, wrinkles, old age and death. Their body is not harmed, anywhere or at any time, by frost,

rain, thunder, sun and the like; by rakshasas, asuras, ghosts, demons and the like; or by celestial beings, sages, humans, the beings of hell, animals, birds, creeping things and plants; nor can it be cut by sword, knife or any weapon. It belongs to their body that all universes appear small as atoms and all atoms appear great as universes. The attainments of action, the attainments of yoga and the attainments of wisdom, such as raising the dead and making the old young, shine unceasingly in their presence. The functions of creating, preserving, destroying, veiling and bestowing Grace take place the moment they think of them. The five Lords of these functions carry out their tasks at the glance from the corner of their eye. Their knowledge will be the knowledge of God; their action will be the action of God; their experience will be the experience of God. They will shine as possessing all power, imperishable at all times, free of the three impurities, egoity, maya and karma, and of the traces of those impurities, and bearing the very form of the great Grace. Even a lifeless straw, by their holy gaze, receives life and performs the five functions. Know that their greatness shines in the six ends, Vedanta, Siddhanta, Kalanta, Bodhanta, Nadanta and Yoganta, and shines beyond them as well. Know that this is the greatness of those who have attained the gain of supreme bliss.

COMMENTARY – The gain of supreme bliss is not escape from the body but its transformation. The body of impure elements becomes the Pure Body (cutta tēkam), golden and beyond harm; then the Pranava Body (piraṇava tēkam), visible but untouchable like space; then the Body of Wisdom (ñāṉa tēkam), invisible and shining like space. The five elements, which rule every other body from within and without, have no hold on it.

The senses and mind of such a one are at rest; they move only out of compassion, and then they reach everywhere at once. Even at this height, compassion is what moves them.

Beyond the qualities, the tattvas, maya and the three impurities (āṇavam, egoity; māyai, the material of illusion; kaṉmam, karma), free of hunger, sleep, age and death, such a one performs the five functions of God by mere thought, and the five Lords act at a glance. Their knowledge, action and experience are God's; even a straw comes alive under their gaze. This greatness, Vallalar says, shines in all six "ends" of the philosophies and beyond them.

71. THE MEANS TO THE THREE KINDS OF BLISS

> *இம்மூவகை இன்ப லாப வாழ்வையும் எதனால் பெறக்கூடுமென்றறிய வேண்டில்:- கடவுளின் இயற்கை விளக்கமாகிய அருளின் ஏகதேசத்தைக் கொண்டும் அருட்பூரணத்தைக் கொண்டும் அடையக் கூடுமென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks by what means these three kinds of life, with their gain of bliss, can be obtained: one must know that they can be reached by a portion of Grace, the natural light of God, and by the fullness of Grace.

COMMENTARY – Grace is given in two measures: a portion (ēkadēsam, a part of a whole) and its fullness. Nothing good in any life, this one or the next, is reached without Grace.

72. A PORTION OF GRACE AND THE FULLNESS OF GRACE

> *இம்மூவகை இன்பங்களில் 'அருளின் ஏகதேசத்தைக் கொண்டு அடையத்தக்கவை எவை? அருட்பூரணத்தைக் கொண்டு அடையத்தக்கது யாது?' என்றறியவேண்டில்:- இம்மையின்பலாபம் மறுமையின்பலாபம் என்கின்ற இரண்டையும் அருளின் ஏகதேசத்தைக் கொண்டு அடையக்கூடு மென்றும் பேரின்பலாப மென்கின்ற*

> *ஒன்றையும் அருட்பூரணத்தைக் கொண்டு அடையக்கூடு மென்றும் அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks which of these three kinds of bliss can be reached by a portion of Grace, and which can be reached by the fullness of Grace: one must know that the two, the gain of bliss in this life and the gain of bliss in the life hereafter, can be reached by a portion of Grace, and that the one, the gain of supreme bliss, can be reached by the fullness of Grace.

COMMENTARY – A good life here and hereafter needs only a portion of Grace; supreme bliss needs the whole of it. The path does not stop at the lesser gains.

73. THE NATURE OF GRACE

> *கடவுளின் இயற்கைவிளக்கமாகிய அருள் எந்த வண்ணத்தை உடையது என்றறியவேண்டில்:- சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களும், நினைப்பார் நினைக்கும் வண்ணங்களும், அறிவார் அறியும் வண்ணங்களும், அனுபவிப்பார் அனுபவிக்கும் வண்ணங்களும் ஆகிய சர்வசத்தி வண்ணங்களும் தனது ஏகதேச வண்ணங்களாக விளங்க விளக்கி விளங்குகின்ற பூரண விளக்க வண்ணத்தை யுடையது என்று அறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks of what nature Grace, the natural light of God, is: one must know that it is of the nature of the perfect light, which shines and makes shine all the modes of every power, the ways in which those who speak speak, those who think think, those who know know, and those who experience experience, so that they shine as mere portions of its own nature.

COMMENTARY – Every power by which anyone speaks, thinks, knows or experiences is a portion of Grace; Grace is the whole light from which they shine. Whatever we use to grasp Grace is already lit by it.

74. WHERE GRACE SHINES

> *அந்த அருள் எவ்விடத்து விளங்குகின்ற தென்று அறிய வேண்டில்:- நோக்குவார் நோக்குமிடம் நோக்கப்படுமிடம், கேட்பார் கேட்குமிடம், கேட்கப்படுமிடம், சுவைப்பார் சுவைக்குமிடம் சுவைக்கப்படுமிடம், முகர்வார் முகருமிடம் முகரப்படுமிடம், பொருந்துவார் பொருந்துமிடம், பொருந்தப்படுமிடம், பேசுவார் பேசுமிடம், பேசப்படுமிடம், செய்வார் செய்யுமிடம் செய்யப்படுமிடம், நடப்பார் நடக்குமிடம் நடக்கப்படுமிடம், விடுவார் விடுமிடம் விடுக்கப்படுமிடம், நினைப்பார் நினைக்குமிடம் நினைக்கப்படுமிடம், விசாரிப்பார் விசாரிக்குமிடம், விசாரிக்கப்படுமிடம், துணிவார் துணியுமிடம் துணியப்படுமிடம், தூண்டுவார் தூண்டுமிடம் தூண்டப் படுமிடம், அறிவார் அறியுமிடம், அறியப்படுமிடம், அனுபவிப்பார் அனுபவிக்குமிடம் அனுபவிக்கப்படுமிடம் முதலிய எவ்விடங்களிலும் எக்காலத்தும் விளங்குகின்றதென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks where that Grace shines: one must know that it shines in the place where the seer sees and the place that is seen; where the hearer hears and what is heard; where the taster tastes and what is tasted; where the smeller smells and what is smelled; where the one who touches touches and what is touched; where the speaker speaks and what is spoken of; where the doer acts and what is acted upon; where the walker walks and the ground that is walked; where the one who lets go lets go and what is let go; where the thinker thinks and what is thought; where the inquirer inquires and what is inquired into; where the one who resolves resolves and what is resolved; where the one who prompts prompts and what is prompted; where the knower knows and what is known; where the one who experiences experiences and what is experienced: in all such places, at all times.

COMMENTARY – Each pair sets the one who acts beside what is acted upon: seer and seen, walker and ground, thinker and thought. Grace shines in both, always. There is no place, inner or outer, where it is absent.

75. GRACE IS GAINED BY JEEVAKARUNYAM

> *அந்த அருளை எதனாற் பெறக்கூடுமென் றறியவேண்டில்:- சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினாற் பெறக்கூடும் என்றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks by what means that Grace can be obtained: one must know that it can be obtained through the discipline of Jeevakarunyam.

COMMENTARY – The answer is one line because there is one way. Part 1 says it outright: Grace is gained through Jeevakarunyam and by no other path.

76. THE SMALL FIRE AND THE GREAT FIRE

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் அருளைப் பெறக்கூடு மென்பது எப்படியென் றறியவேண்டில்:- அருள் என்பது கடவுள் இயற்கை விளக்கம் அல்லது கடவுள் தயவு. சீவகாருணிய மென்பது ஆன்மாக்களின் இயற்கைவிளக்கம் அல்லது ஆன்மாக்கள் தயவு. இதனால், ஒருமைக் கரணமாகிய சிறிய விளக்கத்தைக் கொண்டு பெரிய விளக்கத்தைப் பெறுதலும் சிறிய தயவைக்கொண்டு பெரிய தயவைப் பெறுதலும் கூடும். சிறு நெருப்பைக் கொண்டு பெருநெருப்பைப் பெறுதல்போல என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how Grace can be obtained through the discipline of Jeevakarunyam: Grace is the natural light of God, or the compassion of God. Jeevakarunyam is the natural light of souls, or the

compassion of souls. Hence, by the small light, which is the instrument of oneness, the great light can be obtained, and by the small compassion the great compassion can be obtained. One must know that it is like obtaining a great fire from a small fire.

COMMENTARY – Like reaches like. Grace is God's compassion and Jeevakarunyam is the soul's compassion: one light, small and great. The small fire is how the great fire is reached.

77. MERIT IS JEEVAKARUNYAM ALONE

> இதனால் சீவகாருணிய ஒழுக்கமே சன்மார்க்கம் என்றறியப்படும். சீவகாருணியம் விளங்கும்போது அறிவும் அன்பும் உடனாக விளங்கும்; அதனால் உபகாரசத்தி விளங்கும்; அந்த உபகாரசத்தியால் எல்லா நன்மைகளும் தோன்றும். சீவகாருணியம் மறையும்போது அறிவும் அன்பும் உடனாக நின்று மறையும்; அதனால் உபகாரசத்தி மறையும்; உபகாரசத்தி மறையவே எல்லாத்தீமைகளுந் தோன்றும். ஆகலில் புண்ணியமென்பது சீவகாருணிய மொன்றே என்றும், பாவமென்பது சீவகாருணிய மில்லாமை யொன்றே என்றும் அறிய வேண்டும். அன்றி, சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தினால் வரும் விளக்கமே கடவுள் விளக்கமென்றும், அதனால் வரும் இன்பமே கடவுள் இன்பமென்றும், இவ்விளக்கத்தையும் இன்பத்தையும் பலகாலறிந்து அடைந்து அனுபவித்து நிறைவு பெற்ற சாத்திய ஞானிகளே மேற்குறித்த பேரின்பலாபத்தைப் பெற்ற முத்தர்களென்றும், அவர்களே கடவுளை அறிவாலறிந்து கடவுள்மயமானவர்க ளென்றும் சத்தியமாக அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – Hence the discipline of Jeevakarunyam is known to be Sanmarkkam. When Jeevakarunyam shines, knowledge and love shine together with it; through them the power to do good shines; and from that power to do good all good things arise. When Jeevakarunyam is veiled, knowledge and love, which stand with it, are veiled

together; so the power to do good is veiled; and once the power to do good is veiled, all evils arise. Therefore one must know that merit is Jeevakarunyam alone, and sin is the absence of Jeevakarunyam alone. Further, one must know as the truth that the light that comes through the discipline of Jeevakarunyam is the light of God, and the bliss that comes through it is the bliss of God; that the accomplished wise, who have known, attained and experienced this light and this bliss many times over and have reached fullness, are the liberated who have gained the supreme bliss spoken of above; and that it is they who, knowing God by knowledge, have become wholly one with God.

COMMENTARY – Merit and sin are named without remainder: merit is Jeevakarunyam alone, sin is its absence alone. Knowledge, love and the power to do good rise and fall with it.
The accomplished wise are those in whom this practice has come to completion. They are the liberated; they know God and become one with Him.

78. THE DEFINING MARK OF JEEVAKARUNYAM

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தின் இலக்கணம் என்னென்று அறிய வேண்டில்:- சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் விஷயத்தில் பொதுவாக உண்டாகின்ற ஆன்ம உருக்கத்தைக் கொண்டு கடவுள்வழிபாடு செய்து வாழ்தல் என்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks what the defining mark of the discipline of Jeevakarunyam is: one must know that it is to live worshipping God through the melting of the soul that arises, in all living beings alike, toward other living beings.

COMMENTARY – The melting of the soul (ānma urukkam) is the soul softening at another's pain. The discipline is not a

feeling kept private but a whole life of worship carried out through that melting.

79. HOW THE MELTING OF THE SOUL WORSHIPS GOD

> *சீவர்கள் விஷயமாக உண்டாகின்ற ஆன்ம உருக்கத்தைக் கொண்டு கடவுள் வழிபாடு செய்வது எப்படி என்றறியவேண்டில்:- சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் விஷயமாக ஆன்ம உருக்கம் - காருணியம் - உண்டாக உண்டாக அந்த ஆன்மாவின் உள்ளிருக்கின்ற கடவுள் விளக்கமாகிய அருள் வெளிப்பட்டுப் பூரணமாக விளங்கும்; அத்திருவருள் விளங்கவே கடவுள் இன்பம் அனுபவமாகிப் பூரணமாகும். அவ்வனுபவம் பூரணமாதலே கடவுள்வழிபாடு என்றறிய வேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how God is worshipped through the melting of the soul that arises toward living beings: as the melting of the soul, that is, compassion, arises in living beings toward living beings more and more, Grace, the light of God within that soul, comes forth and shines in fullness; and as that divine Grace shines, the bliss of God becomes experience and grows full. One must know that this experience growing full is the worship of God.

COMMENTARY – Worship here is not a rite directed outward but Grace coming forth from within. Each melting of the soul draws out the light of God already present; when that light shines fully, the bliss of God is known in full, and that fullness is worship.

80. BUTTER IN THE CURD, FIRE IN THE WOOD

> *ஆன்ம உருக்கம் உண்டாக உண்டாக ஆன்மாவின் உள்ளிருக்கின்ற கடவுள்விளக்கமாகிய அருள் வெளிப்படுவது*

> *எப்படியென்றறியவேண்டில்:- தயிருக்கும் கட்டைக்கும் கடைதலால் நெகிழ்ச்சி உண்டாக உண்டாக அதன் அதன் உள்ளிருக்கின்ற வெண்ணெயும் நெருப்பும் வெளிப்படுவதுபோல் வெளிப்படுமென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how, as the melting of the soul arises more and more, Grace, the light of God within the soul, comes forth: one must know that it comes forth just as, when churning makes curd and wood yield more and more, the butter and the fire within each come forth.

COMMENTARY – Butter is already in the curd and fire already in the wood; churning only brings them out (the same Tamil word serves for churning curd and for twirling the fire-stick). Grace is already within the soul, and the melting of the soul at another's suffering is the churning that brings it out.

81. GRACE KNOWN AS BLISS

> *திருவருள் விளங்க அதனால் கடவுள் இன்பம் அனுபவமாகிப் பூரணமாவது எப்படியென் றறியவேண்டில்:- வெண்ணெயும் நெருப்பும் வெளிப்படவே அவற்றின் உண்மைத் தன்மை அனுபவமாகிப் பூரணமாவது போல், கடவுள் இன்பம் பூரணமாகுமென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how, as divine Grace shines, the bliss of God thereby becomes experience and grows full: one must know that the bliss of God grows full just as, once butter and fire come forth, their true nature becomes experience and grows full.

COMMENTARY – Butter that has come out can be tasted; fire that has come out warms. Grace that has come out is not an idea but bliss, known by experience.

82. WHEN THE MELTING OF THE SOUL ARISES

> *சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் விஷயமாக ஆன்ம உருக்கம் எப்போது வெளிப்படுமென் றறியவேண்டில்:- பசி, கொலை, பிணி, ஆபத்து, தாகம், பயம், இன்மை, இச்சை இவைகளால் சீவர்கள் துக்கத்தை அனுபவிக்கக் கண்டபோதும் கேட்டபோதும் அறிந்தபோதும் ஆன்ம உருக்கம் உண்டாகுமென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks when the melting of the soul comes forth in living beings toward living beings: one must know that the melting of the soul arises when one sees, hears or comes to know that living beings are suffering through hunger, murder, disease, misfortune, thirst, fear, destitution and desire.

COMMENTARY – Compassion wakes at the touch of suffering: seeing it, hearing of it, or only knowing of it. Distance is no excuse; knowing is enough.

83. WHAT EACH AFFLICTION IS

> *பசி என்பது, ஆகாரம் பெறாமையால் வயிற்றினுட் பற்றிநின்று தேகத்தின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள கருவி கரணங்களின் தன்மைகளைச் சுடுதல் செய்து அறிவை மெலிவித்து ஆன்மாவை வெளிப்படுத்துவித்தற்கு முதற்காரணமாகிய விகற்ப மாயாகாரியப் பிண்டப்பகுதி நெருப்பு. கொலை என்பது, தேகத்தின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள கருவி கரணங்களைப் பல்வேறு கருவி கரணப் புடைபெயர்ச்சிகளால் பதைப்புண்டாகக் கலக்கஞ்செய்து அறிவை மெலிவித்து ஆன்மாவை வெளிப்படுத்துவித்தற்கு நிமித்தமாகிய விகற்ப பூதகாரியக் கொடுந்தொழில், பிணி என்பது, வாத பித்த சிலேட்டும விகற்பங்களால் மாறுபட்டு, தேகத்தின் அகத்தும் புறத்தும் உள்ள கருவி கரணங்களை நலிவுசெய்து அறிவை மெலிவித்து ஆன்மாவை வெளிப்படுத்துவித்தற்கு நிமித்தமாக நின்ற விகற்ப மாயாகாரியப் பிண்டப் பகுதி வேற்றுமை*

> விளைவு. ஆபத்து என்பது, அகங்காரத்தாலும் மறதியாலும் கரும வேறுபாட்டாலும் தேகபோக அனுபவங்களைத் தடுக்கின்ற விக்கினங்கள். பயம் என்பது, தேக முதலிய கருவிகளுக்கு நட்டஞ் செய்வதாகிய விடயங்கள் நேரிட்டபோது கரணங்களுக்கும் அறிவுக்கும் உண்டாகின்ற நடுக்கம். இன்மை என்பது, கல்வி செல்வம் முதலிய கருவிகளைத் தற்சுதந்தரத்திற் பெறாமை. இச்சை என்பது அடையக் கருதிய விடயங்களில் அருமை குறித்து அவற்றை மேன்மேலும் கருதச் செய்கின்ற சித்தவிருத்தி என்று அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – One must know these things. Hunger is a fire of the bodily frame, a varied product of māyā: when food is not received, it takes hold within the stomach, burns away the proper working of the instruments and faculties inside and outside the body, weakens the understanding, and is the first cause in driving out the soul. Murder is a cruel deed, a varied product of the elements: through many kinds of dislocation of the instruments and faculties it throws the instruments and faculties inside and outside the body into turmoil, so that they writhe, weakens the understanding, and is the instrumental cause in driving out the soul. Disease is a disorder of the bodily frame, a varied product of māyā: deranged by the imbalances of wind, bile and phlegm, it afflicts the instruments and faculties inside and outside the body, weakens the understanding, and stands as the instrumental cause in driving out the soul. Misfortune is the hindrances that block the experience of bodily enjoyments, arising through egoism, forgetfulness and differences of karma. Fear is the trembling that arises in the faculties and in the understanding when things befall that bring harm to the body and its other instruments. Destitution is not obtaining, by one's own free power, such means of life as learning and wealth. Desire is the movement of mind that dwells on how hard to obtain are the things one means to attain, and makes one think of them more and more.

COMMENTARY – Hunger, murder and disease are defined alike: each weakens the understanding and ends by driving the soul out of the body. Hunger is the first cause of this, a fire lit inside the body whenever food does not come. Māyā here is the material cause from which bodies are made, as Part 3 later says plainly. The lesser afflictions are defined by what they block: enjoyment, safety, the means of life, peace of mind.

84. THE ORDER OF THE OBSTACLES

> *இவற்றுள் பசி கொலை என்பவை இம்மைஇன்பம், மறுமை இன்பம், பேரின்பம் என்கிற மூன்றையும் தடுத்தலால் முதற்பட்ட தடைஎன்றும்; பிணி, பயம், ஆபத்து, இன்மை என்பவை இம்மை மறுமை இன்பங்களைச் சிறிது தடுத்தலால் இடைப்பட்ட தடை என்றும், ஆசை இம்மைஇன்பத்தைச் சிறிதுதடுத்தலால் கடைப்பட்ட தடை என்றும் அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Among these, one must know that hunger and murder are the obstacles of the first rank, because they block all three, the bliss of this life, the bliss of the life hereafter and supreme bliss; that disease, fear, misfortune and destitution are the obstacles of the middle rank, because they block the bliss of this life and of the life hereafter in some measure; and that desire is the obstacle of the last rank, because it blocks the bliss of this life in some measure.

COMMENTARY – Hunger and murder block every kind of bliss, supreme bliss included; so they come first, and relieving them comes first. This ranking is the ground of all the discipline asks: feed the hungry and prevent murder before anything else.

85. THE POWER OF JEEVAKARUNYAM

> *சீவகாருணியத்தின் வல்லபம் யாதென்றறியவேண்டில்:- பிற உயிர்களிடத்துப் பசி கொலை முதலியவற்றுள் எதனாற் காருணியந் தோன்றியதோ அதனால் அவ்வுயிர்கள் வருந்தாதபடி அதை நீக்குதற்கு முயல்விப்பது அதன் வல்லபமென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks what the power of Jeevakarunyam is: one must know that its power is to move one to strive to remove whichever of hunger, murder and the like in other living beings made compassion arise, so that those beings may not suffer from it.

COMMENTARY – Real compassion does not stop at feeling. Its power shows in the effort it compels: to remove the very thing, hunger, murder or another, that caused the suffering.

86. THE FRUIT OF JEEVAKARUNYAM

> *சீவகாருணியத்தின் பிரயோசனம் யாதென்றறியவேண்டில்:- உயிர்களுக்கு இன்பம் உண்டுபண்ணுவது அதன் பிரயோசனம் என்றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks what the benefit of Jeevakarunyam is: one must know that its benefit is to bring about happiness for living beings.

COMMENTARY – The fruit of Jeevakarunyam is the happiness of living beings: the hungry fed, the threatened kept alive.

87. PROMISE OF THE THIRD PART

> *இந்தச் சீவகாருணியத்தின் சொரூப ரூப சுபாவ வியாபக முதலியவைகள் மூன்றாவது பிரிவில் கண்டு கொள்ளப்படும்.*

> *திருச்சிற்றம்பலம் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் இரண்டாவது பிரிவு முற்றிற்று*

TRANSLATION – The essential nature, form, character, pervasiveness and other aspects of this Jeevakarunyam will be found in the third Part.
Thiru Chitrambalam. Here ends Part Two of Jeeva Karunya Ozhukkam.

COMMENTARY – Part 3, titled "The Nature of Jeevakarunyam and Related Matters," takes these up. It was never finished, so not every topic promised here is reached.

PART III - THE NATURE OF JEEVAKARUNYAM

88. THE KINSHIP OF SOULS

> ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்
>
> மூன்றாவது பிரிவு
>
> ஜீவகாருண்யத்தின் சொரூபம் முதலியன
>
> திருச்சிற்றம்பலம்
>
> *சீவகாருணியமாகிய ஆன்ம உருக்கம் உண்டாவதற்கு உரிமை எது என்றறியவேண்டில்:- சீவர்களெல்லாம் ஒரு தன்மையாகிய கடவுளியற்கை உண்மை ஏகதேசங்களாகிக் கடவுளருட்சத்தியால் பூதகாரிய தேகங்களில் வருவிக்கப்பட்டபடியால் இச்சீவர்களெல்லாம் ஒருரிமை இனத்தவர்களே யாகும். சகோதரர்களுள் ஒருவர் ஒரு ஆபத்தால் துக்கப்படுவதைக் கண்டபோதும் கேட்டபோதும் அறிந்தபோதும் - அவர் தேகம் தமது சகோதர தேகமென்று தெரிந்துகொண்ட - மற்றொரு சகோதரருக்கு உருக்கமுண்டாவது தேக உரிமையால் என்று அறிவதுபோல், ஒரு சீவன் ஒரு ஆபத்தால் துக்கப்படுவதைக் கண்ட போதும் கேட்டபோதும் அறிந்தபோதும் அந்த சீவனைத் தமது ஆன்ம இனம் என்று தெரிந்து கொண்ட மற்றொரு சீவனுக்கு உருக்கமுண்டாவது ஆன்மஉரிமையென்றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Jeeva Karunya Ozhukkam.
Part Three.
The Nature of Jeevakarunyam, and Related Matters.
Thiru Chitrambalam.
If one asks what kinship it is that gives rise to the melting of the soul which is Jeevakarunyam, compassion for all living beings: all living beings are portions of the natural truth of God, which is of one nature, and have been brought into

bodies made of the elements by the Power of Grace of God; therefore all these living beings are of one kindred. When one of several brothers is seen, heard or known to be suffering from some misfortune, the melting that arises in another brother, who knows that body to be his brother's body, is known to come from bodily kinship. In the same way, one must know that when a living being is seen, heard or known to be suffering from some misfortune, the melting that arises in another living being, who knows that being to be of its own kind in soul, comes from the kinship of souls.

COMMENTARY – All compassion begins in kinship. A brother is moved by his brother's pain because their bodies are kin; a living being is moved by any being's pain because their souls are kin. Every living being is a portion of the one natural truth of God, placed in a body by the Power of Grace, so no being is a stranger to another.

89. WHY THE HARD OF UNDERSTANDING LACK COMPASSION

> *சீவர்கள் துக்கப்படுவதைக் கண்டபோதும் சிலர் சீவகாருணியமில்லாமல் கடின சித்தர்களாக இருக்கின்றார்களே, இவர்களுக்கு ஆன்ம உரிமை இல்லாமற்போவது என்னென் றறியவேண்டில்:- துக்கப்படுகின்ற சீவரைத் தமது ஆன்ம இனமென்றும் துக்கப்படுகின்றாரென்றும் துக்கப்படுவாரென்றும் அறியத்தக்க ஆன்ம அறிவு என்கின்ற கண்ணானது அஞ்ஞான காசத்தால் மிகவும் ஒளிமழுங்கின படியாலும் அவைகளுக்கு உபகாரமாகக் கொண்ட மனமுதலான உபநயனங்களாகிய கண்ணாடிகளும் பிரகாசப் பிரதிபலித மில்லாமல் தடிப்புள்ளவைகளாக இருந்தபடியாலும் கண்டறியக் கூடாமையாயிற்று. அதனால் ஆன்மஉரிமை இருந்தும் சீவகாருணியமில்லாமல் இருந்ததென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks: even when they see living beings suffering, some remain hard-hearted, without

Jeevakarunyam; why do these lack the kinship of souls? The eye called the knowledge of the soul, which should know the suffering being to be of its own kind in soul, and know that it is suffering and will suffer, has had its light greatly dulled by the cataract of ignorance; and the spectacles taken as aids to it, the auxiliary eyes beginning with the mind, are thick, without brightness or reflection. So they could not see and know. Therefore one must know that, though the kinship of souls was there, Jeevakarunyam was absent.

COMMENTARY – Kinship is never lost; only sight is lost. The hard-hearted still share the kinship of souls, but ignorance has clouded the soul's eye like a cataract, and the mind, the lens through which it looks, has grown thick and dull.

90. WHERE COMPASSION FINDS ITS STRENGTH

> *ஆனால் இந்த ஆன்மஉருக்கம் என்கின்ற சீவகாருணியத்திற்கு ஆற்றல் எவ்விடத்து உண்டாகுமென்று அறியவேண்டில்:- பசி கொலை பிணி முதலிய தடைகளில் எந்தத் தடைபற்றி சீவகாருணியந் தோன்றியதோ அந்தத் தடையை நிவர்த்தி செய்கின்ற விடத்துத்தான் சீவகாருணியத்திற்கு ஆற்ற லிருந்ததென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – But if one asks where this Jeevakarunyam, the melting of the soul, finds its strength: one must know that Jeevakarunyam had its strength in the very act of removing whichever obstacle, of hunger, murder, disease and the like, it arose in response to.

COMMENTARY – Compassion's strength lies in the act that removes the cause. Pity for the hungry has its strength in feeding them; pity for a being facing murder, in saving it.

91. THE SOUL IS THE ONE WHO SUFFERS

> *இதனால், 'சீவர்களுக்குப் பசி கொலை பிணி முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களெல்லாம் மனம் கண் முதலிய கரணேந்திரிய அனுபவங்களேயல்லது ஆன்ம அனுபவங்களல்ல; ஆகலில் சீவகாருணியத்தால் விசேஷ பிரயோசனமில்லையே' என்பார்க்கு உத்தரம் யாதென்றறிய வேண்டில்:- இந்தத் தேகத்தில் ஆன்மாவும் அறிவுக்கறிவா யிருக்கிற கடவுள்விளக்கமுந் தவிர, கரணம் இந்திரியம் முதலிய மற்றத் தத்துவங்களெல்லாம் மூடமாகிய கருவிகளேயல்லது அறிவாகிய ஆன்மாக்களல்ல. ஆகலில் சுகதுக்கங்களை அறிவாகிய ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்குமே யல்லது மூடமாகிய தத்துவங்கள் அனுபவிக்க அறியா. மனமுதலாகிய கரணங்களும் கண்முதலாகிய இந்திரியங்களும் சீவர் வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் அருளால் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட சிறிய வீட்டின் கருவிகளாகும். இன்ப துன்பங்களை வீட்டிலிருக்கின்றவன் அனுபவிப்பானல்லது வீட்டின் கருவிகளாகிய மண் கல் மரம் கால் தீ நீர் முதலியவைகள் அனுபவிக்க அறியமாட்டா.*

TRANSLATION – Hence, if one asks what answer to give those who say, "All the sufferings that come to living beings through hunger, murder, disease and the like are only experiences of the faculties and senses, such as the mind and the eye, and not experiences of the soul; so Jeevakarunyam has no special use": in this body, apart from the soul and the light of God that is the Knowledge within knowledge, all the other constituents, the faculties, the senses and the rest, are only insentient instruments, not souls, which are knowledge itself. So it is the souls, being knowledge, that experience pleasure and pain; the insentient constituents do not know how to experience them. The faculties beginning with the mind and the senses beginning with the eye are the fittings of a small house, built and given by the Grace of God for the life of the living

being. It is the one who lives in the house who experiences joy and sorrow; the fittings of the house, earth, stone, wood, air, fire, water and the like, cannot know how to experience them.

COMMENTARY – The objection says suffering belongs to the mind and senses, so compassion does nothing for the soul. The answer: the faculties and senses are insentient fittings of a house built by Grace; only the dweller, the soul, feels joy and pain. Hunger and murder strike the soul itself, and relieving them serves the soul.

92. SPECTACLES AND THE CRYSTAL HOUSE

> *அன்றியும் காசத்தினால் ஒளிமழுங்கப்பட்டு உபநயனங்களாகிய கண்ணாடியால் பார்க்கின்ற கண்கள் துன்ப விஷயத்தைக் கண்டபோது அக்கண்கள் நீர் சொரியுமே யல்லது கண்ணாடி நீர் சொரியாது. ஆகலில் ஆன்ம திருஷ்டிக்கு உபநயனங்களாக விருக்கிற மனமுதலிய கருவிகள் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க அறியா வென்றறிய வேண்டும். ஒரு சீவனுக்குச் சுகம் நேரிட்டபோது மனம் மகிழ்கின்றது. துக்கம் நேரிட்டபோது மனந் தளர்கின்றது. என்றால் சுகதுக்கங்களை அம்மனம் அனுபவிப்பதாக அறியப்படாதோ என்பவர்க்கு உத்தரம் யாதென் றறியவேண்டில்:- பளிங்கு வீட்டினுள் இருக்கின்ற வீட்டுத் தலைவனுடைய தேகவிளக்கமும் தேகச்சோர்வும் அந்த வீட்டிற் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுவது போலவும், கண்களின் மலர்ச்சியுஞ் சோர்வும் அக்கண்களிலிட்ட உபநயனங்களில் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுவது போலவும், சுகதுக்கங்களால் ஆன்மாவுக்கு உண்டாகின்ற மகிழ்ச்சியும் தளர்வும் மனம் கண் முதலிய கரணேந்திரியங்களிற் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோன்றுகின்றது.*

TRANSLATION – Moreover, when eyes dimmed by cataract and looking through the spectacles that serve as auxiliary eyes see something sorrowful, it is the eyes that shed tears;

the spectacles shed none. So one must know that the instruments such as the mind, which serve as spectacles to the soul's sight, do not know how to experience pleasure and pain. And if one asks what answer to give those who say, "When pleasure comes to a living being, the mind rejoices; when sorrow comes, the mind droops. Must it not then be understood that the mind experiences pleasure and pain?": just as the radiance and the weariness of the body of the master of the house, who lives inside a house of crystal, are reflected in that house and appear outside, and just as the brightness and the weariness of the eyes are reflected in the spectacles placed over them and appear outside, so the gladness and the drooping that pleasure and pain bring to the soul are reflected in the faculties and senses, the mind, the eye and the rest, and appear outside.

COMMENTARY – Two images answer two objections. Spectacles do not weep; the eyes behind them do. And the mind's gladness and drooping are like the glow and weariness of a man inside a crystal house: seen on the house, belonging to the man.

93. THE LAMP IN THE HOUSE

> *அன்றியும், ஒரு வீட்டினுள் வைத்த தீபமானது மிகுந்த விளக்கமுள்ளதாக விளங்குகின்றபோது அந்த வீடும் அந்த வீட்டின் கருவிகளும் மிகவும் விளக்கமுள்ளதாக விளங்குகின்றன. அந்தத் தீபம் விளக்கம் குறைகின்றபோது வீடும் வீட்டிலுள்ளவைகளும் விளக்கம் குறைகின்றன.*

TRANSLATION – Again, when a lamp placed inside a house shines with great brightness, the house and the fittings of the house shine very brightly. When the light of that lamp lessens, the house and everything in the house grow less bright.

COMMENTARY – A third image. As the soul is bright or dim, the whole house of body and mind is bright or dim with it; the light belongs to the lamp, not to the house.

94. PLEASURE AND PAIN BELONG TO THE SOUL

> *ஆகலில், சுகதுக்கங்கள் மனத்துக்கு அனுபவமல்ல வென்றும் ஆன்மாவுக்கே அனுபவமென்றும், அனுபவத்திற்குக் கரணேந்திரியங்கள் ஆன்மாவிற்கு உபகாரக் கருவிகள் என்றும் பிரமாணிப்பதே உத்தரமென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Therefore one must know that the answer is to establish by proof that pleasure and pain are not the mind's experience but the soul's alone, and that for this experience the faculties and senses are instruments that serve the soul.

COMMENTARY – Pleasure and pain are the soul's own; the faculties and senses only serve it. So relieving hunger and preventing murder are not merely bodily kindnesses: they reach the soul.

95. WHY MANY LIVING BEINGS SUFFER

> *கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சீவர்களில் அனேகர் பசி கொலை பிணி முதலியவற்றால் மிகவுந் துன்பப்படுவது எதனாலென்றறிய வேண்டில்:- முன் தேகத்தில் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை விரும்பாமல் விட்டுக் கடின அறிவுள்ளவர்களாகித் துன்மார்க்கத்தில் நடந்த சீவர்களாதலால் கடவுள் விதித்த அருளாக்கினைப்படி பசி கொலை பிணி முதலியவற்றால் மிகவுந் துன்பப்படுகின்றார்களென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks why so many of the living beings created by God suffer greatly from hunger, murder,

disease and the like: one must know that it is because they are living beings who, in their former bodies, did not love the discipline of Jeevakarunyam and abandoned it, became hard of understanding, and walked the evil path; therefore, by the decree of Grace that God has ordained, they suffer greatly from hunger, murder, disease and the like.

COMMENTARY – This suffering comes by God's decree of Grace (aruḷ ākkiṉai) to those who in a former body rejected the discipline of Jeevakarunyam and walked the evil path. The decree is Grace's, not cruelty's: the parable of the king, later in this Part, shows that God is pleased when others relieve this very suffering.

96. THE TENANT AND THE RENT OF FOOD

> முன்தேகம் உண்டென்பது எப்படியென் றறியவேண்டில்:- ஒரு வீட்டில் குடிக்கூலி கொடுத்துக் குடியிருக்க வந்த ஒரு சமுசாரி அதற்கு முன்னும் வேறொரு வீட்டில் குடிக்கூலி கொடுத்துக் குடித்தனம் செய்திருந்தானென்றும், வீடில்லாமல் குடித்தனம் செய்ய மாட்டானென்றும், பின் வந்த வீட்டிலும் கலகம் நேரிட்டால் திரும்ப வேறொரு வீட்டில் குடிபோவா னென்றும், தனக்கென்று சுதந்தரமாக ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டால் முன்போல் குடிக்கூலி கொடுத்துக் குடிபோவதைத் தவிர்வா னென்றும் அறிவதுபோல; இந்தத் தேகத்தில் ஆகாரக்கூலி கொடுத்துக் குடியிருக்க வந்த சீவன் இதற்கு முன்னும் வேறொரு தேகத்தில் அந்தக்கூலி கொடுத்துச் சீவித்திருந்தா னென்றும், தேகமில்லாமல் சீவித்திருக்க மாட்டானென்றும், இந்தத் தேகத்திலும் கலகம் நேரிட்டால் இன்னும் வேறொரு தேகத்திற் குடிபோவா னென்றும், தனக்கென்று சுதந்தரமாக நித்தியமாகிய அருட்டேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டால் பின்பு வேறொரு தேகத்தில் குடிபோக மாட்டானென்றும் அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If one asks how it is known that there was a former body: of a householder who has come to live in a

house, paying rent, we know that before this too he kept house in another house, paying rent; that he would not keep house without a house; that if trouble arises in the house he has now come to, he will move again to another house; and that if he builds a house of his own, his by right, he will no longer move and pay rent as before. In the same way, one must know that the living being who has come to dwell in this body, paying the rent of food, lived before this too in another body, paying that same rent; that it would not live without a body; that if trouble arises in this body too, it will move into yet another body; and that if it gains for itself, as its own by right, the eternal body of Grace, it will never again move into another body.

COMMENTARY – The living being is a tenant paying its rent in food. It lived in a body before, cannot live without one, and moves on when this one fails. Part 3 adds what Part 1 does not: as the tenant who builds his own house pays rent no more, the being that gains the eternal body of Grace takes no further body.

97. THE MATERIALIST DENIAL

சிலர் முன்தேகம் எடுத்ததும் பின்தேகம் எடுப்பதும் இல்லை. இப்பொழுது எடுத்த தேகம் அழிந்தால் தேகியும் அழிந்துவிடுவானென்றும், சிலர் முத்தியடைவா னென்றும், சிலர் பாவ புண்ணியங்களை எக்காலத்தும் அனுபவிப்பா னென்றும், சிலர் தேகம் இல்லாமல் தேகம் அழிந்தவிடத்தி லிருப்பானென்றும் பலவாறு வாதிப்பது எதனாலென்றறியவேண்டில்:- அவரவர்களும் தேகமே ஆன்மாவென்றும் போகமே முத்தியென்றும் கொள்ளப்பட்ட லோகாயத மதத்தாரது கொள்கைக்குச் சம்பந்தப்பட்டவர்க ளாதலால், மூடமாகிய தேகத்தில் அறிவாகிய ஆன்மா ஒருவன் உண்டென்றும் அவனுக்குப் பந்த முத்தி உண்டென்றும் முத்தியடைகின்ற பரியந்தம் பந்த விகற்பத்தால் வேறுவேறு தேகத்தை எடுப்பானென்றும் பிரத்யட்ச அனுமான முதலிய

> *பிரமாணங்களால் உண்மையை அறிந்துகொள்ள மாட்டாதவர்க ளென்றும், அவர்கள் கொள்கைக்குப் பிரமாணமும் யுக்தியும் அனுபவமும் இல்லை யென்றும் அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks why people argue in so many ways, some saying there was no former body taken and will be no later body taken, and that when the body now taken perishes the one who dwells in the body perishes too; some saying that he attains liberation; some that he experiences his sins and merits for all time; some that he remains without a body in the place where the body perished: one must know that all of them are bound up with the doctrine of the Lokayata creed, which holds that the body itself is the soul and enjoyment itself is liberation. So they are unable to know the truth by the means of proof, perception, inference and the rest: that within the insentient body there is a soul who is knowledge; that he has bondage and liberation; and that until he attains liberation he takes one body after another through the varieties of his bondage. And one must know that their doctrine has neither proof, nor reasoning, nor experience behind it.

COMMENTARY – Every view that denies former and later bodies goes back to the Lokayata creed, the materialists who take the body for the soul and enjoyment for liberation. Against it stand the means of proof (pramāṇam, a valid means of knowing: perception, inference and the rest); the materialist view has neither proof, reasoning nor experience.

98. WHY BODIES DIFFER

> *இல்லை யென்பது எப்படி யென் றறியவேண்டில்:- சீவர்கள் தங்கள் தங்கள் சுதந்தரத்தாலே தேக போகங்களை யடைகின்றார்களென்றால், தங்கள் தங்கள் இச்சைக் கடுத்த தேகங்களையும் போகங்களையும் அடையவேண்டும். அப்படி*

யின்றிச் சிலர் இச்சைக்கடுத்த பழுதற்ற அங்கமுள்ளவர்களாகவும் சுகங்களை யனுபவிக்கின்றவர்களாகவும் சிலர் இச்சைக்குஅடாத பழுதுள்ள அங்கமுள்ளவர்களாகவும் துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். ஆகலில், சீவர்கள் தேகபோகங்களைத் தங்களிச்சையால் அடைந்தவர்களல்லவென்றும்; அவரவர்கள் அப்படி அப்படி யடைவது இயற்கை என்றால், இயற்கை என்பது எக்காலத்தும் வேறுபடாமல் ஒரு தன்மையாக இருத்தல் வேண்டும் அப்படி ஒரு தன்மையாக இராமல் பல வேறுவகைப்படுதலால் இயற்கையல்ல வென்றும்; கடவுள் இச்சை யென்றால் கடவுள் கருணையும் நீதியும் உடையவராதலில் எல்லாச் சீவர்களுக்கும் ஒரு தன்மையாகச் சுக அனுபவங்களையே அடைவிக்கவேண்டும்; அப்படி யடைவிக்காமையால் கடவுளிச்சை யல்ல வென்றும்; கடவுளருளால் சிருஷ்டித்த முதல் சிருஷ்டியில் தமது இயற்கையின்பத்தை அடையும்படி விதித்த விதிகளைப் பழமையாகிய மல வாசனையால் முயற்சி தவறினபடியால், அந்த அநாதிமல வாசனையின் முயற்சி பேதங்களால் பின் பல பல தேக போகங்கள் இரண்டாவது சிருஷ்டியில் நேரிட்ட தென்றும் பிரமாணித் தறிய வேண்டும்.

TRANSLATION – If one asks how it is that they have none: if living beings obtained their bodies and enjoyments by their own free will, they would obtain the bodies and enjoyments that suit their own desires. It is not so: some have sound limbs that suit their desire and enjoy pleasures, while others have defective limbs against their desire and undergo sorrows. Therefore one must establish by proof and know these things: that living beings did not obtain their bodies and enjoyments by their own wish; that if it is said each receives what he receives by nature, then nature must be of one kind, never varying at any time, and since it is not of one kind but varies in many ways, it is not nature; that if it is said to be God's will, then, since God is compassionate and just, He would bring all living beings alike to experiences of happiness only, and since He does not, it is not God's will; and that in the first creation, made by the

Grace of God, the ancient latent tendency of impurity made living beings fail in their effort toward the rules He had ordained so that they might attain His natural bliss, and through the different strivings of that beginningless tendency of impurity, the many, many kinds of bodies and enjoyments came about afterward in the second creation.

COMMENTARY – Three explanations of inequality are ruled out: the beings' own choice (no one would choose deformity), nature (nature is uniform), and God's will (a compassionate and just God would give all the same happiness). What remains is the soul's own history. In the first creation, the ancient, beginningless tendency of impurity (mala, the soul's inborn darkness) made living beings stray in their effort toward the bliss God ordained for them, and the differences in that effort produced the many bodies of the second creation. Inequality is never God's injustice.

99. THE SOUL IS NEVER MADE OR DESTROYED

> *எடுத்துக்கொண்ட தேகம் தவறினால் வேறு தேகம் எடுப்பதில்லையென்றால், முதல் சிருஷ்டி தொடங்கி இதுவரையில் அழிந்த தேகங்களுக்கு அளவில்லை. அப்படியே ஆன்மாக்களுக்கும் அளவில்லை; ஆகவே இனி ஆன்மாக்கள் தேகங்களை எடுக்காமலிருக்க வேண்டும். அப்படியில்லை; தேகங்களை எடுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். ஆயின் ஆன்மாக்களை நூதன நூதனமாகச் செய்து அது அதற்கு நூதன நூதனமாகத் தேகங்களை வருவிப்பதென்றால்; நூதன நூதனமாகத் தேக மாத்திரம் செய்யக்கூடும்; தேகத்துள்ளிருக்கிற ஆன்மாவை நூதனமாகச் செய்யப்படாது; ஆன்மா எக்காலத்தும் உள்ளதாய் விளங்கப்பட்டது. அது தோன்றுதலும் அழிதலுமில்லை. அதை ஆக்கவும் அழிக்கவும் படாது. ஆன்மாக்களும் குடத்தைப்போல் செய்யப்பட்ட தானால், சுக துக்கங்களை*

> அனுபவிக்க அறியாது, புண்ணிய பாவங்களை அடைய மாட்டாது. குடம் அழிவதுபோல் அழிந்து போய்விடும். அழியுமானால், பந்த முத்திகளுமில்லை; புண்ணிய பாவங்களுமில்லை. ஆகலால் குடம் உடைகின்ற போது குடத்தினுள் இருந்த காற்றும் ஆகாயமும் உடையாமலிருப்பது சிறுவர்களுக்கும் தெரியும். ஆகலில் தேகம் அழியும் போது தேகத்தினுள் இருக்கின்ற ஆன்ம விளக்கமும் கடவுள் விளக்கமும் அழியாதென்றும், ஆன்மாக்கள் முயற்சி பேதத்தால் தேக போக பேதங்களை யடைவது உண்மையென்றும் யுக்தியால் அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If it is said that when the body one has taken is lost one does not take another body: the bodies that have perished from the first creation until now are beyond count, and so, likewise, are the souls; so by now souls should no longer be taking bodies. It is not so; they go on taking bodies. And if it is said that souls are made new each time and new bodies brought to each of them: only bodies can be made new; the soul within the body cannot be made new. The soul has been shown to exist at all times. It neither arises nor perishes; it can be neither made nor destroyed. If souls too were made, like a pot, they would not know how to experience pleasure and pain, and could not acquire merit and sin; they would perish as a pot perishes. And if they perished, there would be no bondage and liberation, no merit and sin. Even children know that when a pot breaks, the air and the space inside the pot do not break. Therefore one must know by reasoning that when the body perishes, the light of the soul and the light of God within the body do not perish, and that it is true that souls receive different bodies and enjoyments through differences in their effort.

COMMENTARY – If souls perished with their bodies, they could not feel pleasure and pain or earn merit and sin, and bondage and liberation would mean nothing. Only bodies are made; the soul has neither beginning nor end. When a pot breaks, the air and space within it do not break; when a

body dies, the light of the soul and the light of God within it do not die.

100. THE TWINS

ஒரு தாய்தந்தைகளுக்கு ஒரு காலத்தில் இரட்டைப் பிள்ளை பிறக்கின்றது. அவற்றில் ஒரு பிள்ளை சிவந்தது. ஒரு பிள்ளை கறுத்தது. ஒரு பிள்ளை அங்கப் பழுதுள்ளது, ஒரு பிள்ளை அங்கப்பழுதில்லாதது; ஒரு பிள்ளை பால் குடிக்கின்றது, ஒரு பிள்ளை பால் குடிக்கில் சத்தி பண்ணுகின்றது. ஒரு பிள்ளை வியாதியுள்ளது. ஒரு பிள்ளை வியாதியில்லாதது; ஒரு பிள்ளை இரண்டு வயதில் பேசுகின்றது. ஒரு பிள்ளை பேசத் தெரியாம லிருக்கின்றது. இந்த இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு இந்த பேதம் இவ்விடத்தில் யாதொரு ஏதுக்களு மில்லாமல் வந்ததை ஊன்றி விசாரிக்கில், முன் பிறப்பில் எடுத்த தேகத்தின் கர்மமாகிய முயற்சி பேதங்களென்றும்; இந்த இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு மூன்று வயதில் விளையாடும்போது தாய்தந்தைகள் தனித்தனி கொடுத்த தின்பண்டங்களை வைத்துத் தின்னுகின்ற தருணத்தில், இவ்விரண்டு பிள்ளைகளும் தவிர வேறு பிள்ளையொன்று வந்தால் அதைக் கண்டு இவ்விருவரில் ஒரு பிள்ளை தன் கையிலிருக்கின்ற தின்பண்டத்தைக் கொடுக்கின்றது. மற்றொரு பிள்ளை கொடுக்கப்படாதென்று தடுக்கின்றது. ஒரு பிள்ளை புத்தகத்தை எடுத்துச் சிறுவர் படிக்கின்றது போல் படிக்கின்றது, மற்றொரு பிள்ளை புத்தகத்தைப் பிடுங்கியெறிந்து படிக்கப்படாதென்று அடிக்கின்றது. ஒரு பிள்ளை பயப்படுகின்றது. மற்றொரு பிள்ளை பயப்படாம லிருக்கின்றது. இப்படியே இந்தப் பிள்ளைகளுக்குத் தயை அன்பு அறிவு செய்கை முதலியவைகள் தாய் தந்தையர்கள் கற்பியாத காலத்திற்றானே உள்ளதாகவும் இல்லதாகவும் எப்படி வந்ததென்று ஊன்றி விசாரிக்கத் தொடங்கில் இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் முன் பிறப்பில் எடுத்த தேகத்திலிருந்த வாசனை இந்தப் பிறப்பில் இந்தத் தேகத்தில் கற்பியாமல் வந்ததென்றும் அனுபவத்தால் கருதி யறியவேண்டும். இப்படி யறிந்தால் சீவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் தேகமுண்டென்பது நன்றாகத் தெரியும். இப்படி

> *யறியமாட்டாமையால் பிறப்பில்லை என்கின்றார்களென் றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – To one mother and father, twins are born at one time. Of them, one child is fair, the other dark; one has a defective limb, the other none; one drinks milk, the other vomits whenever it drinks milk; one is sickly, the other free of sickness; one speaks at two years, the other cannot yet speak. If one inquires closely how this difference came to these twins, here, with no cause whatever, one must know that it is the differences of effort, that is, the karma, of the bodies taken in former births. Again, when these twins are three years old and at play, sitting eating the sweets their parents gave each of them separately, if some other child comes along, one of the two sees it and gives it the sweet in its hand, while the other stops it, saying, "You must not give it." One child takes up a book and reads, as schoolboys read; the other snatches the book away, throws it down, and strikes it, saying, "You must not read." One child is afraid; the other is unafraid. If one begins to inquire closely how kindness, love, understanding, action and the rest came to be present or absent in these children in this way, at an age before their parents had taught them, one must reflect on experience and know that the latent tendencies of the bodies these two children had in their former births came into these bodies in this birth untaught. Knowing this, it becomes perfectly clear that living beings have bodies before and after. One must know that it is because they cannot know this that people say there is no rebirth.

COMMENTARY – Twins share parents, birth and upbringing, yet differ from the start in body, health and speech, and by three years old in kindness, love and courage, before anyone has taught them. These are latent tendencies (vāsanai) and karma carried over from former

bodies. A three-year-old who gives away its sweet already brings compassion with it from before.

Editor's note: சத்தி (satti) here means vomiting (வாந்தி).

101. DREAMS AND YOGIC POWER

> *அன்றி, இந்தத் தூலதேகம் அழியாமலிருக்கிறபோதே சொப்பனத்தில் ஆன்மா வேறு வேறு தேகமெடுத்துப் பல பல விசித்திரங்களையனுபவிக்கின்ற தானால், இந்தத் தேகம் நீங்கும் போது வேறு தேகமெடுத்து வாசனைக் கடுத்த அனுபவங்களை அனுபவிக்கு மென்பதைச் சொல்லவேண்டுவ தில்லை. அன்றி, சித்தி விசேஷத்தால் இந்தத் தேகத்திலிருந்த ஒருவன் இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறு தேகத்திற்குப் பிரவேசிக்கின்றான் என்றால், இந்தத் தேகம் அழியும்போது இதிலிருந்த ஆன்மா கன்ம பேதத்தால் வேறு தேகத்தில் பிரவேசிக்கு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.*

TRANSLATION – Again, if, even while this gross body has not perished, the soul takes one body after another in dream and experiences many, many wonders, there is no need to say that when this body departs it will take another body and undergo the experiences that suit its latent tendencies. Again, if by the special power of a siddhi one who was in this body leaves this body and enters another body, there is no need to say that when this body perishes the soul that was in it will enter another body through the differences of its karma.

COMMENTARY – The soul is not fastened to one body. In dream it takes body after body while the gross body still lives, and one with the power of a siddhi (a yogic attainment) can leave his body for another. If this happens while the body lives, it is no wonder that it happens at death.

102. THE EGG AND THE WASP

> *அன்றி, ஒரு பட்சியானது கால வேற்றுமையாலும் குண வேற்றுமையாலும் முன் முட்டை என்கின்ற ஒரு தேகத்திலிருந்து பின்பு குஞ்சு என்கின்ற மற்றொரு தேகத்தில் வருகிறதானால், ஆன்மாக்கள் கர்ம பேதத்தால் இந்தத் தேகத்திலிருந்து வேறு தேகத்தில் வருமென்பது சொல்லவேண்டுவதில்லை. அன்றி, ஒரு குளவியால் ஒரு கிருமி புழுவென்கின்ற தேகத்திலிருந்து குளவியென்கின்ற தேகத்தில் வருமேயானால், கருமத்தினால் ஒரு ஆன்மா ஒரு தேகத்திலிருந்து மற்றொரு தேகத்தில் வருமென்பதைச் சொல்லவேண்டுவதில்லை.*

TRANSLATION – Again, if a bird, through difference of time and difference of quality, is first in one body called an egg and afterward comes into another body called a chick, there is no need to say that souls, through differences of karma, come from this body into another body. Again, if through a wasp a grub comes from the body called a worm into the body called a wasp, there is no need to say that through karma a soul comes from one body into another.

COMMENTARY – Egg to chick, grub to wasp: within nature one life passes from one body into another. So, driven by karma, does the soul.

103. MANY BODIES IN ONE BIRTH

> *அன்றி, ஒரு ஆன்மா ஒரு பிறப்பிற்றானே சிசுதேகத்திலிருந்து பாலதேகத்திலும் பாலதேகத்திலிருந்து வாலிபதேகத்திலும் வாலிப தேகத்திலிருந்து வார்த்திப தேகத்திலும் வருமானால், அந்த ஆன்மா கன்மபேதத்தால் வேறு பிண்டதேகத்தில் வருமென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அன்றி, மந்திர தந்திர பேதத்தால் ஒரு பிறப்பிற்றானே பெண் தேகத்திலிருந்து ஆண் தேகத்திலும் ஆண்தேகத்திலிருந்து பெண்தேகத்திலும் ஆன்மாக்கள் வருமானால், கர்மபேதத்தால் வேறு தேகம் எடுக்கும் என்பது சொல்ல வேண்டுவதில்லை.*

TRANSLATION – Again, if within a single birth a soul comes from the body of an infant into the body of a child, from the body of a child into the body of youth, and from the body of youth into the body of old age, there is no need to say that the same soul, through differences of karma, will come into another fleshly body. Again, if through various mantras and tantras souls come within a single birth from a female body into a male body and from a male body into a female body, there is no need to say that through differences of karma they will take another body.

COMMENTARY – Within one life the soul already passes through infancy, childhood, youth and old age: four bodies in one birth. A change of body at death is the same movement, governed by karma.

Editor's note: S. M. Kandasamy Pillai's edition of Thiru Arutpa (1924) ends here.

104. CHANGES OF BODY WITHIN ONE LIFE

> *அன்றி, ஒரு தாவர தேகத்திலிருந்த ஆன்மாவானது அந்தத் தேகத்திற்றானே மரகதக்கிருமி என்கின்ற புழுதேகத்தில் வருகின்றது. அன்றி, ஓர் எறும்பானது அந்தத் தேகத்திலிருந்தே பிபீலிக பட்சி என்கின்ற தேகத்தில் வருகின்றது. அன்றி ஓர் பாம்பானது அந்தத் தேகத்திலிருந்தே சர்ப்ப பட்சியென்கின்ற வேறொரு தேகத்தில் வருகின்றது.*

TRANSLATION – Again, the soul that was in a plant body comes, in that very body, into the body of a worm called the emerald worm. Again, an ant comes, from that very body, into the body called the ant-bird. And a snake comes, from that very body, into another body called the serpent-bird.

COMMENTARY – The examples matter less than the principle they share: a soul can pass into a new body from the very body it is in, even across what we call species.

105. THE SAME IS TRUE AT DEATH

> *இப்படியே மனிதர் மிருகம் பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவர முதலிய அந்தந்தத் தேகங்களிலிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் அந்தந்தத் தேகத்திலிருந்தே வேறு தேகங்களை யெடுக்கின்றனவானால், அந்தந்தத் தேகங்க ளழியும்போது வேறு தேகங்க ளெடுக்குமென்பது சொல்லவேண்டுவதில்லை.*

TRANSLATION – In this way, if the souls in each kind of body, human, animal, bird, reptile, water creature, plant and the rest, take other bodies from those very bodies, there is no need to say that when those bodies perish they will take other bodies.

COMMENTARY – If souls change bodies while living, they change bodies at death. Humans, animals, birds, reptiles, water creatures and plants share this one soul-life; that is why Jeevakarunyam reaches every one of them.

106. WHY THE FORMER LIFE IS FORGOTTEN

> *சிலர் 'முன்தேகம் உண்டென்பது உண்மையானால், அந்தத் தேகத்தில் நீ யார்? உன் சரிதமெது? சொல்' என்கின்றார்களே; அவர் கேள்விக்கு உத்தரம் என்னென்றறிய வேண்டில்:- எழுபது வயதுள்ள ஒருவனைப் பார்த்து 'உனக்கு ஐந்து வயதில் உன்சரித்திரம் என்ன' வென்று கேட்டபோது, 'நேற்றைப் பொழுதில் நடந்த என் சரித்திரம் இன்றைப் பொழுதில் அவஸ்தையால் சொல்லத் தெரியாது விழிப்பே னென்றால், என் ஐந்து வயதின் சரித்திரத்தை எப்படிச் சொல்ல மாட்டுவேன்? நீ எப்படிக் கேட்கக்கூடும்?' என்கின்றான். ஒரு பிறப்பில் நடந்த அவனது சரித்திரங்களையே அவஸ்தை பேதங்களால் அறிந்து சொல்ல மாட்டாமல் திகைப்புண்டாவ தென்றால், முன் தேகத்தில் நடந்த சரித்திரங்களை அநேக அவஸ்தையில் திகைக்கின்ற நாம் எப்படியறிந்து சொல்லக் கூடும் என்பதே உத்தரம் என்றறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Some say, "If it is true that there was a former body, who were you in that body? What is your story? Tell us." If one asks what the answer to their question is: when a man of seventy is asked, "What was your story when you were five years old?", he says, "When even my story of yesterday I cannot tell today, but stand blinking, bewildered by the change of state, how could I tell the story of my fifth year? How can you ask it?" If a man is so bewildered that he cannot know and tell even the story of his one birth, because of the changes of state, then how can we, bewildered through so many states, know and tell the story of what happened in a former body? One must know that this is the answer.

COMMENTARY – Not remembering a former life proves nothing. A man of seventy cannot tell what he did at five, and is sometimes confused about yesterday. Since its last body the soul has passed through far more changes of state (avasthai: the states of consciousness, such as waking, dream and deep sleep).

Editor's note: The Chennai Sanmarga Sangam edition ends here. What follows is found only in A. Balakrishna Pillai's edition.

107. DEEDS FOLLOW THE DOER

> *சீவர்கள் முன்தேகத்திலே செய்த புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் இந்தத் தேகத்திலும் வரும் என்பது எப்படி என்று அறிய வேண்டில்:- ஒரு சமுசாரி முன் குடித்தனஞ் செய்திருந்த வீட்டில் துன்மார்க்கர்களை வருவித்து அவர்களோடு கூடிப்பழகியிருந்தானானால், அந்தச் சமுசாரி அந்த வீட்டை விட்டு வேறொரு வீட்டுக்குக் குடிவந்த காலத்திலும் அந்தத் துன்மார்க்கர்கள் அந்த வீட்டிலும் வந்து அவனுடன் பழக்கஞ் செய்வார்கள். அதுபோல, ஒரு சீவன் முன் குடியிருந்த தேகத்தில் பாவ கர்மங்களை விரும்பிச் செய்திருந்தானானால், அந்தச் சீவன் வேறொரு தேகத்தில் வந்தபோது அந்தப் பாவ கர்மங்கள் அந்தத் தேகத்திலும் வந்து அந்தச் சீவனைச்*

> *சேருமென்றும் புண்ணிய கர்மங்களும் இப்படியே என்றும் அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks how the meritorious and sinful karma that living beings did in a former body comes into this body too: if a householder, in the house where he lived before, brought in men of the evil path and kept company with them, then even when he leaves that house and comes to live in another house, those men of the evil path will come to that house too and keep company with him. In the same way, one must know that if a living being, in the body it dwelt in before, willingly did sinful deeds, then when that being comes into another body, those sinful deeds will come into that body too and join that being; and that meritorious deeds do the same.

COMMENTARY – Deeds follow the doer. A man who kept bad company in one house finds it at the door of the next; a soul that loved sinful deeds in one body meets them again in the next. Part 3 says plainly what Part 1 left unsaid: merit follows the soul the same way.

108. FEEDING THE SUFFERER PLEASES GOD

> *முன்பிறப்பில் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தை விட்டுத் துன்மார்க்கத்தில் நடந்த சீவர்களை இந்தப் பிறப்பில் பசி தாகம் முதலியனவற்றால் துக்கப்படச் செய்வது கடவுள் அருளாக்கினை நியதி என்றால், அந்தச் சீவர்கள் விஷயத்தில் தயவு வைத்து ஆகாரம் முதலியவை கொடுத்து அவர்கள் துக்கத்தை மாற்றுவது கடவுள் அருளாக்கினைக்கு விரோதமாகாதோ என்கின்ற சிறிய கேள்விக்கு உத்தரம் எது என்று அறிய வேண்டில்:- அரசன் தன் கட்டளைக்கு முழுதும் விரோதித்துக் கால்களுக்கு விலங்கிடப்பட்டுச் சிறைச்சாலையி லிருக்கின்ற பெரிய குற்றவாளிகளுக்கும் தன் சேவகர்களைக் கொண்டு ஆகாரங் கொடுப்பிக்கின்றான். அதுபோல், கடவுள் தம் கட்டளைக்கு முழுதும் விரோதித்துப் பலவகையால்*

பந்தம் செய்யப்பட்டு நரகத்தில் இருக்கிற பாவிகளுக்கும் தம் பரிவார தேவர்களைக் கொண்டு ஆகாரங் கொடுப்பிக்கின்றார். அரசன் தன் கட்டளைப்படி நடவாமல் வேறுபட்ட சாதாரணக் குற்றவாளிகளைத் தன்னால் அவர்கள் பெறத்தக்க லாபத்தைப் பெறவொட்டாமல் உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கி, அவர்களுக்கு நல்லறிவு வருகிற நிமித்தம் அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்கு வெளிப்படுத்துகின்றான். அவர்கள் உத்தியோகம் இழந்தபடியால், சுகபோஜனம் முதலிய போகங்களையும் இழந்து ஊர்ப்புறங்களில் போய் ஆகாரம் முதலியவை குறித்து அலைந்து வருந்துகின்றார்கள். அப்போது, தயவுள்ளவர்கள் கண்டு ஆகாரம் முதலியவை கொடுக்கின்றார்கள். அதை அரசன் கண்ட காலத்திலும் கேட்டகாலத்திலும் ஆகாரம் கொடுத்தவர்களைத் தயவுள்ள நல்ல சமுசாரி என்று சந்தோஷித்து மேலான நிலையில் வைத்து உபசரிக்கின்றா னல்லது கோபிக்கவில்லை. அதுபோல, கடவுள் தம் கட்டளைப்படி நடவாத சாதாரண குற்றமுடைய சீவர்களைத் தமது சக்தியால் அவர்கள் பெறத்தக்க இன்பங்களைப் பெற வொட்டாமல் தாம் கொடுத்த சௌக்கிய புவன போகங்களை விடுவித்து, அந்தச் சீவர்களுக்கு நல்லறிவு வருவிக்கும் நிமித்தம் அந்தத் தேகத்தினின்றும் நீக்கி வேறொரு தேகத்தில் விடுகின்றார். அந்தச் சீவர்கள் சௌக்கிய புவன போகங்களை இழந்தபடியால், சௌக்கிய போஜனம் முதலியவற்றையும் இழந்து வேறு வேறு இடங்களில் ஆகாரம் முதலியவை இல்லாமல் வருந்துகின்றபோது, தயவுள்ளவர்கள் அந்த வருத்தத்தைக் கண்டு ஆகாரம் முதலியவை கொடுக்கின்றார்கள். அப்படிக் கொடுக்கின்றவர்களை நல்ல தயவுள்ளவர்கள், மேன்மேலும் சுகத்தை அடையக் கடவர்கள் என்று சந்தோஷித்து மேல்நிலையில் வைத்து உபசரிப்பாரல்லது கோபிக்க மாட்டார். ஆதலால், கடவுள் அருளாக்கினைக்குச் சீவர்களிடத்தில் சீவர்கள் தயவு வைத்து உபசரிப்பதே சம்மதமென்று உண்மையறிந்து சொல்லுவதே உத்தரமென்று அறியவேண்டும்.

TRANSLATION – If it is the law of God's decree of Grace that living beings who abandoned the discipline of Jeevakarunyam in their former birth and walked the evil

path are made to suffer in this birth through hunger, thirst and the like, would it not go against God's decree of Grace to show those beings kindness, give them food and other needs, and relieve their suffering? If one asks the answer to this small question: a king has food given, through his servants, even to the great criminals who have wholly defied his command and sit in prison with fetters on their feet. In the same way, God has food given, through His attendant celestials, even to the sinners who have wholly defied His command and lie in hell, bound in many ways. When ordinary offenders stray from a king's command, he keeps them from the gain they would have had from him, removes them from office, and sends them out of that place to another, so that good sense may come to them. Having lost their office, they lose also their comforts, good meals and the rest, and they wander about the outskirts of towns, suffering for want of food and other needs. Then the kind see them and give them food and other needs. When the king sees or hears of it, he is pleased with those who gave the food, calling them kind and good householders, and he raises them to a higher place and honors them; he is not angry. In the same way, when living beings with ordinary offenses do not walk by His command, God, by His power, keeps them from the joys they could have had, takes from them the comfortable enjoyments of the world He had given, and, so that good sense may come to those beings, removes them from that body and places them in another body. Having lost the comfortable enjoyments of the world, those beings lose also their comfortable meals and the rest, and suffer in place after place without food and other needs; and when the kind see that suffering and give them food and other needs, God is pleased with those who give, saying, "These are truly kind; may they attain ever greater happiness," and He raises them to a higher state and honors them; He will not be angry. Therefore one must know that the answer is to know the truth and say it: what is agreeable

to God's decree of Grace is that living beings show kindness to living beings and care for them.

COMMENTARY – If suffering is God's decree, does feeding the sufferer oppose God? No. A king feeds even the chained criminals in his prison and honors those who feed the offenders he has exiled; God feeds even the sinners in hell through His attendants and raises up those who feed the beings He has placed in hardship.
The hardship is meant to bring good sense, never starvation, and relieving it is what God's decree of Grace approves. "It is their karma" is never a reason to withhold food.

109. NO ORDER WITHOUT JEEVAKARUNYAM

> இந்தச் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தால் இகலோக ஒழுக்கம் விளங்குகின்றது. இல்லையாகில், இகலோக ஒழுக்கம் எவ்வளவும் விளங்க மாட்டாது. சீவகாருணியம் இல்லாதபோது அறிவும் அன்பும் தோன்றா. அவை தோன்றாதபோது கண்ணோட்டமும் ஒருமையும் உபகாரமும் விளங்கா. அவை விளங்காதபோது வலிய சீவர்களால் எளிய சீவர்கள் ஒழுக்கம் பொறாமை முதலானவையால் தடைப்பட்டு அழிந்துபோம். பின்பு வலிய சீவர்கள் ஒழுக்கங்களும், மதத்தினால் தாமச ஒழுக்கங்களாகி மாறுபட்டு அழிந்து போகும். சீவகாருணிய ஒழுக்கம் சிறிதும் இல்லாத புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் வழங்குகின்ற காட்டில் இகலோக ஒழுக்கம் வழங்கவே இல்லை. சீவகாருணியம் இல்லாத மனிதர்கள் வழங்குமிடத்திலும் இகலோக ஒழுக்கமும் வழங்கவே மாட்டாதென்று அறியவேண்டும். பரலோக ஒழுக்கமும் சீவகாருணியத்தால் வழங்குகின்றது. அது இல்லையாயின் பரலோக ஒழுக்கமும் வழங்க மாட்டாது. சீவகாருணியம் இல்லாதபோது அருள் விளக்கம் தோன்றாது. அது தோன்றாதபோது கடவுள்நிலை கைகூடாது. அது கூடாதபோது முத்தியின்பம் ஒருவரும்

> *அடையவே மாட்டார்கள். அடையாத பட்சத்தில் பரலோக ஒழுக்கம் வழங்கவே மாட்டா தென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Through this discipline of Jeevakarunyam the order of this world flourishes. Without it, the order of this world cannot flourish in the least. When Jeevakarunyam is absent, knowledge and love do not appear; when they do not appear, kindly regard, unity and helpfulness do not shine; when these do not shine, the conduct of the weak is blocked by the strong, through envy and the like, and perishes. Then the conduct of the strong, too, turns through arrogance into tamasic conduct, goes astray and perishes. In a forest where tigers, lions and other beasts with not the least discipline of Jeevakarunyam roam, the order of this world does not go on at all. One must know that where people without Jeevakarunyam move about, the order of this world will not go on either. The order of the world beyond also goes on through Jeevakarunyam. Without it, the order of the world beyond cannot go on either. When Jeevakarunyam is absent, the light of Grace does not appear; when it does not appear, the state of God is not reached; when that is not reached, no one at all will attain the bliss of liberation; and if it is not attained, one must know that the order of the world beyond cannot go on at all.

COMMENTARY – Without Jeevakarunyam no order holds, in this world or the next. Here, knowledge and love fail, then kindly regard, unity and helpfulness; the strong crush the weak and are then undone by their own arrogance, as in a forest of tigers and lions. Beyond, the light of Grace never appears, God is not reached, and no one attains liberation.

110. WHERE COMPASSION IS SCARCE

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கம் மிகவும் வழங்காமையால் துஷ்டப் பிறவிகளே பெருகித் தீய ஒழுக்கங்களே மிகவும்*

> *வழங்குகின்றன. முன்தேகத்தில் சீவகாருணியம் இல்லாத பாவ சீவர்கள் எல்லாம் அவரவர் பாவச் செய்கைக்குத் தக்கபடி, சிலர் நரகவாசிகளாகவும், சிலர் சமுத்திரவாசிகளாகவும், சிலர் ஆரண்யவாசிகளாகவும், சிலர் புலி, கரடி, சிங்கம், யாளி, யானை, கடமை, கடா, பன்றி, நாய், பூனை முதலிய துஷ்ட மிருகங்களாகவும், சிலர் காக்கை கழுகு முதலிய பட்சி சண்டாளங்களாகவும், சிலர் பாம்பு தேள் முதலிய துர்ச்செந்துக்களாகவும், சிலர் முதலை சுறா முதலிய கடின செந்துக்களாகவும், சிலர் எட்டி கள்ளி முதலிய அசுத்த தாவரங்களாகவும் பிறந்திருக்கின்றார்கள். ஆகலால், தீய ஒழுக்கங்களே மிகவும் வழங்குகின்றன வென்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – Because the discipline of Jeevakarunyam is so little practiced, vicious births multiply and evil conduct greatly prevails. All the sinful beings who had no Jeevakarunyam in their former bodies have been born, each according to their sinful deeds: some as dwellers in hell, some as dwellers in the sea, some as dwellers in the forest; some as vicious beasts, tigers, bears, lions, yalis, elephants, sambar deer, he-buffaloes, pigs, dogs, cats and the like; some as the vilest of birds, crows, vultures and the like; some as noxious creatures, snakes, scorpions and the like; some as savage creatures, crocodiles, sharks and the like; some as impure plants, the strychnine tree, the spurge and the like. Therefore one must know that evil conduct greatly prevails.

COMMENTARY – Where compassion is scarce, cruel births multiply and cruelty spreads. Beings without Jeevakarunyam are reborn, according to their deeds, as predators, poisonous creatures and poisonous plants. The harshness of the world is the fruit of compassion withheld.

111. MEANS TO GRACE AND PORTION OF GRACE

> *சீவகாருணியம் கடவுள் அருளைப் பெறுவதற்கு முக்கிய சாதனமாவதுமன்றி அந்த அருளின் ஏகதேசவிளக்கம் என்றும், சீவகாருணியம் ஆன்மாக்களின் இயற்கைவிளக்கம் ஆகலால் அந்த இயற்கை விளக்கம் இல்லாத சீவர்களுக்குக் கடவுள்விளக்கம் அகத்திலும் புறத்திலும் வெளிப்படவே மாட்டாதென்றும் அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – One must know that Jeevakarunyam is not only the chief means of obtaining the Grace of God but is also a portion of the light of that Grace; and that, since Jeevakarunyam is the natural light of souls, the light of God will never come forth, within or without, for living beings who lack that natural light.

COMMENTARY – Jeevakarunyam is both the road and a piece of the destination: the chief means to Grace and already a portion of Grace's light. Where that natural light of the soul is absent, the light of God does not appear, within or without.

112. THE AIM OF JEEVAKARUNYAM

> *சீவகாருணியத்திற்கு லட்சியம் எது என்று அறியவேண்டில்:- ஆன்மாக்கள் எல்லாம் இயற்கை உண்மை ஏகதேசங்களாயும் இயற்கை விளக்கமாகிய அருள் அறிவுக்கறிவாய் விளங்குதற்கு ஒற்றுமை உரிமை இடங்களாயும் இருக்கின்றன என்றும் அந்த ஆன்மாக்கள் சீவர்களாகி அதிகரிப்பதற்குப் பூதகாரியதேகங்களே உரிமையாகி இருக்கின்றன என்றும், அந்தத் தேகங்களில் ஆன்மாக்கள் சீவர்களாகி அதிகரியாவிடில் ஆன்மவிளக்கம் மறைபடும் என்றும், அது மறையில் அருள் விளக்கம் வெளிப்படாதென்றும், வெளிப்படாதபோது மூடம் உண்டாகும் என்றும், அதுவே ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாகும் என்றும் அது பற்றி அவசியம் பூதகாரியதேகம் வேண்டுமென்றும், பூதகாரிய தேகங்களுக்கு மாயை*

முதற்காரண மாதலால், அந்த மாயையின் விகற்ப ஜாலங்களாகிய பசி, கொலை, தாகம், பிணி, ஆபத்து, பயம், இன்மை, இச்சை என்பவைகளால் அந்தத் தேகங்களுக்கு அடிக்கடி அபாயங்கள் நேரிடும் என்றும், அப்படி அபாயங்கள் நேரிடாமல் கரணேந்திரிய சகாயங்களைப் பெற்ற தம் அறிவைக்கொண்டு சர்வ ஜாக்கிரதையோடு முயற்சி செய்து தடுத்துக் கொள்வதற்குத் தக்க சுதந்தரம் சீவர்களுக்கு அருளால் கொடுக்கப்பட்டதென்றும், அந்தச் சுதந்தரத்தைக் கொண்டு சீவர்கள் எல்லாம் தேகங்களிலிருந்து அபாயங்களை நீக்கி ஆன்மலாபத்தைப் பெறுவதற்கு முயற்சி செய்யக் கடவார்கள் என்றும், மேற்குறித்த பசி கொலை தாகம் பிணி ஆபத்து பயம் இன்மை இச்சை என்பவைகளால் வரும் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளத் தக்க சுதந்தரமில்லாமல் வருந்துகின்ற சீவர்கள் விஷயத்தில் அவை நிவர்த்தி செய்யத்தக்க சுதந்தரமுள்ள சீவர்கள் காருண்யத்தால் நிவர்த்தி செய்விக்க வேண்டும் என்றும், அப்படி நிவர்த்தி செய்விப்பதில் பசியினாலும் கொலையினாலும் வருந் துன்பங்களை நிவர்த்தி செய்விப்பது தலைமையான காருண்யம் என்றும், அது தவிர மற்றவைகளால் வருந் துன்பங்களை மாற்றுவது அபர சீவகாருணியம் என்றும், அது இவ்வுலக இன்பத்தை மாத்திரம் சிறிது உண்டு பண்ணுமென்றும், பசியினால் வருந் துன்பத்தையும் கொலையினால் வருந் துன்பத்தையும் நிவர்த்தி செய்விப்பது பரசீவகாருணியம் என்றும், அது இவ்வுலகஇன்பம் எல்லாவற்றையும் அளவிறந்த சித்தி இன்பங்களையும் எக்காலத்தும் அழியாத முத்தியின்பத்தையும் அருளால் அடைவிக்கும் என்றும், அன்னிய சீவர்களுக்கு நேரிடுகிற மேற்குறித்த அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்விப்பதற்குத் தக்க சுதந்தரமும் அறிவும் இருந்தும் அவ்வாறு செய்யாமல் வஞ்சித்தவர்களுக்கு இவ்வுலக இன்பம் அவ்வுலக இன்பத்தோடு மோட்ச இன்பத்தை அனுபவிக்கச் சுதந்தரத்தை அடையப்படுவதில்லை என்றும், தற்காலத்தில் அனுபவிக்கின்ற புவன போக சுதந்தரங்களையும் இழந்துவிடுவார்கள் என்றும் கடவுளருளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால் அபாயங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளத் தக்க அறிவும் சுதந்தரமும் இல்லாத சீவர்கள் விஷயத்தில் அவைகளை நிவர்த்தி செய்விக்கத் தக்க அறிவும்

> *சுதந்தரமும் உள்ளவர்கள் வஞ்சியாமல் நிவர்த்தி செய்விப்பதே சீவகாருணியத்திற்கு லக்ஷியம் என்று அறியவேண்டும்.*

TRANSLATION – If one asks what the aim of Jeevakarunyam is: it has been ordained by the Grace of God that all souls are portions of the natural truth, and places of unity and kinship where Grace, the natural light, may shine as the Knowledge within knowledge; that bodies made of the elements are the rightful means by which those souls become living beings and grow; that if souls do not become living beings and grow in those bodies, the light of the soul will be veiled; that if it is veiled, the light of Grace will not come forth; that when it does not come forth, dullness arises; that this dullness itself is the bondage of souls; that for this reason a body made of the elements is necessary; that since māyā is the material cause of bodies made of the elements, dangers will often befall those bodies through hunger, murder, thirst, disease, misfortune, fear, destitution and desire, the shifting illusions of that māyā; that living beings have been given by Grace the freedom fit to ward off such dangers, striving with all vigilance by their own knowledge, which has the help of the faculties and senses, so that those dangers do not befall them; that with this freedom all living beings ought to strive to remove dangers from their bodies and gain the soul's true gain; that for living beings who suffer without the freedom to remove the dangers that come through hunger, murder, thirst, disease, misfortune, fear, destitution and desire, named above, the living beings who have the freedom to remove them must remove them out of compassion; that in so removing them, to remove the sufferings that come through hunger and through murder is the chief compassion; that to relieve the sufferings that come through the others is the lower Jeevakarunyam, and that it produces only a little of the happiness of this world; that to remove the suffering that comes through hunger and the suffering that comes

through murder is the higher Jeevakarunyam, and that by Grace it brings all the happiness of this world, the boundless bliss of the siddhis, and the bliss of liberation that never perishes at any time; that those who have the freedom and the knowledge to remove the dangers named above when they befall other living beings, yet do not do so but deceitfully hold back, do not attain the freedom to enjoy the happiness of this world, the happiness of the other world, and with them the bliss of final release; and that they will lose even the freedoms of worldly enjoyment they now enjoy. Since this has been so ordained, one must know that the aim of Jeevakarunyam is this: that for living beings who lack the knowledge and freedom to remove dangers, those who have the knowledge and freedom to remove them should remove them, without deceit.

COMMENTARY – The soul needs a body in order to grow out of dullness, which is its bondage; bodies, being made from māyā, lie open to hunger, murder and the other dangers; Grace gives every being the freedom to guard itself. Beings who cannot guard themselves are entrusted to those who can.

Relieving hunger and preventing murder is the higher Jeevakarunyam (para), which by Grace brings all the happiness of this world, the bliss of the siddhis (spiritual powers) and the imperishable bliss of liberation; relieving the other sufferings is the lower (apara), which brings a little worldly happiness. Whoever can help and deceitfully holds back loses both the bliss to come and the freedoms already enjoyed.

113. WHY RELIEVING HUNGER AND MURDER IS THE FOREMOST COMPASSION

> *பசி, கொலை, தாகம், பிணி, ஆபத்து, பயம், இன்மை, இச்சை என்பவைகளால் வரும் அபாயத்தை நிவர்த்தி செய்விப்பது சீவகாருணியத்திற்கு லக்ஷியமாக இருக்கவும். இவ்விடத்துப் பசியினாலும் கொலையினாலும் வரும் அபாயங்களை மாத்திரம் நிவர்த்தி செய்விப்பது தலைப்படு காருணியம் என்று குறித்தது ஏன் என்று அறியவேண்டில்:-*

TRANSLATION – While the aim of Jeevakarunyam is to remove the dangers that come through hunger, murder, thirst, disease, misfortune, fear, destitution and desire, if one asks why it was stated here that removing only the dangers that come through hunger and through murder is the foremost compassion:

COMMENTARY – Of eight dangers, why are two singled out? The answer follows.

114. THE HIGHER AND THE LOWER JEEVAKARUNYAM

> *சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தில் பரசீவகாருணிய மென்றும் அபரசீவகாருணியம் என்றும் இருவகையாம். அவற்றில் பசிநீக்கலும் கொலைநீக்கலும் பரசீவகாருணியம். மற்றவை அபரசீவகாருணியம். ஆகலில், பரசீவகாருணியம் விசேஷமாகக் குறிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும். அன்றியும், பசியினால் வருந்துகின்ற சீவர்களுக்குப் பசியை நிவர்த்தி செய்விக்கின்ற தயவுடையவர்கள் தாகம் நீங்குவதற்குத் தண்ணீர் கொடாமலிரார்கள். தண்ணீர் கொடுப்பது பிரயாசமுமல்ல. தண்ணீர் ஏரி, குளம், கால்வாய் முதலிய இடங்களிலும் இருக்கின்றது.............*

> *திருச்சிற்றம்பலம் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் மூன்றாவது பிரிவு முற்றிற்று சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முதற் சாதனமாகிய ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் முற்றிற்று*

TRANSLATION – There are two kinds within the discipline of Jeevakarunyam: the higher Jeevakarunyam and the lower Jeevakarunyam. Of these, relieving hunger and preventing murder are the higher Jeevakarunyam; the rest are the lower Jeevakarunyam. Therefore one must know that the higher Jeevakarunyam was singled out. Moreover, those kind enough to remove the hunger of living beings suffering from hunger will not fail to give water to remove their thirst. Giving water is no great labor. Water is there in lakes, ponds, canals and such places…
Thiru Chitrambalam. Here ends Part Three of Jeeva Karunya Ozhukkam. Here ends Jeeva Karunya Ozhukkam, the first means of Suddha Sanmarkkam.

COMMENTARY – Relieving hunger and preventing murder is the higher Jeevakarunyam; the other reliefs follow from it, since whoever feeds the hungry will not refuse them water, and water is easy to find. Part 1 carries this argument to its end, through thirst, disease, desire, destitution and fear. The text breaks off here, mid-argument, in every edition.

GLOSSARY

the accomplished wise *(சாத்திய ஞானிகள்*, *cāttiya ñāṉikaḷ)*: The wise in whom the practice has reached completion; the liberated.

āgāmiya karma *(ஆகாமியம்*, *ākāmiyam)*: The karma being made now; āgāmiya food is earned by present effort.

aim *(லட்சியம்*, *laṭciyam)*: The aim of Jeevakarunyam: those who are able must relieve those who are not, without deceit.

attainments, the siddhis *(சித்திகள்*, *cittikaḷ)*: Powers or fulfilments gained through enjoyment, action, yoga or wisdom.

the bliss of satisfaction *(திருப்தியின்பம்*, *tiruptiyiṉpam)*: The bliss of a hungry being fed; Vallalar calls it the bliss of liberation itself.

a body made of the elements *(பூதகாரிய தேகம்*, *pūtakāriya tēkam)*: The physical body, which the soul needs in order to grow.

the Body of Wisdom *(ஞான தேகம்*, *ñāṉa tēkam)*: A body that does not even appear to the eye, yet shines like space.

bondage *(பந்தம்*, *pantam)*: The soul's bound state, in which it takes body after body.

the bound soul *(பசு*, *pacu)*: The soul held by the three impurities, its knowledge lost.

the cataract of ignorance *(அஞ்ஞான காசம்*, *aññāṉa kācam)*: The film of ignorance that dulls the soul's eye.

the decree of Grace *(அருளாக்கினை*, *aruḷ ākkiṉai)*: God's ordinance by which beings meet the fruit of their deeds,

always for their correction; it never forbids the relief of suffering.

destiny (ஊழ்*, *ūḻ): The order by which the fruits of past deeds reach a being.

destitution (இன்மை*, *iṉmai): Lacking, by one's own power, the means of life such as learning and wealth.

dharma (தருமம்*, *tarumam): A righteous work of service; here, the relief of hunger.

the discipline of Jeevakarunyam (*சீவகாருணிய ஒழுக்கம்*, *cīvakāruṇiya oḻukkam*): Compassion for all living beings lived as a steady rule of life and as the worship of God.

the divine faculty / the faculty of the living being (*கடவுள் கரணம் / சீவ கரணம்*, *kaṭavuḷ karaṇam / cīva karaṇam*): The inner faculty in which God's light is known / the ordinary faculty of a living being.

the eternal body of Grace (அருட்டேகம்*, *aruṭṭēkam): The body that, once gained, ends the soul's passing from body to body.

the eternally liberated (*நித்திய முத்தர்*, *nittiya muttar*): Those who have entered liberation and live in it forever.

the evil path (*துன்மார்க்கம்*, *tuṉmārkkam*): Life without Jeevakarunyam.

the faculties and senses (*கரணேந்திரியங்கள்*, *karaṇēntiriyaṅkaḷ*): The inner faculties (mind and the rest) and the senses (eye and the rest): insentient instruments of the soul.

the five functions (*பஞ்சகிருத்தியங்கள்*, *pañcakiruttiyaṅkaḷ*): Creating, preserving, destroying, veiling and bestowing Grace.

the five Lords of these functions *(பஞ்சகர்த்தாக்கள்*, *pañcakarttākkaḷ)*: The five divine agents who carry out the five functions.

the fixed order *(நியதி*, *niyati)*: The tattva that limits and orders a being's lot.

freedom *(சுதந்தரம்*, *cutantaram)*: The power to act; the duty to relieve suffering follows it.

the gain of supreme bliss *(பேரின்ப லாபம்*, *pēriṉpa lāpam)*: To shine as all things; the goal of the human birth.

the glow of life / the glow of God *(சீவகளை / கடவுள்களை*, *cīvakaḷai / kaṭavuḷkaḷai)*: The life and the divine light that return to a hungry face when it is fed.

Grace *(அருள்*, *aruḷ)*: God's compassion and God's natural light; the one means to all three kinds of bliss.

hard-heartedness / hard of understanding *(கடின சித்தம் / கடின அறிவு*, *kaṭiṉa cittam / kaṭiṉa aṟivu)*: The state in which the soul's eye is clouded, kinship is not felt, and compassion does not arise.

higher bliss / lower bliss *(பர இன்பம் / அபர இன்பம்*, *para iṉpam / apara iṉpam)*: The joy of relieving hunger, which holds the bliss of liberation / the joy of relieving lesser wants such as clothing, land or money.

higher / lower Jeevakarunyam *(பரசீவகாருணியம் / அபரசீவகாருணியம்*, *para cīvakāruṇiyam / apara cīvakāruṇiyam)*: Relieving hunger and preventing murder / relieving the other sufferings (thirst, disease, fear and the rest).

the house of liberation *(வீடு / மேல்வீடு*, *vīṭu / mēlvīṭu)*: Vīṭu means both "house" and "liberation"; Jeevakarunyam is its key.

householder *(சமுசாரி*, *camucāri)*: One living in family life; through Jeevakarunyam, fully fit for Grace.

impurity *(மலம் / மல வாசனை*, *malam / mala vācaṉai)*: The soul's beginningless darkness, and its latent tendency.

inert *(சடம்*, *caṭam)*: Without life or consciousness; said of the faculties and of seeds.

the instruments and faculties *(கருவி கரணங்கள்*, *karuvi karaṇaṅkaḷ)*: The organs and faculties of the body, outer and inner.

Jeevakarunyam *(சீவகாருணியம் / ஜீவகாருண்யம்*, *jīvakāruṇyam)*: Compassion for all living beings, above all relieving hunger and preventing murder; the foundation of Suddha Sanmarkkam and the one way to God's Grace.

karma *(கர்மம் / கன்மம்*, *karmam / kaṉmam)*: Deeds and their fruit, which decide the next body.

kindly regard *(கண்ணோட்டம்*, *kaṇṇōṭṭam)*: Gracious regard for others; it fails when knowledge and love fail.

the kinship of souls / brotherly kinship *(ஆன்ம உரிமை / சகோதர உரிமை*, *āṉma urimai / cakōtara urimai)*: The bond of all living beings as portions of the one natural truth of God / the bond of blood between brothers, its image.

the Knowledge within knowledge *(அறிவுக்கறிவு*, *arivukkarivu)*: God's natural light, present as the knower within all knowing.

latent tendencies *(வாசனை*, *vācaṉai)*: Impressions carried from former bodies into this one.

the liberated *(முத்தர்கள்*, *muttarkaḷ)*: Those who have gained supreme bliss.

the liberated in this life *(சீவன் முத்தர்*, *cīvaṉ muttar)*: Those who have reached fulfilment in the light and bliss of compassion while still embodied.

liberation *(முத்தி / மோட்சம்*, *mutti / mōṭcam)*: Freedom from bondage; its bliss never perishes.

the light of God *(கடவுள் விளக்கம்*, *kaṭavuḷ viḷakkam)*: God's light shining in every living being; veiled by hunger, restored by food.

the Lokayata creed *(லோகாயதம்*, *lōkāyatam)*: The materialist school: the body is the soul, and enjoyment is liberation.

the macrocosm and the microcosm *(அண்ட பிண்டங்கள்*, *aṇṭa piṇṭaṅkaḷ)*: The universes and the bodies of beings.

maya *(மாயை / சுத்தமகாமாயை*, *māyai / cuttamakāmāyai)*: The material cause of bodies and worlds, one of the three impurities / its pure, subtle level, which the liberated pass beyond.

the melting of the soul *(ஆன்ம உருக்கம்*, *āṉma urukkam)*: The soul's melting at another's suffering, seen, heard or foreseen; the inner form of Jeevakarunyam.

merit / sin *(புண்ணியம் / பாவம்*, *puṇṇiyam / pāvam)*: Merit is Jeevakarunyam alone; sin is its absence alone.

misfortune / danger *(ஆபத்து / அபாயம்*, *āpattu / apāyam)*: Misfortune blocks enjoyment; danger is any threat to the body.

murder *(கொலை*, *kolai)*: The taking of the life of any living being, not of humans only.

natural truth / natural light / natural bliss *(இயற்கை உண்மை / விளக்கம் / இன்பம்*, *iyaṟkai uṇmai / viḷakkam / iṉpam)*: God's own form; God's own light, which is Grace; the bliss the soul receives from God.

the oneness of souls *(ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு*, *āṉmanēya orumaippāṭu)*: The oneness of all souls in kinship.

the order of this world / of the world beyond *(இகலோக / பரலோக ஒழுக்கம்*, *ikalōka / paralōka oḻukkam)*: The order of life here and hereafter, which holds only through Jeevakarunyam.

a portion of Grace / the fullness of Grace *(அருளின் ஏகதேசம் / அருட்பூரணம்*, *aruḷiṉ ēkatēcam / aruṭpūraṇam)*: A portion gives the bliss of this life and the next; the fullness gives supreme bliss.

the Power of Grace *(அருட்சத்தி*, *aruṭcatti)*: God's perfect natural light, by which all worlds and beings appear and shine.

the power to do good *(உபகாரசத்தி*, *upakāracatti)*: The power to help others that rises with knowledge and love when Jeevakarunyam shines.

the Pranava Body *(பிரணவ தேகம்*, *piraṇava tēkam)*: A body that can be seen but not touched, like space.

prārabdha karma *(பிராரத்தம்*, *pirārattam)*: The karma now being lived out; prārabdha food must be eaten to work it off.

the Pure Body *(சுத்த தேகம்*, *cutta tēkam)*: A golden body of pure elements, beyond harm by the elements.

purusha tattva / prakriti tattva (*புருட தத்துவம் / பிரகிருதி தத்துவம்*, *puruṭa tattuvam / pirakiruti tattuvam*): The principle of the individual self / the principle of primal nature.

reasoning (*யுக்தி*, *yukti*): Argument from reason, alongside proof and experience.

the Samarasa Veda (*சமரச வேதம்*, *camaraca vētam*): "The Veda of harmony": the fuller exposition of the teaching to which Part 1 points.

Sanmarkkam (*சன்மார்க்கம்*, *caṉmārkkam*): The true path; here, the discipline of Jeevakarunyam itself.

sattvic food (*சத்துவ ஆகாரம்*, *cattuva ākāram*): Pure food that involves no murder: plant food.

the six ends (*ஆறந்தங்கள்*, *āṟantaṅkaḷ*): Vedanta, Siddhanta, Kalanta, Bodhanta, Nadanta and Yoganta.

the soul's true gain (*ஆன்ம லாபம்*, *āṉma lāpam*): The great life of God's natural bliss, lived without hindrance; the purpose of human birth.

the strychnine tree / the spurge (*எட்டி / கள்ளி*, *eṭṭi / kaḷḷi*): Bitter or poisonous plants named as births of the hard-hearted.

supreme bliss (*பேரின்பம்*, *pēriṉpam*): God's perfect natural bliss, enjoyed without limit of time, place, manner or measure; reached only by the fullness of Grace.

tamasic / sattvic (*தாமசம் / சத்துவம்*, *tāmacam / cattuvam*): Of the quality of darkness and dullness / of clarity and purity.

tattva (*தத்துவம்*, *tattuvam*): One of the inert principles of which body, mind and world are built; they do not feel.

this life / the life hereafter (*இம்மை / மறுமை*, *immai / maṟumai*): The present birth / a higher birth to come, both still embodied.

the three impurities (*மும்மலங்கள்*, *mummalaṅkaḷ*): Egoity (āṇavam), maya (māyai) and karma (kaṉmam), which bind the soul.

the wise (jñānis) / Siddhas / yogis (*ஞானிகள் / சித்தர்கள் / யோகிகள்*, *ñāṉikaḷ / cittarkaḷ / yōkikaḷ*): Knowers of the Real / perfected ones with powers / practitioners of yoga.

the worship of God (*கடவுள் வழிபாடு*, *kaṭavuḷ vaḻipāṭu*): The bliss of God made full in experience through the melting of the soul.

yali (*யாளி*, *yāḷi*): A mythical lion-like beast of Tamil temple art.

ABOUT SANMARKKAM LIFE

Sanmarkkam Life is a nonprofit born to bring the teachings of Ramalinga Adigal, lovingly known as Vallalar, to every corner of the world.

We believe his wisdom should be available to every fellow human being without any barrier whatsoever.

WHAT WE DO:

- Offer Translations and commentaries of his works of *Thiru Arutpa* and *Urainaidai*, plus our other publications.
- Feed plant-based food to the needy
- Offer Sanmarkkam based items on our Emporium. Free and donation based.
- Educational social media content and articles
- Discourses, seminars and workshops
- Offer tools like KarunAI to make the wisdom more accessible

We are a living community of souls united by *Anma neya orumaipadu* (the unity of souls) and *Jeevakarunyam* (active

compassion toward all life) Those are the foundation principles that Vallalar placed beneath all genuine spiritual life.

We have country representatives active across the globe, offering seminars, free meals, and local community presence.

Everything we offer is given freely to everyone, regardless of anything. With no barriers and no discrimination.

WHY OUR WORK MATTERS

We live in a world overwhelmed by problems:

- Wars
- Poverty
- Aging
- Disease
- Death
- Animal suffering
- Environmental destruction
- Inequality and injustice
- And many more

In front of all of these, where should we even begin?

The teachings of Suddha Sanmarkkam offer a simple answer: At the very root, the cause of those is the absence of this soul unity and active compassion to all life.

But when those two core values flourish, everything changes for the better. Those who practice this heal themselves and their surroundings on all levels.

A NEW EARTH

When we feel we are all part of one single family, the divisions that cause so much pain simply melt away:

- **Wars will end:** War is only possible when we believe "us" are more important than "them." When we feel Oneness, there is no "them." Harming another country would feel like hurting our own family. Borders and nations will become past memories as we unite as one humanity.

- **Hunger will vanish:** In a world filled with compassion, it would be unthinkable to let someone starve. Food and clean water would be seen as a basic right for every living being, human and animal, and shared freely with joy.

- **Poverty and inequality will Disappear:** Greed comes from the fear of not having enough and the primordial dark desire coming from the Ego. But in a world of Oneness, we feel secure in our connection. The joy of giving replaces the fear of lacking. Wealth and resources will naturally flow to where they are needed, ensuring everyone has a dignified and comfortable life.

- **Divisive religions and caste fades:** The ignorance from sectarianism and superstition from religious organizations disappear.

- **Animal Suffering Will Cease:** We will finally see animals not as objects to be used, but as soul brothers and sisters in our great family. Factory farms and slaughterhouses will disappear, replaced by sanctuaries and a deep respect for all creatures. Animals will be seen as Souls and the humans compassionate job will be to help them to acquire a human body so that they can attain Liberation.

- **A Planet Healed and Restored:** When we see the Earth as our own living body, we will naturally become its loving caretakers.

- **Global Warming Will Subside:** The planet's fever or global warming is a direct result of treating it poorly and disrespectfully. When we feel our Oneness with nature, we will stop poisoning our rivers and skies. We will stop the animal agriculture greatly contributing to global warming. We will work in harmony with the Earth, and its natural balance will be restored.
- **The Environment Will Flourish:** Deforestation and pollution come from a mindset of taking without giving back. A compassionate humanity will act as gardeners of the planet, planting trees, cleaning our oceans, and preserving the beautiful biodiversity of life.

A NEW HUMANITY

As the world around us heals, our own bodies and minds will also transform:

- **Sickness will fade:** Many of our illnesses are caused by stress, unhealthy food, and inner conflict. In a peaceful world with pure food, a balanced lifestyle, these causes will be removed. A heart full of compassion is the greatest medicine, bringing harmony to the body and mind.
- **The pain of aging will be overcome:** As we align with the timeless nature of our souls, the process of aging will slow down. According to Vallalar, the human body has the potential to become an ever youthful radiant, healthy, and even deathless form.
- **Painful Desires Will Dissolve:** The constant chase for more money, more things, and more validation is the

source of much of our unhappiness. When we feel the inner joy of Oneness, this frantic chasing stops. We find peace not in getting more, but in being connected to everything.

- **No more inequality and discrimination by birth:** Children will no longer be born into situations of hardship or inequality. A world of compassion will ensure that every single soul that comes to this Earth is welcomed into a safe, loving, and supportive environment.
- **The Arch-enemy of Death loses the battle**: Sanmarkkam brings humanity together in **defeating the true enemy: Death**. No matter whether rich or poor, black or white - all humans are subject to this final malady. Death has been casting immense suffering to humanity since the beginning of times. According to Vallalar by practicing Absolute Compassion towards all Life, it is possible to finally defeat this arch-enemy and finally celebrate Life and live blissfully.

According to Vallalar. spreading Suddha Sanmarkkam is not one good cause among many. It is the supreme medicine: the one that addresses every disease.

In short, ***by spreading Suddha Sanmarkkam, you invite a utopian Heaven on Earth.***

HOW YOU CAN MAKE A DIFFERENCE

The most impactful thing you can do is practice what you have just read. They say: *"Be the change you want to see in the world."* Start extending compassion towards all Life and be an instrument of Grace.

Beyond that, share this book with someone who is searching. Countless people are looking for a path that is historically grounded, spiritually complete, and genuinely open to them. And most have never heard of Vallalar.

You can change a life for the better with a single conversation or a shared file.

JOIN AS VOLUNTEER

If you feel called to participate in our mission, consider volunteering with us. We welcome people from every background: writers, translators, designers, organizers or those who simply want to help. Apply at https://sanmarkkamlife.org/volunteer

SUPPORT OUR MISSION

This book was given to you freely. Every translation, every emporium item, every meal, every piece of educational content we produce runs entirely on the generosity of people who found value in this work. A small contribution goes directly toward keeping this light moving:

$1 Provides a meal to someone in need.

$5 Gets an emporium item to someone in need.

$15 Pays for one of the online tools we use.

$30 Funds our infrastructure for a few days

$50 Sponsors a local seminar or free meal service in a community.

$100 Helps carry this light into a new country.

If this work has touched you, feel free to donate at https://sanmarkkamlife.org/donate, and/or simply pass this book to someone who is searching. Both help.

CONTINUE YOUR JOURNEY

The Suddha Sanmarkkam Path is a lifelong journey. This is just the beginning and we have so much more to offer to you for free:

- ***Thiru Arutpa*:** The Sacred Songs of Grace from Vallalar
- ***Urainaidai :*** Vallalar's own prose works.
- **Sanmarkkam Emporium:** Donation-based items
- **KarunAI**: Your personal guide for the path
- **TamiLearn**: The tamil learning App
- **Videos & Articles**: Educational digital content
- And much more!

Everything else we offer is waiting for you at https://sanmarkkamlife.org/start.

JOIN THE COMMUNITY

To join the Sanmarkkam Life Family community in your language, visit https://sanmarkkamlife.org/community.

Arut Perum Jothi · Arut Perum Jothi Thanipperum Karuṇai · Arut Perum Jothi

May all living beings live happily in absolute compassion forever. – Vallalar

“The discipline of Jeevakarunyam is itself the worship of God.”
Ramalinga Adigal (1823–1874)

Vallalar read this work aloud in 1867, at the opening of the Sathya Dharma Salai at Vadalur, his house for feeding the hungry. Its claim is simple and absolute: compassion for all living beings is the worship of God and the one way to His Grace.

With patient reasoning he shows why every soul is kin to every other, who truly suffers, why the hard-hearted cannot feel, and why relieving hunger and preventing murder stand above every other kindness.

This is the first discipline of Suddha Sanmarkkam, the path he opened to every human being.

The Tamil text, checked against the printed editions, with a new translation, a short commentary on every passage and a glossary.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அருட்பெருஞ்ஜோதி
தனிப்பெருங்கருணை அருட்பெருஞ்ஜோதி

SANMARKKAM
LIFE

sanmarkkamlife.org
Free to read, download and share online.
Released under CC BY 4.0.